

ΕΛΙΣΑΥΔΟΣ

2

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΦΟΝΙΣΣΑ

Όλοι στη μικρή πόλη ήξεραν την μεγάλη αγάπη που έτρεφε ο Βέρντ για την Ινζ, τη μικρή γλυκιά γυναίκα του και γι' αυτό κανείς δεν άποχε οταν είδαν τον τρομερό πόνο που του προκαλούσε ο θάνατός της. Ύστερα απ' το μεγάλο αυτό δυστύχημα ο Βέρντ άρχισε να ζή μονός κι' αποτραπημένος απ' όλους.

Τότε κάποιος από τους φίλους του παρσκάλεσε μία παλιά φίλη της πεθαιμένης Ινζ την δεσποινίδα Άννα, να πάν να μείνι μαζί με τον Βέρντ για να τον περιποιήτi στη θλιβερή μοναξιά του.

Η Άννα ήταν ένα πιστό, τρυφερό κορίτσι που περιποιήθηκε την Ινζ ως την τελευταία της στιγμή. Το ίδιο ενδιαφέρον έδειχνε τώρα και για τον Βέρντ.

Μία μέρα η Άννα του είπε:

— Κύριε Βέρντ, τώρα που γιγνίκατε καλά πρέπει πιά να σάς αφήσω.

Αυτός της έπιασε συνηνμένως το χέρι κι' άφου την κύτταξε βαθειά στα μάτια, της είπε:

— Μείνετε, Άννα... Δεν μπορώ να ζήσω πιά χωρίς εσάς... Μείνετε...

Τα μάτια της νέας νέμisan δάκρυα.

Αυτό έδωσε θάρρος στο Βέρντ. Άγκάλιασε την Άννα και της έδωσε ένα φιλι στα χείλη. Κι' όταν ύστερα από μία ώρα έτοιμοθηκε να φύγi της είπε:

— Τώρα που ξέρω πως κι' αγαπάς κι' εσύ και θά μ' αγαπήσi μία μέρα δική μου, τώρα λιπορώ να ζήσω και να εργασθώ... Και μόλις κλεί.

ση ένας χρόνος απ' το θάνατο της Ινζ θά γίνει η γλυκιά μου γυναίκα. Πες μου όμως από πότε μ' αγαπάς;

— Η Άννα κατέβασε ντροπαλά το κεφάλι της κι' άφου λίστασε λιγάκι, του είπε:

— Από τότε που σέ πρωτογνώρισα.

Πλησιάζοντας στο γραφείο του ο Βέρντ σκεπτόταν την Άννα που τον άποχεσε μυστικά τόσο χρόνια. "Η. ταν ή πιο καλή και πιο πιστή φίλη της γυναίκας του, κι' έκρυβε βαθειά μεσ' στην καρδιά της την αγάπη του γι' αυτόν. Και θά σβηαινε ακόμα αν δεν πέθαινε η γυναίκα του. "Η απέραντη αυτή αγάπη, ή τόσο μυστική, τον συγκινούσε πολύ.

Ενας χρόνος κι' ένας μήνας πέρασε απ' την ήμερα του θανάτου της Ινζ. Και τότε πιά η Άννα έγινε η δεύτερη γυναίκα του Βέρντ.

Ο καιρός περνούσε. Ζούσαν οι δυο τους ευτυχισμένοι. Έξαφνα, ύστερα από τέσσερα χρόνια και δυο μήνες η Άννα άρρωστος βαρεια. Κι' ο γιατρός που τη νοσηλευε σκεπτόταν, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του: "Περίεργο, ή ίδια άρρωστεια που είχε και ή μακαρίτισσα..."

Νύχτα και μέρα ο Βέρντ κατότανε δίπλα στο κρεβάτι της άρρωστης Άννας απελπισμένος. "Η άρρωστη φλογισμένη απ' τον πυρετό και με κλειστά τα γλυκά της μάτια πάλευε με το χάρο. Πότε πότε κύτταξε φοβισμένα γύρω της. "Ενα μεγάλο μυστικό τυραννούσε την ψυχή της και στα πα-

ραληρήματα της άναφερε συχνά το όνομα της Ινζ.

Ο Βέρντ μόνο μία σκέψη είχε: να σώσi την αγαπημένη του και προσπαθούσε να της δώσi κουράγιο με λόγια γεμάτα αγάπη. Αυτή όμως τον κύτταξε γλυκά με τα μεγάλα δάκρυα της μάτια και δεν άπαντούσε.

Μία νύχτα αποκοιμήθηκε κοντά της και του φάνηκε σαν να ανιέρυθηκε. "Η άρρωστη παραμύλασε. Μιλούσε σ' αυτόν. Και τα λόγια της ήταν προμερά, αναστησιακά. Ψιθυρίζοντας, πολύ σιγά:

— Δεν θέλω να πεθάνω, αγαπημένο μου, χωρίς να μάθω το μυστικό που βασανίζει χρόνια τη συνείδησή σου. Όταν ή Ινζ ήταν σί γιά, ή Ινζ ήταν άρρωστη και ήμουν δίπλα στο κρεβάτι της τις ό είπα. Ναι, της είπα κι' αναψώ και μ' άναψα, ότι περιμένει το θάνατό της γιά να με κάμης δική σου. "Ημουν βέβαιη πως θα πεθάνω πιο γρήγορα μ' αυτό μου θά λόγια και τ' άνειτό μου θά πραγματοποιηθί γιάτί σ' αγαπούσα μ' όλη τη δύναμή της καρδιάς μου. Κι' όπως τή περιμένα έγινε. Τα λόγια μου τη σκότωσαν. Και τώρα μ' έκδικείται περνοντας με κοντά της. Αλλά τάς με κοντά τέσσερα χρόνια μού χάρισε τέσσερα χρόνια πραγματικής ευτυχίας! Συχωρέσε με, πολυαγαπημένο μου Βέρντ!...

Ο Βέρντ σπκώθηκε τρομαγμένος. Κρύος ιδρώτας έτρεχε απ' το μέτωπό του. Με άγρια μάτια κύτταξε τώρα την Άννα που με κλειστά βλέφαρα άνέπνεε ήσυχα, ήσυχα. Να άνειρεύτηκε άραγε; Τα λόγια που άκουσε είπώθηκαν πραγματικά ή όχι; Νομίζει πως θά τρελλάσθi. Μοναχά ε ν ο πρσγμω σκεπτόταν. Δεν ε πρσπε να μείνι μόνος αυτή τη γυναίκα... Θ' άναγκάζονταν να κόμψi έγκλημα! Κατέθηκε σαν τρελλός στον κήπο...

Όταν άγονότερα γύρισε στο σπίτι ο γιατρός ήταν στο δωμάτιο της Άννας. Πήρε τον Βέρντ κατά μέρος και του είπε:

— Η κατάσταση της βελτιώθηκε. Πιστεύω σε λίγες ήμέρες να γίνι έντελως καλά.

Τα λόγια αυτά ήταν σαν ένα δαγκώμα στην καρδιά του Βέρντ. Γιατί τώρα ήταν βέβαιος ότι δεν ήταν τρελός τη νύχτα και δεν άνειρεύτηκε. Τώρα ήταν βέβαιος γιά το έγκλημά της Άννας.

Έρριξε μία ματιά στη γυναίκα του. Κοιμώταν ήσυχα κι' ευχαριστημένη. Μά πόσο τη μισούσε τώρα! "Ηταν ή φωνισσα της γυναίκας του! Βγήκε έξω μαζί με το γιατρό. Κι' όταν άναγύρισε άνοιξε ένα συρόρι, πήρε το πιστόλι του κι' έσκόψε πάνω απ' τη γυναίκα του που κοιμόταν άκόμψ. Στήριξε την κάννη στο στήθος της. "Ενας πυροβολισμός άντίκησε... "Ενα κομμάτι μολυβίου μπήκε στην καρδιά της Άννας και σταμάτησε τους χτύπους της γιά πάντα.

Μά ή δική του ή καρδιά χτυπούσε ακόμα και πονούσε. Το δράμα της δικής του καρδιάς δεν είχε τελειώσει. "Υπόφερε φρικτά, άπειργραπτά, δεν τον χωρούσε ο τόπος.

Όχι, δεν ήθελε να ζήσi πιά.

Κατέθηκε στο κήπο στήριξε το πιστόλι στον κρόταφό του και πίες την σκανόλη ψιθυρίζοντας:

— Ινζ... μικρούλα μου Ινζ, έρχομαι!...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Μετά την άποτυχούσαν άπόπειρα, που έγινε στο θέατρο Σαμαρτή, γιά την αναβίωση της παλαιάς όπερέτας, θά εμφανισθί αυτή την έβδομάδα ένα επιθεωρησιακό συγκρότημα μ' επικεφαλής τους Μπλιάδην και "Ιατρού.

Στο συγκρότημα αυτό, που θά παρουσιάσθi την καινούργια επιθεώρηση: «Όλα γιά την Έλλάδα» θά συμπράξουν ή Σοφία Βερώνη, ή Τζένη Σταυροπούλου, ή Τάνα Βάλλις, ο Χρυσόχορος και πιθανόν ο Πανέας.

— Ο Πέτρος "Επιτοπάκης, που άπεχώρησε από το θέατρο Σαμαρτή, προσελήθη και πάλιν στη «Λυρική Σκηνή» και πρόκειται να εμφανισθί αυτή την έβδομάδα στην όπερέτα του Τσέλλερ «Το δόδο του Τυράλου».

— Το «Άκροπόλ» θά παρουσιάσθi την ένομμένη έβδομάδα την καινούργια επιθεώρηση «Να τό πάρε το κορίτσι» του κ. Άσπριακοπούλου—Σπυροπούλου—Παπαδόου με μουσική του κ. Θεοφανίδη και σκηνικά του Μάριου Άγγελου.

Το νέο αυτό μουσικό έργο έχει πολλές έξυπνες σκηνές. Άνάμεσα σ' αυτές ξεχωρίζει ένα νούμερο με τον τίτλο του έργου, στο οποίο ο Κυριακός ως Στάλιν και ο "Ηλιόπουλος ως Τσούμπαρ διέκδικουν την Έλλάδα (Μας, Κορδωτά), που ζεπετιέται ύστερα από ένα τεμαχισμό της υδρόσφαιρας.

Σ' ένα άλλο αρκετά νόστιμο νούμερο, ο Πέτρος Κυριακός και ή Καίτη Ντιριντάου, παρουσιάζονται ως νεόπλουτοι μαιονγορίτες.

Το φινάλε της επιθεωρήσεως έχει ως θέμα την αναβίωση των παλαιών πολιτικών της Έλλάδας στον Παράδεισο!

— Τρία στελέχη του μουσικού θεάτρου μας φεύγουν σέ λίγο, γιά την Κύπρο, όπου θά εγκατασταθών μονίμως, προκειμένου να λάβουν μέρος στον τοπικό βίασο. Είναι οι καλλιτέχνιδες Έλένη Αύλωνίτου, Λόλα Φιλίππιδου και ή Άρσποία Ζάππα, υψίφωνος του Έθνικού "Ωδείου.

— Αυτή την έβδομάδα άναίγει το «γύρισμα» του νέου ελληνικού φίλμ «Εκείνος που δεν πρέπει ν' αγαπούμε», άπό την εταιρεία «Φίλος φίλμ».

Στη νέα αυτή ελληνική ταινία, με σενάριο των Σακελλάρου—Γιαννακοπούλου και με μουσική του Γιαννίδη παίζουν: Μαρίκα Νέζερ, Ρένα Ντόρ, Τσαγανέας, Γ. Γαβριλίδης, Π. Χριστοφορίδης κ. ά.

— Ο μακετistas των μουσικών μας θάσων Γιώργος Σκαλιντς, έφυγε γιά το Παρίσι και το Μπαρμένος Άύρος κατόπιν σχετικής προσκλήσεως που του εστάλη από εκεί.

— Άγονότερα ο Σκαλιντς θά εγκατασταθί μονίμως στο Χόλλυγουντ, όπου θά άνοίξη ατελέ μαζί με τη νικηστή μας Αμερικανίδα καλλιτέχνιδα Λίτα Μόσφου.

— Η ντιέζ Ρένα Κοταπούλου, άναχωρεί την ένομμένη έβδομάδα στην Αίγυπτο, όπου έκλειςε ένα εύνοικό συμβόλαιο.

— Τον Σεπτέμβιο άναμένεται στην Αθήνα ή μεγαλύτερη χορεύτρια της Ισπανίας "Ιζα Ντε Βασίμ που θά δώσi δυο ρεσιτάλ στο «Πάλλας».

— Ο θίσας των άδελφών Καλουτά θά συνεχισθί τον χειμώνα την «Τσυνε» του στην Κωνσταντινούπολη...

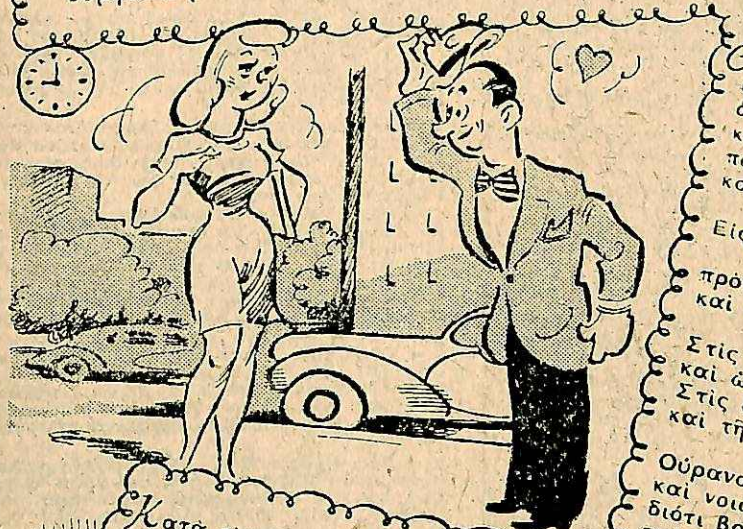
Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μουσική έκδόσεις

Κυκλοφορεί σέ μουσικά τεμάχια, το έφοτεινό μεγάλο σουζέ του μαστόρου κ. Μωράκη: «Είν όραίο ν' αγαπάς» με στίχους του κ. Ι. Φερμανόγλου.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ Ταχύτης

Στον δύσκολον αιώνα μας, ο κάθε συμπολίτης που σκέπτεται να παντρευθί, μέρες και μήνες χάνει. Βρίσκει τη νύφη πρό παντός, σχετίζεται μαζί της, ρωτάει και τους φίλους του, τους συγγενείς της πιάνει και γιά να έχη ή παντρεία, το κέφι και τη γλύκα της... βάζει και λίγο έρωτα, σαν μάθη και την προίκα της!... Μά γιά να γίνουν όλ' αυτά, συχνά περνά και χρόνος, σύμφωνα με τις συνταγές του περασμένου αιώνασι!...

Εάν θελή να συγχρονισθί κανείας συμπολίτης σέ τέτοιες λεπτομερείες, τις ώρες του δεν χάνει όληνη άμερικανική χρειάζεται ταχύτης που είναι σ' όλα σύντομοι, με κόλπα περιζήτητα και με άμερικανική παντρεύονται, ταχύτητα!...

Είς τας έννεα το πρωί σέ κάποιο «μπάρ» γνωρίζονται πρός τις έννιά και τέταρτο αυτή τον αγαπά και του προτείνει παρατα στεφάνι και... πα πα.

Στις δέκα παρά είκοσι παντρεύονται προθύμως και ως σύζυγοι ποζάρουν νομίμως κι' επίσημως. Στις δέκα παρά δυο λεπτά το σπίτι έτοιμάζουν και της αγάπης το φιλι το πρώτο δοκιμάζουν.

Ούρανοξύστη δηλαδή νοίκισαν γιά δυο άτομα και νοιώθουν τον έρωτα, ακόμα πιο τρανό, σ' ό γύδοντα έξη κάτωμα. Τούτέστιν στην αγάπης των τον έβδομο ούρανό!

Κατά τις δέκα και μισή, ή ένδεκα παρά γεμίζουν τις βαλίτσες τους με ρούχα και παρά και κάνουν το ταξείδι τους του μέλιτος το πλάνο με κάποιο άεροπλάνο.

Γυρίζουν χώρες αρκετές, γυρίζουν πλείστα μέρη και πρός το μεσημέρι ξεσπά ή πρώτη μπόρα και τρών όμοι και... τ ρ ω γ ο ν τ α ι.

Στις δώδεκα κι' έφτα λεπτά πρώτα πυρά άρχίζουν, στις δώδεκα και δώδεκα άγρίως τα τσουγκρίζουν, στις δώδεκα και τέταρτο βλαστήμιες έκστομίζουν και φρούτα και... λο γ α ρ ι α σ μ ο υ ς συγχρόνως καθαρίζουν.

Πληρώνουν το λογαριασμό στις δώδεκα και είκοσι, σ' έκαδεκάμιση άκριθώς το ζεύγος νευριάζει σέ παρελθόν άπώτατον οι γλύκες τους άνήκωσι κι' εκείνος την «εκέινή» του δεν τήνε... λο γ α ρ ι α ζ ε ι.

Στη μία παρά τέταρτο τά κάνουν δια φέστα κι' άφου δεν... λο γ α ρ ι α ζ ο ν τ α ι ζητάνε και τά... ρ έ σ α.

Έφ' ω κι' άλληλοέλεπονται ψυχροί και θυμωμένοι, κι' ένω... σ η μ α ι ν ε ι ή ώρα μία κι' ο χωρισμός... σ η μ α ι ν ε ι.

Χωρίζουν, όπως είπαμε, και φεύγουν έν όργη και της αγάπης σταματά ή κάθε καλλιέργεια. Ός άτομον καθένος του, κατόπιν, ένεργεί κι' άκολουθεί, μπορείς να πής... α τ ο μ ι κ ή ένεργεια.

Στη μία ώρα και μισή και πρός τις δυο κοντά σέ κάποιαν ξένη άγκαλιά σαν... μ π ό μ π α πέφτει εκείνη, κι' εκείνος ο ταλαίπωρος στις δυο, καταντα εσθην... π τ ω σ ι αυτή, να παριστά τον... τράγο του Μπικίνι.

Στον δύσκολον αιώνα μας, ο κάθε συμπολίτης θά πρέπει να συγχρονισθί και χρόνο να μη χάνη. Όληνη άμερικανική χρειάζεται ταχύτης κι' όρίστε πως παντρεύονται οι φίλοι Άμερικάνοι!...

Σ. Ρονεργάκης Γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Σκοτεινή περιπέτεια

Τη παρελθούση Κυριακή, ένω Ισάμην έδρσιος εις σινευαδιον τερπνόν, όδων τινα ταινίαν, έν τη θόωνη ημυγιμνος Ρίτα ή Χαιγουάρβειος Χωμφρεν Έρβονάρτιον έφιλα με μανίαν. Κάγω διηρωτώμην δέ, πάνυ λαμπρός και άρσιος, πως άρα ούκουν, γένονα, γόης ή Έρβονάρσιος και είμαι Παρατατικός άπλουστατος και τάλας, φεύ και τρίς φεύ, θεωμινος των νοποσών κραπάλας!...

Τότε δέ τότε φίλτατοι, συνέθη τί, έκει έν τη σκοτία τη ηηκτιή τη σινευαδική: Χείρα ποθάνην τρυφεράν, θωπεύουσαν έμέ κι' έσπην διερωτάνον μη τάχα κάμνη λάθος, κινήσεις την διέκρινον, την χείρ αυτήν θερμαί κινήσεις γαργαλέσαι και θείαι κατά βάθος...

Σκότος υπήρχε γύρωθεν. Σκότος ψπλασφόντων και ν' άναφέρω, φίλτατοι, νομίζω, πε- (οιττον) ή ψπλασφίζουσα με χείρ, τρυφερωτάτη (φύρει) έβούλετο πραγματικώς, έμέ να ψπλα- (φύσει)...

Ό! Έγλυκάνθην πάραυτα. Και άναλο (νιζόμενος) παιδίσκην μάλλον νεοράν, μετά πολλών (ελαπίδων) άνέμενον πανευτυχής άσμένως θω- (πυούμενος) ότε... Τα φώτα άνέντησαν και είδον...

Κύων, μενέθους Ικανού, πλησίον μου (ελυμνίστο) ουδόλως δέ μ' έθώπευε, μονονουχι ψ- (σφραίνετο) καθότι εις το θυλάκιον—ω δεν σάς λέ- (γυ φεύω)—είχον τεμάχιον τυρού... Το θραδυνόν (μου γεύμα).

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Β. ΝΤΕΙΣΤΕΡΕΝ

θέδου της θεραπείας του. Οι ἐνέσεις αυτές εἶνε τελείως ἀνώδυνες καὶ γίνονται σπὴν κοιτῶν γιὰ νὰ μὴ προκαλοῦνται μουδιάσματα στὰ μέλη τοῦ σώματος. Ἡ θεραπεία εἶνε κατασταλτική. Ἀυτὸς ὅμως ἐκδηλώθη ἡ νόσος τίποτε πλέον δὲν σώζει τὸν λυσσοδόνον. Ἀπειρά εἶνε δὲ τὰ παραδείγματα θυμάτων τῆς λύσσας. Μὰς ἀναφέρουν ἕνα πλήθος τέτοιων περιπτώσεων. Χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ περίπτωση ἑνὸς χωρικοῦ τὸν ὁποῖον τὸν ἐδάγκωσε τὸ ἀλογό του. Δὲν ἔδωσε κομμιὰ σημασία. Τὸ ἀλογό αὐτὸ ἔπειτα ἀπὸ λίγῃ ψόφησε καὶ πάλι ὅμως δὲν ὑποπέυθηκε τίποτε. Ὅταν μετὰ 40 ἡμέρες τοῦ παρουσιάσθηκαν τὰ πρῶτα συμπτώματα ἔτοξε σπὴν Ἀθήνα στὸ Λυσιατεῖο, ὡς ἦταν πιά πολὺ ἀργά. Ὁ ἀτυχὴς πέθανε μετὰ τὸν πῖο φοβερὸ θάνατο.

Θύματα τῆς λύσσας ἔχουν πέσει καὶ πολλοὶ κτηνίατροι. Ἐνεργούντες σ' ἕνα ζῶο, νεκροῦσι γιὰ νὰ ἰδοῦν ἀπὸ τί ψόφησε τυχαίνει νὰ τσαγκοῦνισθοῦν στὸ γέρι κι' ἔτσι ἂν τὸ ζῶο ἦταν λυσσασμένο μολύνονται καὶ πεθαίνουν.

Μιά ἄλλη δραματικὴ περίπτωση εἶπε τοῦ ἐνὸς παιδιοῦ ποὺ συντηροῦσε ἐργαζόμενο τὴν χόρα υπέρτασ του. Τὸν δάγκωσε ἕνα σκυλὶ τοῦ δρόμου τὸ ὁποῖο καὶ ἐξηφανίσθη. Ἐπὶ δὲν ὑπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἦταν λυσσασμένο. Παραμέλησε ἐπίσης νὰ κάνει τίς ἀνάλογες ἐνέσεις. Ὅταν ἐξεδηλώθησαν τὰ πρῶτα συμπτώματα ἔτοξε στὸ Λυσιατεῖο κι' ἐλήθησε νὰ τὸν βοηθήσουν, ὡς ἦταν πιά πολὺ ἀργά.

Μιά ἐπίσης ανατριχιαστικὴ περίπτωση εἶπε τοῦ δημοσιογράφου Γιάννη Φωτιάδη. Ὁ ὁργανισμὸς τοῦ ἀτυχοῦς δὲν ὑπόρεσε ν' ἀντιδράσῃ στὸ δηλητηριώδες καὶ τὸ μικρόβιο τῆς λύσσας τοῦ ἔβριξε τὸν ἐγκέφαλο καὶ τοῦ προκάλεσε τὸν θάνατο.

Ἡ λύσσα στὸν ἄνθρωπο ἐκδηλώνεται μετὰ σπασμούς τῶν ἀναπνευστικῶν μυῶν. Κάθε ἐρεθισμὸς τῶν νεύρων, τὸ φῶς, ὁ ἀέρας τοῦ δημιουργοῦν φοβερὲς συσπαισεις σὰν νὰ ἔχη ἕνα βρόχο στὸ λαιμὸ καὶ τὸν σφίγγει. Δὲν ὑπορεῖ ἐπίσης νὰ καταπιῇ καὶ γι' αὐτὸ ἀποφεύγει νὰ πῇ νερό. Εἶνε σφάλμα ὅτι ἕνας λυσσασμένος πεθαίνει ὅταν τοῦ ρίξουν νερό, ὅπως κάνουν πολλοὶ. Κλείνουν τὸν λυσσασμένο σ' ἕνα δωμάτιο. Βγάζουν μερικὰ κεραμιδιὰ τῆς οὐροῦς κι' ἀπὸ ἐκεῖ τὸν καταβρέχουν γιὰ νὰ πεθάνῃ. Τόσο ὁ ἄνθρωπος ὅσο καὶ τὰ ζῶα πεθαίνουν μόνον ὅταν τὸ δηλητηριώδες (ὁ ἰός τῆς λύσσας) φθάσῃ τὸν ἐγκέφαλο. Τὸ φοβερό εἶνε ὅτι μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ὁ ἀσθενὴς ἔχει τὸ λογικὸ του. Ξέρει τί κάνει. Πολλοὶ μάλιστα καθορίζουν καὶ τὴν ὥρα τοῦ τέλους του. Ὁ λυσσαδόντος ἄνθρωπος δὲν δαγκώνει. Βασανίζεται μόνον σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν πνίγουν. Αὐτὸ βέβαιον τὸν κάνει ἐξαιρετικὸν ὅτι δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος.

Μόνο τὰ σκυλιὰ δαγκώνουν. Σ' αὐτὰ ἡ λύσσα προκαλεῖ μελαγχολία, κατάπτωσι τοῦ ὁργανισμοῦ τοὺς κοκκινίσματα τῶν ματιῶν, μανία νὰ δαγκώνουν καὶ νὰ ἐσθίουν. Τρέχουν στοὺς δρόμους δαγκώνουν ὅτι συναντήσουν, τῶνε ἔδλα, πέτρες, τὰ πῖο ἀπίθανα πράγματα καὶ τέλος ψοφοῦν μετὰ 4 — 5 ἡμέρες. Ἀλλὰ πάλι παθαίνουν παραλήψεις τῶν κάτω ἀκροῶν ἢ τῶν σιγανῶν. Αὐτὸ ἔξωπατὰ τοὺς κατόχους τοὺς ποὺ νομίζουν ὅτι ὁ σκύλος τοὺς κατὰ πῖε κοκκινὰ κόκκαλα καὶ κυττάζουν νὰ τοῦ τὸ βγάλουν. Ἐπὶ ὁ σκύλος τοὺς δαγκώνει κι' ἂν δὲν ἀντιληφθοῦν ἐγκαίρως τὸν κίνδυνον πεθαίνουν ἀπὸ τὸν πῖο φοβερὸν θάνατο, ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῆς λύσσας, μετὰ τὸ ὁποῖο ἔχουν πεθάνει πολλοὶ ἄνθρωποι...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Μιά ἀνατριχιαστικὴ τραγωδία

Ὁ Ρολλὲν Στάρκεϋ 29 ἐτῶν, κάτοικος τοῦ Σάν Πέντρο σπὴν Καλιφόρνια, ἔχοντας λόγους ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν πίστι τῆς γυναίκας του Μπέττυ ηλικίας 25 ἐτῶν, ἀποφάσισε νὰ τὴν σκοτώσῃ. Τῆς ἀγόρασε λοιπὸν ἕνα ζευγάρη κάλτσες νὰ ὦλιν γύρισε ὅπτι τὸν ἔχει τὴν στραγγαλίσει μ' αὐτές. Ἐπειτα, τηλεφώνησε σπὴν βοτονομία: «Στραγγάλισα τὴν γυναίκα μου. Τώρα θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγὼ». Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀκούσαν ἕνα, πυροβολοῦσι μέσα ἀπὸ τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου. Ὅταν ἔτοξε στὸ ὅπτι τοῦ Στάρκεϋ βρέθηκαν δύο πτώματα τὸ ἕνα πλὴν ὁ ἄλλο.

Ἡ προτίμησις στὰ γλυκὰ, τὰς καραμέλλας κτλ. δεικνύει ἀποστροφή πρὸς τὰς σοβαρὰς πνευματικὰς ἐνσυχολήσεις. Τὸ αὐτοῦ ἐπιβεβαιώνει μὴ εὐκόλῃ πνευματικὴ τροφή καὶ ἱκανοποιεῖται μ' αὐτὴν: αἰσθηματικὰ ἢ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, τραγουδιὰ, κτλ.

Ἐκεῖνοι κι' ἐκεῖνες ποὺ φιλολογοῦν στὸ φωνητὸν τοὺς καὶ τὸ φέρνουν στὸ στόμα τοὺς σὲ μικρὰ μικρὰ κομματάκια εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἀπολαμβάνουν στὸ ἀκέραιον τὴν ζωὴν καὶ ποὺ εἶνε ἀνίκανοι καὶ νὰ τὸ κάνουν. Προτίμουν τὰς συγκινήσεις κατὰ μικρὰς δόσεις παρὰ τὴν ὁλοκληρὴν ἀπολαύσιν.

Πολλοὶ ἄνθρωποι διατηροῦν τὴν παιδικὰ ἀκατέστητον τὴν παιδικὰ ἀκατέστητον καὶ τὸ φέρνουν στὸ στόμα τοὺς σὲ μικρὰ μικρὰ κομματάκια εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἀπολαμβάνουν στὸ ἀκέραιον τὴν ζωὴν καὶ ποὺ εἶνε ἀνίκανοι καὶ νὰ τὸ κάνουν. Προτίμουν τὰς συγκινήσεις κατὰ μικρὰς δόσεις παρὰ τὴν ὁλοκληρὴν ἀπολαύσιν.

Πεῖς μου πῶς τρώς...

καὶ δὲ σοῦ ὦω σοιὸς εἶσαι...

ΠΩΣ εἶνε γνωστὸ, ὁ Φρόντ ἀπέδωκε ἐξαιρετικὴ σπουδαιότητα στὰ ἐρωτικὰ ἐνστικτὰ ποὺ, σύμφωνα μετὰ τὰς πολὺκροτες θεωρίας του, ἀποτελοῦν τὸ βασικὸ ἐλατήριο τῶν πράξεών μας καὶ διαμορφώνουν μ' ἕναν τρόπο κυριαρχικὸ καὶ ἀπόλυτον τὴν προσωπικότητά μας.

Ἀντίθετα μετὰ τὸν Φρόντ, ἕνας σύγχρονος ἐπιστήμιων ὑποστηρίζει ὅτι τὸ βασικὸ ἐλατήριον τῶν πράξεών μας πρέπει νὰ τὸ ἀναζητήσωμε στὸ ἐνστικτὸ τῆς διατροφῆς, ποὺ εἶναι πρωταρχικὸ καὶ ἰσχυρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἡ θεωρία αὕτη ὀφείλεται στὸν δόκτορα Φ. Σ. Πήρλς, γερμανικῆς καταγωγῆς, ποὺ, καταδικάζοντες ἀπὸ τοῦς ναεῖ, ἀναγκάσθηκε νὰ καταφύγῃ στὴν ἰνστικτική Πολιτεῖα καὶ θεωρεῖται σήμερον ὡς ὁ μεγαλύτερος ψυχίατρος τοῦ κόσμου.

Ὁ δόκτωρ Πήρλς ὑποστηρίζει ὅτι ἡ πείνα ἐξασκεῖ τεραστίαν ἐπίδρασιν στὸν χαρακτῆρα μας. Εἶναι, λέγει, τὸ πρῶτον αἰσθηματὸ ποὺ δοκιμάζομε καὶ ποὺ μὰς σπρώχνει ἀκατανίκητα ν' ἀναζητήσωμε τὴν τροφὴν μας. Εἶναι ἀρκετὸ μόνον τοῦ, συνεπῶς, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος μας.

Τὸ λογικὸ συμπέρασμα αὐτῆς τῆς θεωρίας εἶναι ὅτι ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὁποῖον τρώμε φανεράνναι καλύτερα ἀπὸ ὅτι διήποτε ἄλλο τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς αἰνῶτος, τὴς βαθύτερας τάσεως του, τὸν τρόπο ποὺ ἀντιμετωπίζει τὴν ζωὴν κτλ. Μπορεῖ νὰ μὰς ἀποκαλύψῃ ἐπίσης ὠρισμένες ψυχικὰς ἀνωμαλίας του, τὴς κλίσεις του, τὴς πνευματικὰς προτιμήσεις του κτλ.

Ἡ προτίμησις πρὸς τὰ μπαχαρικά καὶ τὰ δυνατὰ κρασιά φανερώουν πῶς τὸ αἶμα δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ εὐκόλως. Τὰ χρειαζομένητα ἐνέργεια καὶ δυνατὰ συγκινήσεις γιὰ νὰ διεγείρουν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τῶνε, ἔχοντας διαρκῶς τὸ μάτι στὸ ρολόγι τοὺς, εἶνε εὐεστατοὶ καὶ νευρικοὶ. Ἀντὶ νὰ ἐξουσιάσουν τὰ γεγονότα ἐξουσιάζονται ἀπ' αὐτὰ. Ἡ ζωὴ τοὺς εἶνε ἀνίσχυρη καὶ ταραγμένη καὶ, στὸ τέλος, καταπονεμένη καὶ ἀληθινὰ νευροσπαστική.

ΣΤΑ ΠΕΥΚΑ τοῦ Διονύσου

Τοῦ συνεργάτου μας
Χ. Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ δώδεκα χιλιόμετρα ποὺ χωρίζουν τὴν Κηφισσιὰ ἀπ' τὸ Διόνυσον, εἶν' ἕνας ἀπ' τοὺς ὠραιότερους καὶ πῖο δραστήριους ἀκροφύκους περιπατοῦ τῆς Ἀττικῆς.

Ὁ δρόμος περνáει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πεύκα καὶ δὲν εἶναι καμμιὰ διάβασις νὰ τὸν διακόψωμε παρὰ μόνον ὅταν μὰς σταμάτησῃ, κοντὰ στὸ Μπουνιάτι ἕνας χωρικός ἀπ' τὴ Σταμάτα καὶ μὰς ρωτήσῃ ἂν θέλωμε ν' ἀγοράσωμε ἕνα ζευγάρη παπιά ποὺ τὰ κρατοῦσε ζωντανὰ στὰ χεῖρά του.

— Πάρ' τε, βρέ παιδιὰ, μὰς εἶπε, γιὰτ' ἴνε ἡ ἐποχὴ τοὺς! Εἶνε τετράπαχα!

Βρήκαμε, ἔτσι, εὐκαιρίαν, νὰ διακόψωμε γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν πορείαν καὶ ν' ἀνοίξωμε πλὴν κουβέντα — κουβεντοῦλα «ἀναπαύσεως» μετὰ τὸν καινούργιον φίλον μας ποὺ κρατοῦσε τὰ παπιά. Γιὰ νὰ ζεστάνῃ μάλιστα τὸ ἐνδιαφέρον μας μὰς εἶπε ὅτι εἶνε ὁ καλλίτερος μεζὲς τῆς ἐποχῆς καὶ μὰς ἔβγαλε σπὴν μέση καὶ τὴν δημόδιον παράδοσιν:

«Κόττα πῆτα τὸ Γενάρη καὶ παπὶ τὸν Ἀλωνίον!»

Ὁ παρόμοιος μὰς, ὅμως, σὲ λίγο, διάταξε νὰ ἐκκίνησιν, λέγοντας στὸν παλινεστῆ:

— Ὅλα καλὰ ἀλλὰ δὲν ἔχουμε μύναρα!

Καὶ πῆραμε ἔπειτα τὸν ἀνίστορον πρὸς τὸν θουλικὸ Διόνυσον ὅπου σὲ λίγη ὥρα, κάναμε ὑπαίθρια ἡμερήσια κατασκηνώσι, κάτω ἀπ' τὰ πεύκα.

Μιά φορὰ κι' ἕναν καιρὸ, ἐδῶ πάνα, ὁ μακαρίτης ὁ Χίλλ ποὺ ἦταν διευθυντὴς τῆς ἀγγλικῆς ἐταιρείας ποὺ ἐξεμεταλλεύετο τὰ ὕδατα τοῦ Πεντελικοῦ, προσκαλοῦσε συχνὰ φίλους τοῦ Ἀθηναίου καὶ τοὺς διηγείτο μετὰ τῆς δροσιᾶς καὶ τῆς χάριτος ποὺ διέκριναν τὴς διηγήσεις του, πολλὰ καὶ εὐθὺς ἀνέκδοτα περὶ τοῦ Διονύσου.

Κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ περιοχή αὕτη ὑπῆρξε ὄχι μόνον τόπος παραδεισένιος ἀλλὰ καὶ περιφύλαξι σπὴν ὁποῖαν ὁ ἀρχαῖος θεὸς τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἀμπελῶν ὀργάνωνε τὴς πῖο ἐνθουσιαστικὰς ἐορτὰς καὶ διασκεδάσεις μετὰ τοὺς καλεσμένους του. Κατὰ τὸ Χίλλ ἔκαλεσε καὶ τὸν μακαρίτη τὸν Δελφινίαν ἀπ' τὴν Κηφισσιὰ καὶ ὁ μακαρίτης ὁ γερο-Παρόμοιος πῆγε, κυρίως, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴς ἐγκαταστάσεις τῆς ἀγγλικῆς ἐταιρείας.

Ὅταν τελείωσε, λοιπὸν ἡ ἐπιθεώρησις, ὁ Ἀγγλὸς διευθυντὴς, εἶπε στὸν Δελφινίαν ὅτι μετὰ τὴν ἐργασίαν του καὶ μετὰ τὴν διαμονὴν του στὸ Διόνυσον τοῦ ἐδίδοτο ἡ εὐκαιρία νὰ μελετᾷ, ἐπὶ τόπου, καὶ τοὺς ἀπείρους περὶ τοῦ Διονύσου μύθους, ὡς παλὴς φίλος τῆς ἀνατολικῆς μυθολογίας. Ἐξῆς δὲ ὁ νερὸς Δελφινίαν τὸν ρώτησε:

— Πῆτε κρασί, κύριε Χίλλ;

— Πολὺ λίγο, κύριε Πρόεδρε!

— Ξερετε, ὅμως, ἐξακολούθησε ὁ Δελφινίαν, ὁ Διόνυσος εἶναι πολὺ. Καὶ κάποτε μάλιστα, αἰωνίδιας ἔγινε θεὸς γυναικῶν καὶ μετὰ τὴν ἐξουσίαν γιὰ νὰ τὸν θαυμάσωμε. Ὁ γυναικὸς, καλὸν εἶναι νὰ προσέχετε, διὰ νὰ μὴ εὐθεσώμεν πρὸς δυσχερέτων ἐκπλήξεων!

Γέλασαν καὶ οἱ δύο μετὰ τὸ χαιρολόγημα καὶ ἐν τῇ ᾧ Χίλλ ἔδεβα ὡς τὸν Πρόεδρον ὅτι δὲν ἔβρε στὸ

Διόνυσον παρὰ μ' ἕνα ποτηράκι στὸ ἀγνὸ τοῦ. Καὶ τίποτε παραπάνω.

Τῆς μαγευτικῆς τοποθεσίας αἱ τοπωνυμικαὶ παραδόσεις εἶνε ἐπίσης ἐνδιαφέρουσες καὶ σχετίζονται, ἐπίσης, μετὰ τὰς μυθολογικὰς παραδόσεις. Κατὰ τὸν ἐπικρατέστερον μῦθον ὁ Διόνυσος ἦταν παιδί τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θεμῆλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου.

Γεννήθηκε προῶς καὶ ἡ κύρις του συνεπληρώσῃ σπὴν... ὑπὸ τοῦ Διὸς! Ἐπειτα πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του καὶ μετὰ τὸ ὄνομα τῆς κοιλάδος Νύμφης ὅπου ἀνετράφη (παρὰ τὴν Βοιωτίαν), μυστικά, ἀπὸ τὰς Νύμφας, σπὴς ὁποῖας τὸν παρέδωκεν ὁ Ζεὺς. Καὶ ὠνομάσθη Διόνυσος.

Ἡ κομὴ, ἔτσι, ἀστροφὴ τοῦ, ἐνέπνευσε τὰς μυθικὰς ἐκφράσεις γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ὠρίμανσιν τῶν καρπῶν τῆς ἀμπελῶν ποὺ προσφύλασσονται σπὴν ἐποχὴ τῆς μενᾶλης ἐστῆς, ἀπὸ τὰ πλατεῖα φύλλα τῆς.

Ἡ μυθολογία, ὅμως, ἐπιμένει ὅτι ὁ εὐλογημένος δῶν, μενᾶλης, ἀναστάτωσε τὸ σύμπαν. Οἱ γιορτῆς του, ποὺ ἦταν ὅλγες σπὴν ἀρχὴ, πῆραν ἔπειτα τὸ ὄνομα Διονυσία καὶ ἐγίναν θορυβωδέστερες καὶ ὀργιαστικῆς. Παρεσφόρουν δὲ τόσο πολὺ οἱ συμποσιασταὶ ὥστε, μετὰ τὴν ἑορτήν, καὶ μετὰ τὴν ἑορτήν, καλοῦσαν τὸν κόσμο σπὴν Ἀττικὴν καὶ σπὴν Βοιωτίαν, γόρουν μετὰ σφόδρα ἔξω, κατεστράσαν ζῶα καὶ κατέτρωγαν ὡς τὴς αἰμοσταγεῖς σάρκες τοὺς.

Ἡ λατεῖα τέλος, τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἔφτασε σπὴν ἀρχαία ἐποχὴ, μετὰ τοῦ σπυρίου ὡς οἱ πῖο ζωηροὶ γλεντιέδες καὶ ὁπαδοὶ τοῦ νὰ ἰδοῦσιν καὶ συλλογῶν τῶν ὁποίων τὰ μέλη ἐκαλοῦντο Διονυσιασταὶ καὶ ἰδιαίτερα τεύνη, ποὺ συνεδρῶντο μετὰ θεάτρων καὶ στοᾶν.

Ἄλλ' ἡ πευκοβρίθης περιοχή τοῦ Διονύσου, ὅπου τόσα, πολλοὶ κόσμος, διεσπομένους σὲ διάφορα σημεία, σὲ μικρὰ οἰκίσματα καὶ ὑπὸ σκηνᾶς, περνáει τὸ καλοκαίρι του, δὲν συνδέεται μόνον μετὰ τὰς μυθολογικὰς παραδόσεις τοῦ θεοῦ τοῦ κρασιῦ καὶ τῆς ἀμπελῶν.

Σχετίζεται καὶ μετὰ τὸ πολυθρύλητο δράμα τοῦ Ἰκάρου ποὺ ὑπῆρξε στενὸς φίλος τοῦ Διονύσου. Γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ὁ Διόνυσος ἔμαθε τοὺς κατοίκους τοῦ ἀρχαίου δήμου Ἰκαρίας (ποὺ τοποθετεῖται ἀκριβῶς, σπὴν περιοχή αὕτη τῆς Ἀττικῆς) νὰ φυτεύουν ἀμπέλια. Οἱ κάτοικοι, ὅμως, ὅταν ἐνῆσαν τὰ ἀμπέλια, ἀσχίσαν νὰ πῖνουν ἀπὸ τὸν κρασί καὶ μεθυσιμένοι καθὼς ἦσαν μιὰ μέρα, σκότωσαν τὸν Ἰκάρου καὶ τὸν ἔθαψαν κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

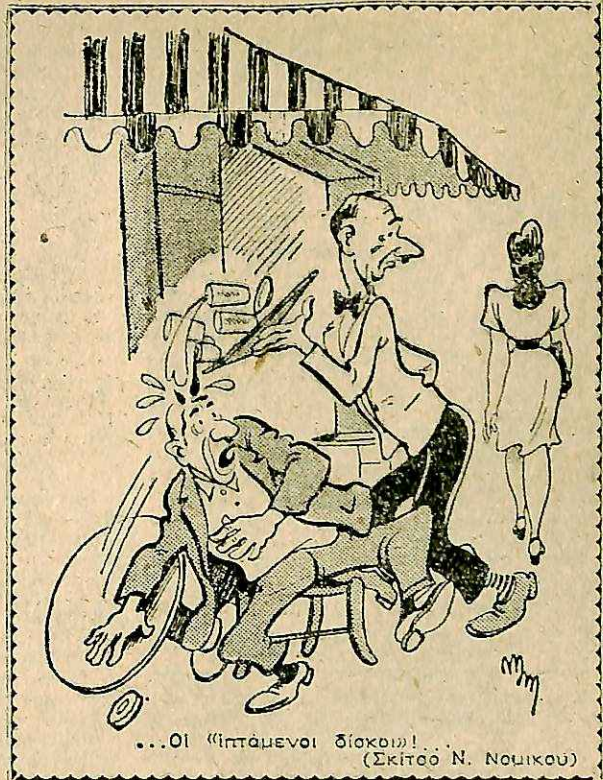
Στὸ ἴδιο ἀκρίβως δέντρο αὐτοκτόνησε ἀπανοησθέντα καὶ ἡ κόρη τοῦ Ἰκάρου, ἡ Ἥριον, μόλις ἀνακάλυψε τὸν τάφον τοῦ πατρός της.

Ὁ Διόνυσος, τότε, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Ἰκαρίους γιὰ τὸ φόνον τοῦ φίλου του, ἐτρέλλανε τὰς παρθένους τοῦ δήμου ποὺ πῆγαν καὶ κομμάστικαν ὅλες, ὅπως ἡ Ἥριον. Καὶ τότε οἱ Ἰκαρίοι, γιὰ νὰ ἐξεμμενίσουν τὸν Διόνυσον, καθιέρωσαν τὴν λατεῖαν του μετὰ φαντασμοῦ.

Σπυεῖα καὶ τέρατα, δηλαδὴ, ἐγίναν ἐδῶ πάντα ὅπου τὸς βασιλεύει ἡ γαλήνη, ἡ δροσιὰ καὶ ἡ χάρις τῶν παραθεσίων.

Ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς προνομίου τοῦ τοποθεσίας βλέπει καμμιὲ ἀπλωμένο ὁλόκληρον τὸ Ἀθηναϊκὸ λεκανοπέδιον, τὴν πεδιάδα τοῦ Μαραθῶνος καὶ τὴν ἀνοιχτὴν ὁλόκληρη θάλασσα. Κι' ἀπ' τὸ Σταυροβούνι (τὸ ἀρχαῖον βουνὸ Ἰκαρίας) ἀντικαθεύεται γοητευτικὰ δόξαληπον ἡ λιμὴ τοῦ Μαραθῶνος ποὺ συγκινεῖ σχεδὸν κάθε μέρα μετὰ τῆς ἀνεβοκατέβασμα τῆς στάθμης τῆς τοῦ θαλάσσιου ἐστῆς.

Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

...Οἱ ἱπτάμενοι δίσκοι! (Σκίτσος Ν. Νουικίου)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Πυροδεστικὰ

Στὴ Νέα Ὑόρκη ὅπως ἐνῆνε γνωστὸν ὑπάρχει σῶμα... «γυναικῶν πυροδεστικῶν». Καὶ ἀποροῦμε ἐλικρινῶς: Γιατί ἀπὸ αἰῶνων γιὰ τὴν γυναῖκα ἔξερε ὅτι... ἂ ν ἂ θ ε ῖ μόνον. Μὰ τώρα σπὴν Ἀμερική τὸ ἔαμα ἔχει γίνῃ καὶ ἡ γυναῖκα ἔμαθε... ν ἂ θ ε ῖ ν π ἡ...

Οἰκονομίες στὸ ρεῦμα

Ἡ Πάουερ μὰς τὸ ἐδήλωσε ῥητὰ: — Τὰ τόσα φῶτα εἶνε περιττὰ κι' ἔχω μιὰν ἐπιθυμίαν γιὰ λιγὰκι οἰκονομία!

Ἡ Πάουερ τὸ εἶπε. Τὶ νὰ πῇς ἐφ' ὅσον δὲν τὰ λέει ἀπὸ κακία καὶ... μὰς τὸ κόβει ἐκ περιτροπῆς, μετὰ τὴν σειράν σὲ κάθε οὐροῦ.

Γι' αὐτὸ, δὲν πρέπει νὰ πανηγυρίσωμε σπὴς λαμπρῆς πετρελαίου θὰ γυμνώσωμε. Τὸ φυτὶλὸ θὰ κοπῇ, τῆς λαμπτήρας τῆς σπυρῆς κι' ἔτσι πῖα θὰ μὰς θυμίσῃ τὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς!

Ὁ γυῖς

Ὁ Χωμφρέϋ Μπὸγκαρτ, λέγεται, θὰ ἔρθῃ σπὴν Ἑλλάδα. Μὰ εἶν' ἡ χτυποκάρδια τοὺς πολὺ πολὺ ἐνόητα, γιὰτ' ἂν ἰδοῦν κι' ἀπὸ κοντὰ ἕναν ἄλλοτερον γυῖα. Θὰ γίνῃ βέβαια δεκτικὸς ἀπὸ τὰ Ἀθηναῖες, θύματα θάχῃ καὶ νῆρε μισοκόπες καὶ νέες καὶ θὰ ὑπάρξουν οὐκ οὐκ, ποὺ ἀνεῖ μεγάλου κόπου θὰ ἔχουν ὑπὲρ τὰ πού... τὰ νεῖα τοῦ μετ' ὧν!

Εἶδη ρουχισμοῦ

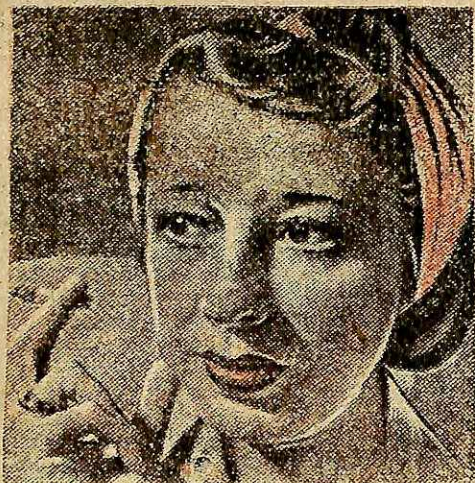
Ἐσχάτως πῆραν οἱ κλοπῆς μεγάλως διαστάσεις καὶ ὅλες πρὸς τὸν ρουχισμό δεικνύουν μάλλον τὰς τάσεις.

Οἱ διαρρηκτὲς φαίνεται, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἔχουν μιὰ προτίμησιν σὲ εἶδη ρουχισμοῦ! Μ' αὐτὴ τὴν τάσιν, βέβαια, ποὺ εἶν' ἐπιθυμία μοιραίας διαφεύδεται καὶ κάποια παροῖσι: «Ὅποιοι φυλὰ τὰ ρούχα τοῦ πῆς ἔχει τὰ μὲν...» Τὰ λόγια τῶν παροϊῶν εἶν' ἀσφαλῶς χρυσὰ, μὰ ἔχουν δικαίον πολλοὶ, εἰάν δὲν τὰ πιστεύουν. Κι' οἷστε φουρκώματα, χωρίς λῶνα πολλὰ, ὁποῖος φυλὰ τὰ ρούχα του... ὁδικὸς τὰ φυλὰ διότι... τοῦ τὰ κλέβουνε!

Ἰουλιὸς τέλος

Τελειώνει κι' ὁ Ἰουλιὸς ποὺ τόσο μὰς βασάνισε: μὰς ζέστανε, μὰς ἐψῆσε καὶ μὰς ἐερωτηνῆσε. Καὶ τώρα πῖα ἂς ἐλπίσωμε στὸ τέλος Ἰουλιῦ ὅτι εἶν' ἐπιεικέστερος ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου!... Ἄντε νὰ μῆν' κι' ὁ Αὐγουστὸς νὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ θὰ πῶμε νᾶν! Ἡ Ἀθήνα ὡς προφανεῖς καμνί: Ἡ μήπως καὶ ὁ Αὐγουστὸς θὰ ἔρθῃ χάριν γούστου μ' ἐκεῖνες τὴς ἀπαλῆς τῆς κόψης τοῦ Αὐγουστοῦ!

Α. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μία τελευταία φωτογραφία της Μάγδας Λουπέσκο, με την όποιαν ένομιμισε προ ημερών τις σχέσεις του ο Κάρολος.

Πώς έγνωρίσα τόν... ένδοξο πατέρα ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΣ ΛΟΥΠΕΣΚΟ

Δημοσιογραφικές άκνυμνές της
συμμεργάτου της κ. Κ. Περίτη

Από τη Βραζιλία μετέδωθε η είδησις ότι ύστερα από 23 έτων παράνομη συμ-
βίωσι, ο Κάρολος της Ρουμανίας παντρεύ-
θηκε την έρωμένη του Μάγδα Λουπέσκο.
Η βασιλεία άρρώστια της ώρας Ρουμα-
νίδας και η διαπίστωση των γιατρών ότι
οι μέρες της ζωής της είναι μετρούμενες
ανάγκασαν τόν Κάρολο να νομιμοποιήση
τις σχέσεις του, κατά ένα δραματικό τό-
πο, στην επιθανάτιο κλίνη της οίλης του.

Βρισκόμουν στο Βουκουρέστι με δημο-
σιογραφική αποστολή την εποχή που εί-
χε έσπασει το σκάνδαλο Λουπέσκο. Η
Βασιλική αισθηματική περιπέτεια αποτε-
λούσε επί πολλούς μήνες το αντικείμενον
έντυπιακών σχολίων του παγκοσμίου
τύπου. Ο Κάρολος κρίνοντας ότι η καρ-
διά της Μάγδας άξιζε περισσότερο από
το θρόνο, εγκατέλειψε το Βασίλειό του,
τους τίτλους και τα μεγαλεία του κι' έφυ-
γε στο εξωτερικό. Έγκαταστάθηκε για λί-
γο καιρό στο Λονδίνο και κατόπιν στην
Αμερική.

Τις ημέρες που έφθασα στο Βουκουρέ-
στι (Ιούλιος 1928), οι όψεις ώργιζαν
σχετικά με το Βασιλικό ειδύλλιο. Δεν έπε-
τρέπετο όμως καμιά δημοσία συζήτησις.
Οι ρουμανικές εφημερίδες δεν έγραφαν ου-
τε λέξι σχετικά με τόν Κάρολο, τις κινή-
σεις του και τα σχέδιά του. Άλλα τα
σημην των ξένων ανταποκριτών που είχαν
κατακλύσει τη Ρουμανία δεν περίμεναν τις
έπίσημες πηγές για να έρχινάσσουν τα μυ-
στικά του σκανδάλου. Ανέκριναν με τρόπο
τους γείτονες της Λουπέσκο, τις ράφτες
της, τόν κοσμηματοπώλη της. Οι υμνοι
που απέβευαν τους δημοσιογράφους ήσαν
οι δυο άρμόδιοι που κατείχαν όλα τα ίδι-
αίτερα της υποθέσεως: ο πατέρας της
Λουπέσκο κι' ο πρώην σύζυγός της. Ο
πρώτος ήταν ένας Έβραος κτηματομεσί-
της γνωστότατος στην πιάτσα του Βου-
κουρεστίου σαν έξυπνος επιχειρηματίας και
διάσημος γλεντζές. Ο δεύτερος ήταν ο
έπίσημος φωτογράφος της Αύλης, ένας νε-
αρός με ρωμαντική ιδιοσυγκρασία, τρελλά
έρωτευμένος με τη Μάγδα ως την ημέρα
που έκανε την άνοησις και την όδηγησιν
σ' έναν άνακτορικό χορό και την πα-
ρουσίαν στον Κάρολο.

Είχα άσφαλθή λοιπόν κι' εγώ τότε με
τα ιδιαίτερα του Βασιλικού ειδύλλιου, σκο-
πεύοντας να στείλω μία δυο ανταποκοί-
σεις στην «Πατρίδα», σύμφωνα με ειδική
έντολή του τότε διευθυντού της μακαρίτη
Γ. Βουτρινά, αλλά δεν επέτυχα στην άρχη
μεγάλα πράγματα. Δεν μπορούσα, φυσί-
κά, να σπληνίζω στις άδυσπότες όψεις
που ώργιζαν με διάφορες έντελες φανα-
στικές έκδοξες. Με βοήθησε όμως η τύχη.
Και ιδού πώς:

Ένα βράδυ ο σημερινός κοινοτικός πα-
ράγων και εκδότης της ελληνικής εφημερί-
δας «Έθνος» του Βουκουρεστίου Λεωνί-
δας Κωστομάρας (πέθανε ποδ δύο έτων ύ-
στερα από δραματικές ταλαιπωρίες που
υπέστη κατά τη διάρκεια του πολέμου),
με κάλεσε να έπισκεφθώμε το νυκτερινό
κέντρο «Μαξιμί» που το διηύθυνε ένας ευ-
φύεστατος και δραστηριότατος συμπατριώ-
της μας. Ήταν ένα από τα καλύτερα κέν-
τρα του Βουκουρεστίου, με πολλά καλλι-
τεχνικά νούμερα, υπαλέττα κτλ.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα μπήκε στο κέν-
τρο ένας ψηλός ευτραφής κύριος — πε-
νητάρας περίπου — συνοδευόμενος από
δυο νυκτερινές ξανθές γόσσες της Κάλεϊ
Βικτόρεϊ. Η είσοδος του προκάλεσε ζωη-
ρή έντύπωση. Μπροστά από το τραπέζι
που κάθισε έστεισαν να παρελάσουν ο-
λες σχεδόν οι καλλιτέχνιδες του κέντρου,
και να υποβάλουν την έκφρασι του θαυμα-
σμού τους προς τόν μυστηριώδη έπισκε-
πτήν, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τόν
αξιότιμον κύριον Λουπέσκο, πατέρα της
Βασιλικής Μάγδας. Την ταυτότητα του δια-
σήμου άνδρος μας την απέκλυσε στ' αύ-
τι ο ιδιοκτήτης του «Μαξιμί» και παλαιός
οίλος του Βασιλικού πενθερού.

— Τώρα είναι στα κέφια του, μας είπε.
Αφήστε τον να πih μερικές σαμπάνιες ά-
κόμη, κι' όταν θα αδειάση η σάλλα θα εί-
νε εύκολο να του άνοιξετε κουβέντα.

Πέρασαν δυο ώρες περίπου. Οι πελάτες
άσχισαν να φεύγουν και κατά την τρίτη
πρωινή δεν υπήρχαν στη σάλλα παρά η
παρέα του Λουπέσκο — στην οποία είχαν
προστεθή εν τώ μεταξύ τρείς-τέσσερις γό-
σσες ακόμη — και η δική μας, έντελως
άσκητική από της πλευράς αυτής. Τότε
συνέβη το έξης: ο αξιότιμος κύριος Λου-
πέσκο, μεθυμένος μέγας άναστήσις,
μας... διέταξε να πάμε στο τραπέζι του
και να μετáσχωμε στο όχι και πάρα πο-
λύ εύπρεπες συνεχίζόμενον γλεντί. Φυσί-
κά η διαταγή του εξετελέσθη. Και κατά τη
διάρκεια των έπομένων δυο ώρων, ο δια-
πρεπής άμφιτρώων υού άπάντησε προθυ-
μώτα στα έρωτήματα που του υπέβαλα
σχετικά με το ειδύλλιο της ώρας Μάγδας
και του Καρόλου.

— Η κόρη μου κι' ο... γαμπρός μου,
μου είπε, θα έπιστρέψουν νωρίτερα. (Δεν
είχε άδικο. Ο Κάρολος και η Μάγδα επέ-
στρεψαν πραγματικά, αλλά δεν νομιμοποι-
ήσαν τις σχέσεις τους. Ο «γαμπρός» λοι-
πόν ήταν σήμα λόγου). Ξέρετε ποίος
είμ' εγώ; Ο πατέρας της αύριανής Βασι-
λισσας. Είς υγείαν λοιπόν, των παιδιών
μου!

Η ΣΩΣΙΑΣ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ ΧΑΙΗΓΟΥΡΟ
Η Αργεντινή «Βεντέττα» Ζούλλυ
Μορένο μοιάζει τόσο καταπληκτικά
με τη «γόσσα» του Χόλλυγουντ Ρί-
τα Χαιηγουρ, ώστε θεωρείται ως η
καλύτερη σωσία της. Οι Αμερικα-
νοί την έχουν βαφτίσει «Ρίτα Χαιη-
γουρ του Νότου». Η Ζούλλυ Μο-
ρένο είναι «Βεντέττα» μιας μεγάλης
κινηματογραφικής εταιρείας της Αρ-
γεντινής.

Και κατέβαζε σαμπάνιες, λέγοντας δι-
ακόμα ένα σόφο άνοησις και άγκαλιάζον-
τας τις ξανθές καλλονές που ποίος έβρε-
τι υπολογισμούς έκαναν σχετικά με τη
μελλοντική έκμετάλλευσι του ένδοξου πεθε-
ρού. Έν πάση περιπτώσει, από τις άνοη-
σις και τις μεθυμένες φλυσιές του ξε-
καθάρισα ότι έπρεπε και ταχυδρόμησα την
έπομένη μιά ανταποκρισι με ενδιαφέροντα
στοιχεία για το φλέγον θέμα της έποχής
έκείνης.

Κατά τις πολύ πρωινές ώρες φαίνεται
ότι του είχα γίνει έντολτικός με τις έρω-
τήσεις μου. Γιατί την ώρα που έτοιμαζό-
υσταν να φύγουμε, μ' άποψε από το γέ-
ρι και με ρώτησε ξαφνικά:

— Δεν μου λες κυρίε... Γιατί έπιμένεις
τόσο πολύ να μάθης τα μυστικά της κό-
ρης μου;

— Ετσι από περιέργεια
— Ποίος είσαι; Τι δουλειά κάνεις;
— Δημοσιογράφος!
Ο Λουπέσκο γούλωσε τα μάτια του
και με κεραυνόβλησε μ' ένα άπειλητικό
βλέμμα. Καιός ήταν να πηδήσω στο πά-
τω ταξι και να εξαφανισθώ...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Κέρ'ισε στα χαρτιά έν'ι χαρέμι

Ως που φτάνει το πάθος της χαρτε-
καίξις

Όταν οι Γιαπωνέζοι άρχήτευσαν το
1937 τα μεγάλα κινεζικά λιμάνια, όλο το
έμπόριο της Κίνας νόμιμο και λαθραίο,
άρχισε να γίνεται άπ' τόν περίφημο «δρό-
μο της Βιομανίας», που ξεκινάει άπ' το
Μανταλάι, περνάει Βουνα, Λούγκλες και
ποτάμια και καταλήγει στο Τσουγκ-Κινγκ
της Κίνας. Έγκαταστάθηκε από τότε στο
Μανταλάι ένα πλήθος έμπορων, λαθρεμπό-
ρων και τυχοδιωκτών κάθε είδους, που ζού-
σαν μέσα στην πολυτέλεια, σπαταλούσαν
τά άφθονα χρήματα που κερδίζαν, πρό
πάντων δε είχαν ριχτή στη χαρτοπαίξια.
το μεγάλο αυτό πάθος της Ανατολής.

Κάποιο βράδυ λοιπόν, πρό όλίων υπ-
νών σ' ένα πολυτελές τσιτοποτέο χαροτόπι-
ζαν με πείσμα ένας Κινέζος κι' ένας Πορ-
τογάλος άπ' το νησί Γκόα, που ήταν και
οι δυο ύποπτοι έμποροι. Ο Λή-ο Κινέζος
— έγανε συνεχώς, Έξακολουθούσε όμως
να παίζει με άπαθεια. Ο Πορτογάλος Μα-
σκεζ του πήρε όλα του τα δολάρια, τα
κοσμήματά του, το ρολόι του. Μα ο Λή
έπαιξε ακόμη, με την έλπιδα να πάρη πίσω
τα ναιμένα. Έπαιξε «με το λόγο του» κι'
έχασε μερικές χιλιάδες δολάρια ακόμη.
Η κακοτυχία τόν κυνηγούσε αλύπτητα. Τέ-
λος, ποτέινε στον Πορτογάλο:

— Θα παίξουμε ακόμη μιά φορά. «Αν
κερδίσω, θα πάω πίσω ό,τι έχασα. Αν
χάσω, θα γίνη δική σας το όραίο σπiti
μου, μ' όλο όσα περιέχει!»

Ο Μασκεζ ζαλισμένος άπ' το πιστό και
το παιχνιδί, δέχθηκε τήν πρότασι. Έτοι-
μασαν μιά γοαπή συμφωνία και τήν ύ-
πέγραψαν έμπρός σε μάρτυρες. Έπειτα
έπαιξαν... κι' ο Λή έχασε και πάλι!

Όταν τήν άλλη μέρα συνήλθε άπ' το
μεθύσι του, ο Πορτογάλος φοβήθηκε μήπως
ο Κινέζος του φέση δυσκολίες. Πήγε ωστό-
σο να πάρη στην κατοχή του το σπiti
του, συνοδευόμενος από μάρτυρες κι' από
δυο δικηγόρους. Μα δεν βρήκε κανένα έμ-
πόδιο. Ο Λή είχε καθί. Ο Μασκεζ υπήκε
στο μεγάλο σπiti, ναιμέτο από άκριβή έ-
πιπλα και υμνιπελό. Εκτός όμως άπ' αυ-
τά, υπήρχαν εκεί μέσα... κι' οι 4 γυναί-
κες του Λή μαζί με τα 14 παιδιά τους
και τούς 20 υπρέτες των.

Μετά τήν πρώτη του κατάπληξι, ο Μα-
σκεζ απέλυσε όλους τους υπρέτες. Μα τί
να κάμη τις γυναίκες και τα παιδιά; Δεν
είχε καμιά διάθεσι να δησιουργήση γαμέ-
μι. Έέ άλλος όμως οι δικηγόροι τόν βε-
βαίωσαν ότι δεν μπορούσε να πετάξη στο
δρόμο τα γυναικόπαιδα. Όρσιλε ν' αναλά-
βη τη συντήρησι τους...

Σεν να μην έβρισκε αυτό το θαυμαστό
σπiti είχε πάνω του υποθήκες που κάλυ-
πταν σχεδόν τήν όλη του...
Τώρα λοιπόν ο Μασκεζ έχει άποφασίσει
να τα έγκαταλείψη όλα και να γυρίση
στο νησί του.

Η δεκαπενταετής άνεία-
λος της Ντιάνα Ντάουμπιν

Η Τζαίν είναι σήμερα
μόλις δεκαπέντε χρό-
νων. Αυτό δεν τήν ευποδίζει,
όμως, να έχη νυφίσει ως ση-
μερα τέσσερα φίλυ και να
κερδίξη 5.000 δολάρια τήν
έβδομάδα.

Στο Χόλλυγουντ, όλοι τήν
θεωρούν ως τήν πιο έπικίνδυ-
νη αντίπαλο της Ντιάνα Ντάουμπιν. Έχει όλη τη φυσικότητα και
τη χάρι της διάσημης Βεντέττας και μιά φωνή άληθινά υπέροχη.
Ποίν άπό δυο χρόνια — το 1945 — η κυρία Πόουελ, η υη-
τέρα της, είχε μερικούς καλεσμένους στο σπiti της. Σε μιά στιγ-
μή, παρακάλεσαν τη μικρή Τζαίν να τραγουδήση. Κι' όταν τε-
λείωσε, κάποιος τήν συμβούλεψε να δοκιμάση τήν τύχη της στο
Χόλλυγουντ.

Η υπτέρα της δεν ένθουσιάστηκε καθόλου άπ' αυτή τήν πρό-
τασι. Άλλ' ούτε και η ίδια η Τζαίν. Η υανία της ήταν ως τότε
τη βιβλία και η γλυπτική. Είχε γράψει μερικά ποιήματα και είχε
λαβεί μιά ποσοτή του πατέρα της και δυο- τριών άλλων συν-
γενικών της ποσάτων.

Όστόσο, υπτέρα και κόρη έπαιρναν σε λίγο το δρόμο για το
Χόλλυγουντ. Καί, μιά μέρα, ντύτησαν δειλά τήν πότα του Τσάρ-
λι, Πόεβι, μουσικού διευθυντού της «Μέτρο-Γκόλντγουϊν Μάγερ».
Η Τζαίν τραγούδησε μπροστά του.

— Ξαναπεράστε έπειτα από δυο μέρες, ήταν η άπάντησίς του.
Στο δρόμο η υπτέρα της είπε στη Τζαίν:

— Τραγουδήςες περίφημα,
μικρή μου Τζαίν. Όστόσο...
Δεν όποτελείωσε τη φράσι
της. Έκείνο που φοβόταν ήταν
ότι οι διευθυντά της μεγάλης
κινηματογραφικής εταιρείας δεν
θα έκτιμούσαν όπως άξιζε τη
φωνή της κόρης της. Και στο
βάθος της ψυχής της ήταν σύ-
γασιστημένη. Γιατί είναι θα
κρατούσε κοντά της τη μικρή
της Τζαίν.

Άλλ' όταν ξαναπήγαν έπει-
τα από δυο μέρες στα γραφεία
της «Μέτρο-Γκόλντγουϊν Μά-
γερ», ο διευθυντής της Έται-
ρείας Τσάρλυ Ρότζερς έπρότει-
νε στην Τζαίν ένα συμβόλαιο
για πέντε χρόνια.

— Για πέντε χρόνια!
— Αν θέλετε, μπορούμε να
το κάμουμε για δέκα!
Οι δυο γυναίκες κυτίζον-
ταν μ' άμνηνιά. Μήπως ήθε-
λαν να τις κοροϊδέψουν;

Ο Ρότζερς συνένισε:
— Λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι
για δέκα χρόνια. Θα παίρνετε
2.000 δολάρια τήν έβδομάδα ως πού να νυφίσετε το πρώτο σας
φίλυ. Έπειτα το ποσόν αυτό θα διπλασάση...
Η Τζαίν έβαλε με χέρι που έστρεψε τήν υπογραφή της στο
συμβόλαιο που τήν παρουσίασαν.

Η έσσηνή αυτή γενναίωσις των διευθυντών της «Μέτρο-
Γκόλντγουϊν-Μάγερ» είχε ένα λόγο. Ποίν άπό έντεκα χρόνια, μιά
άλλη νέα με άβίολογη φωνή και όραφο παρουσιαστικό είχε πα-
ρουσιασθή στα γραφεία του. Τήν βόηκαν, όμως, πολύ μικρή και
σχεδόν καν πώς το καλύτερο θα ήταν να καλλιεργήση μόνη της τη
φωνή της, αντί να υποβάλλωνται αύτοί σε έξοδα χωρίς να είνε βε-
βαίοι για το άποτέλεσμα.

Η νέα έφυγε άπογορευμένη. Άλλα, μερικές έβδομάδες α-
ργότερα, είχε προσληφθή από μιά άλλη κινηματογραφική εται-
ρία τήν «Ουίνβέρσαλ».

Η μικρή αυτή νέα δεν ήταν άλλη από τήν Ντιάνα Ντάουμπιν.
Οι διευθυντά της «Μέτρο Γκόλντγουϊν-Μάγερ» ήσαν άπα-
ρηγόρητοι για το πάθημά τους. Και έπαισαν τήν ευκαιρία να
έπανορθώσουν το σφάλμα που είχαν κάμει πριν άπό δέκα χρόνια.
Και τήν ευκαιρία αυτή τούς τη έδωσε η μικρή Τζαίν.
Η νεαρή στρά παραμένει πάντοτε ένα παιδί. Έξακολουθεί
να παίρνη μαθήματα φιλολογίας και τέχνης — τσις ώρες τήν
ημέρα — να λαβύξη μερικές προτομές και ν' άσχολήται με το

Τζαίν Πόουελ.

μαύρο γάτο της και το νοικοκυριό της. Γιατί εί-
νε παραπλήρη νοικοκυρά και δεν άσφει κανένα
άλλον ν' άνακατευθί στην τακτοποίησι του σπι-
τιού της.

Εκείνο που της φαίνεται άκατανόητο είναι ότι
της άνηγορεύσαν να τραγουδή, εκτός από τις
ώρες που παίρνει το μάθημά της.

— Αν άκούγα το κέφι μου, είπε μιά μέρα δεν
θα έπαυα να τραγουδάω ούτε στιγμή.
Άλλ' οι διευθυντά της «Μέτρο-Γκόλντγουϊν-
Μάγερ» που ένδιαφέρονται για τη διατήρησι της
φωνής της, της έβαλαν άυστηρούς περιορισμούς
στο ζήτημα αυτό.

Η Τζαίν Πόουελ στενωγορείται επίσης, όταν
τήν υποχρεώνουν να φορή ψεύτικες Βλεφαρίδες κα-
τά τήν ώρα του γυρισματος ενός φίλυ. Κι' έχει
ίσως δικήν. Γιατί τα μάτια της είναι πολύ ώραία και χωρίς αύτή
τήν προσθήκη.

Κινηματογραφικά νέα

★ Η Τζέαν Φονταίν είναι μανιώδης συλλέκτρια. Και έξορε
τι συλλέγει; Μπουκαλάκια άρωμάτων.

★ Πριν άπό λίγον καιρό, η «Μ. Γ. Μ.», που μαζί με τήν «Πα-
ραμούντ» είναι οι δυο μεγαλύτερες κινηματογραφικές εταιρείες του
Χόλλυγουντ, είχε παρουσιάσει ένα φίλυ με τόν τίτλο «Ζίγκφιντ
Φόλλις», όπου ελάμβαναν μέρος 24 άστέρες πρώτου μεγέθους.
Ανάμεσα σ' αύτους ήσαν ο Φρέντ Άσταιρ, η Τζούλυ Γκάρλαντ,
η Έστερ Ουίλλιαμς, η Λουσίλ Μπώλ, η Λουσίλ Μπρέμερ, η Φάννυ
Μπρόντι, η Κάριν Γκραίνζον, η Λένα Χόν, η Τζέν Κέλλυ, η Τζαί-
νις Μέλτον, ο Βίκτωρ Μούρ, ο Ρεντ Σκελτον κτλ. Η «Παραμύ-
αυτ» δεν μπορούσε, όμως ν' ανέβη αύτό το δίστιμο και γύρισε
τελευταία ές φίλυ με 36 άστέρες που είναι οι καλύτεροι του Χόλ-
λυγουντ. Ανάμεσα σ' αύτους περιλαμβάνονται ο Μπινγκ Κρόσμπυ,
ο Μπόμπ Χοπ, ο Γκάου Κούπερ, ο Ραίν Μίλλαντ, η Βαρβάρα
Στανγουϊκ, η Παλετ Γκοντάρ, η Ντόροθυ Λάιμους, η Βερόνικα
Λοϊκ, ο Μπάρου Φίτζινζαλαντ, η Λίζαμπετ Σκώτ κλπ.

πολλά δουλειά στα παιδιά. Και
μαμα αμύριο διπλά.

Αλλά και τ' άλλο μεσημέρι
τά ίδια. Τα σφυριά τα χαλά

τους. Τάκ - τάκ - τάκ - τάκ...
Αυτή η δουλειά πέντε μέρες

και συνέχεια. Ήδη έκρη απο-
φάσισα πιά να πάω στο τσαγ-
γάρικο να κάνω μία ανάκριση.

Ήδη ένα ζευγάρι παπουτσία
για να μου καρφώσουν πέταλα
και ρωτήσα:

— Έσείς βρε παιδιά, δεν ξε-
κουραζόσαστε τώρα το καλο-
καίρι, τα μεσημέρια;

— Όχι, μου είπαν. Δουλεύου-
με κορόνι.

— Και πως σας ήρθε τώρα
αυτή η ιδέα;

— Δεν μας ήρθε τώρα. Πάν-
το έτσι δουλεύουμε.

— Δηλαδή από τότε;

— Τέσσερα χρόνια.

Αι, αυτό πια ήταν έξω φρε-
νών! Τέσσερα χρόνια χτυπάνε
τα σφυριά και δεν τα είχα πα-
ρει είδησι! Πως διάολο έτυχε

να τα πάρω εκείνο το μοιραίο
μεσημέρι; Ώστε ήταν μία κα-
θαρά ιδεολογία! Δεν είχα πα-
ρά να πάρω αυτή την απόφαση

και να κατατάξω τον ύπνο μου,
οπώς γίνεται τόσα χρόνια. Το
πρώτο μου φάνηκε εύκολο. Αλ-
λά στην εφαρμογή αποτυχία!

Κατάλαβα πως, αν δεν στα-
ματούσαν τα σφυριά δεν θα α-
νανούσαν τα σφυριά μου α

ζανάβρισμα τη κομμένη μου α
ναυαυσι. Είπα να ξενερνήσω
μόνος μου σκέτο, όμως κα-
τότιν ότι εν τῇ ἐνώσει η

αλυσ, έπρεπε να είχα και άλ-
λους μαζί στον αγώνα μου. Έ-
να μεσημέρι λοιπόν, κατά τις

τρεις, χτύπησα την πόρτα του
αντικρουνο διαμερίσματος. Οι
άνθρωποι είχαν πεσει σε βαθύ-

τοπο ύπνο και τρώμεζα να τους
ζυγνήσω.

— Με συγχωρείτε λέω, αλλά
τι θα γίνει υ' αυτά τα σφυριά;

— Ποιά σφυριά; ρώτησε ο
γειτόνας μου.

— Μου επιτρέπετε να υπώ;

Μπήκα στην κρεββατοκάμα-
ρα, όπου ήταν ξαπλωμένοι και
η γυναίκα του - με όλο το θάρρος.

— Μα δεν ακούτε τίποτα το
μεσημέρι που κοιμόσαστε; Δεν
ακούτε αυτά τα σφυριά των

τσαγγαρόδων;

— Όχι! Δεν ακούμε τίποτα.

— Για προσέξτε σας παρα-
καλώ... Ορίστε... Δεν ακούτε
ώρα;... Να το! Τάκ - τάκ!

— Μάλιστα! Έχετε δικνό εί-
πε η κυρία... Κάτι ακούω...

— Να! Έτσι μου φαίνεται
και μένα, είπε κι' ο κύριος.

Μάλιστα... Ένας ήχος κο-
στικός... Τάκ - τάκ - τάκ!...

Αι λοιπόν:

— Πως μπορείτε και κοιμάσα-
στε; Ενώ δεν κλείνω μάτι!

— Μα δεν το προσέξαμε
ποτέ!

— Για προσέξτε το σας παρα-
καλώ και μου λέτε!...

Τους είδα κατά τις πεντέμι-
νι το απόγευμα τους ανθρώ-
πους τρεκλιομένους.

— Δεν μας κάλλασε ύπνος α-
πό κείνη την ώρα! μου είπε ο
κύριος.

— Θα συνειδητούμε όμως, εί-
πε η κυρία. Ένας τόσο αση-
μέντος όρυξος, είναι άσπίος.

— Αι, δεν θα συνειδητέστε,
λέω. Θα το ιδείτε!

Και το είδαν το τέταρτο α-
πόγευμα μου χτυπήσε ο νείτο-
νος την πόρτα! Μπήκε έκνευ-
ρισμένος και ελυστικός.

— Τι θα γίνει υ' αυτά τα σφυ-
ριά; μου λέει. Από κείνη την
ημέρα δεν έχουμε κοιμηθεί ου-
τε πέντε λεπτά το μεσημέρι!

Πρέπει να λείψουμε μέτρα!

Βεβήλωσα λέω. Αλλά προ-
νομιένως πρέπει να ιδούμε και
τους από πάνω.

— Ανεβήκαμε άμέσως στους
συνικούς του άπάνω πατώμα-
τος. Τους ζυγνήσαμε και τους

είπαμε:

— Τι θα γίνει υ' αυτά τα σφυ-
ριά;

— Ποιά σφυριά;

— Των τσαγγαρόδων άπάνω-
ν!

— Δεν ακούμε τίποτα!

— Για προσέξτε!... Ορίστε!

Δεν ακούτε ώρα; Τάκ - τάκ-
τάκ!... Τάκ - τάκ - τάκ!

Θέλοντας και μη τ' άκουσαν.

Πάει κι' αὐτοὺν ὁ ὕπνος. Σὲ
τρεις μέρες ἤρθαν οἱ ἴδιοι καὶ
μὰς βόηκαν.

— Τι θα γίνει υ' αυτά τα σφυ-
ριά;

— Να ειδοποιήσουμε και τους
παραπάνω.

— Ανεβήκαμε και στο τρίτο, ὁ-
στερα κατεβήκαμε στο άπο κά-
τω. Είκοσι άνθρωποι το όλον

πὺξ καὶ κοιμόντουσαν οἱ ἀρελὲς
πὺξ καὶ ἀνυπόπτα τόσα κα-
λοκαίρια, στερήθηκαν τὸν ὕπνο

αὐτῶν. Ἐπειτα πῆγαμε καὶ βοή-
καμε τοὺς ἐνοίκους τῶν διπλά-
νῶν οπιτιῶν. Τί θα γίνει υ' αὐ-
τά τα σφυριά; Ποιά σφυριά;

Δεν ακούτε τίποτα; Όχι... Για
προσεξτε!... Να το! Τάκ, τάκ,
τάκ!...

Και με λίγα λόγια, μέσα σὲ
δέκα πέντε μέρες, ὅλη η γει-
τονιά ἔχασε τὸ μεσημεριανό

της ὕπνο. Ἐβγάλαμε μία ἐπι-
τροπή καὶ πῆγαμε στο τσαγγα-
ρικό. Ἀπαίτησαμε νὰ σταματή-
νε τὰ σφυριά ἀπὸ τίς δύο ὡς

τις πέντε. Οὐτε κουδέντα ν'
ἀκούσουν τὰ τσαγγαράκια. Τό-
σα χρόνια δουλεύουμε, εἶπαν
καὶ κανένα παράπονο δὲν πα-
ρουσιάστηκε. Πως σας ἤρθε τῶ-
ρα ἡ ιδέα;

— Δεν ἔμενε παρὰ νὰ καταθύ-
νομε στὴν ἀστυνομία. Συντά-
ζουμε ἓνα πολὺ ὠραίο ὑπόμνημα

καὶ πῆγαμε. Ὁ ἀστυνόμος ἤρ-
θε ὁ ἴδιος ν' ἀντιληφθῇ τὴ δια-
τάραξη τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ
τάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας. Ὁ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.130

Οριζοντίως

1) Δόλια, πανούργα. - Ρω-
μαίος αυτοκράτωρ.

2) Προϊστάμενος μοναστη-
ρίου καλονήρων.

3) Πολεμικά οχήματα. - Διευ-
κούνει την πέψη των τροφών.

4) Χερσόνους της Χαλκιδικί-
κης. - Την χρησιμοποιείτε αν
ζυρίζεστε μόνοι σας.

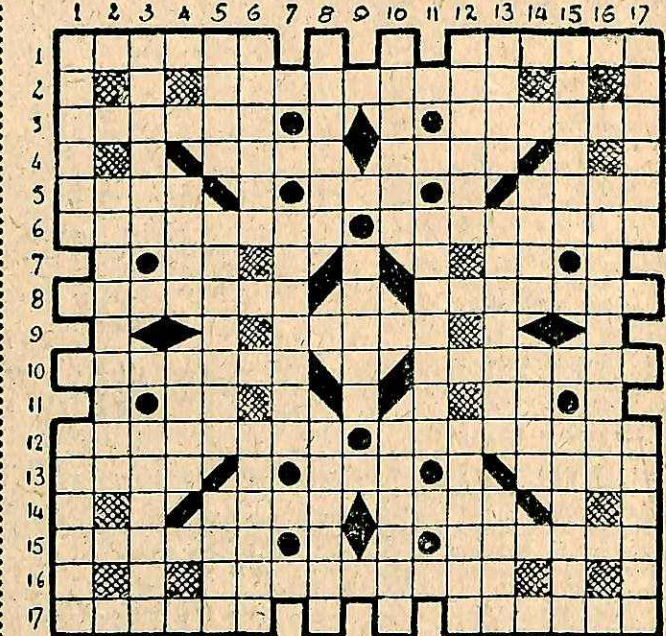
5) Η πρώτη λέξις που βγαί-
νει από το στόμα.

6) Μακρύ τρίχωμα του σώ-
ματος πολλών ζώων.

7) Το μόνο πράγμα που ε-
πέδειξαν στον πόλεμο ο Ι-
ταλοί. - Κομπία με μία μόνο
κομπούρα.

8) Νεογέννητα πτηνά.

9) Εὐπρεπής. (Θηλ. - δη-
μιουργία)

1) Δόλια, πανούργα. - Ρω-
μαίος αυτοκράτωρ.

2) Προϊστάμενος μοναστη-
ρίου καλονήρων.

3) Πολεμικά οχήματα. - Διευ-
κούνει την πέψη των τροφών.

4) Χερσόνους της Χαλκιδικί-
κης. - Την χρησιμοποιείτε αν
ζυρίζεστε μόνοι σας.

5) Η πρώτη λέξις που βγαί-
νει από το στόμα.

6) Μακρύ τρίχωμα του σώ-
ματος πολλών ζώων.

7) Το μόνο πράγμα που ε-
πέδειξαν στον πόλεμο ο Ι-
ταλοί. - Κομπία με μία μόνο
κομπούρα.

8) Νεογέννητα πτηνά.

9) Εὐπρεπής. (Θηλ. - δη-
μιουργία)

10) Δόλια, πανούργα. - Ρω-
μαίος αυτοκράτωρ.

11) Προϊστάμενος μοναστη-
ρίου καλονήρων.

12) Πολεμικά οχήματα. - Διευ-
κούνει την πέψη των τροφών.

13) Χερσόνους της Χαλκιδικί-
κης. - Την χρησιμοποιείτε αν
ζυρίζεστε μόνοι σας.

14) Η πρώτη λέξις που βγαί-
νει από το στόμα.

15) Μακρύ τρίχωμα του σώ-
ματος πολλών ζώων.

16) Το μόνο πράγμα που ε-
πέδειξαν στον πόλεμο ο Ι-
ταλοί. - Κομπία με μία μόνο
κομπούρα.

17) Νεογέννητα πτηνά.

18) Εὐπρεπής. (Θηλ. - δη-
μιουργία)

19) Δόλια, πανούργα. - Ρω-
μαίος αυτοκράτωρ.

20) Προϊστάμενος μοναστη-
ρίου καλονήρων.

21) Πολεμικά οχήματα. - Διευ-
κούνει την πέψη των τροφών.

22) Χερσόνους της Χαλκιδικί-
κης. - Την χρησιμοποιείτε αν
ζυρίζεστε μόνοι σας.

23) Η πρώτη λέξις που βγαί-
νει από το στόμα.

24) Μακρύ τρίχωμα του σώ-
ματος πολλών ζώων.

25) Το μόνο πράγμα που ε-
πέδειξαν στον πόλεμο ο Ι-
ταλοί. - Κομπία με μία μόνο
κομπούρα.

26) Νεογέννητα πτηνά.

27) Εὐπρεπής. (Θηλ. - δη-
μιουργία)

28) Δόλια, πανούργα. - Ρω-
μαίος αυτοκράτωρ.

29) Προϊστάμενος μοναστη-
ρίου καλονήρων.

30) Πολεμικά οχήματα. - Διευ-
κούνει την πέψη των τροφών.

31) Χερσόνους της Χαλκιδικί-
κης. - Την χρησιμοποιείτε αν
ζυρίζεστε μόνοι σας.

32) Η πρώτη λέξις που βγαί-
νει από το στόμα.

33) Μακρύ τρίχωμα του σώ-
ματος πολλών ζώων.

34) Το μόνο πράγμα που ε-
πέδειξαν στον πόλεμο ο Ι-
ταλοί. - Κομπία με μία μόνο
κομπούρα.

35) Νεογέννητα πτηνά.

36) Εὐπρεπής. (Θηλ. - δη-
μιουργία)

37) Δόλια, πανούργα. - Ρω-
μαίος αυτοκράτωρ.

38) Προϊστάμενος μοναστη-
ρίου καλονήρων.

39) Πολεμικά οχήματα. - Διευ-
κούνει την πέψη των τροφών.

40) Χερσόνους της Χαλκιδικί-
κης. - Την χρησιμοποιείτε αν
ζυρίζεστε μόνοι σας.

41) Η πρώτη λέξις που βγαί-
νει από το στόμα.

42) Μακρύ τρίχωμα του σώ-
ματος πολλών ζώων.

43) Το μόνο πράγμα που ε-
πέδειξαν στον πόλεμο ο Ι-
ταλοί. - Κομπία με μία μόνο
κομπούρα.

44) Νεογέννητα πτηνά.

45) Εὐπρεπής. (Θηλ. - δη-
μιουργία)

46) Δόλια, πανούργα. - Ρω-
μαίος αυτοκράτωρ.

47) Προϊστάμενος μοναστη-
ρίου καλονήρων.

48) Πολεμικά οχήματα. - Διευ-
κούνει την πέψη των τροφών.

49) Χερσόνους της Χαλκιδικί-
κης. - Την χρησιμοποιείτε αν
ζυρίζεστε μόνοι σας.

50) Η πρώτη λέξις που βγαί-
νει από το στόμα.

51) Μακρύ τρίχωμα του σώ-
ματος πολλών ζώων.

52) Το μόνο πράγμα που ε-
πέδειξαν στον πόλεμο ο Ι-
ταλοί. - Κομπία με μία μόνο
κομπούρα.

53) Νεογέννητα πτηνά.

54) Εὐπρεπής. (Θηλ. - δη-
μιουργία)

Ο πρώτος έρως ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Το είδωλλο και η αυτοκτονία
της έρωτας και άγνης Τζέλι

Επί 20 χρόνια, ο Άδολφος Χίτλερ
έπεδλη στην Ευρώπη σαν εξαιρετι-
κή προσωπικότητα. Όχι μόνο σκόρπι-
σε τον τρόμο και την άβηλα, αλλά
προκάλεσε επίσης την περιέργεια. Εξ
αλλού, όσο μεγάλωνε το κύρος του, η
προσωπική του γοητεία προκαλούσε
τη συμπάθεια των γυναικών. Η παρ-
έξην αυτή συμπάθεια εξηγείται εύκα-
λα απ' το χαρακτήρα του. Που ήταν
εμετάδοτος, αντιφατικός κι' όρμητι-
κος. Ικανός για την αγριότερη εξα-
ψη, αλλά και για μία έλκυστική τρυ-
φερότητα. Συνδυάζοντας την αίσθη-
ματικότητα με τη βία, ήξερε να εξα-
σκή, όταν το ήθελε, μια σκατακίτη
γοητεία πάνω στις γυναίκες...

Το μυστήριο που περιέβαλε την Ι-
διωτική ζωή του, δεν άφισε να γίνει
γνωστή καμία λεπτομέρεια απ' τους
έρωτες του, όσο κι' αν λυθεί. Σήμερα όμως
οι γλώσσες έχουν πιά λυθεί. Και οι
πολυτιμωμένες πληροφορίες προ-
σέχονται απ' έναν άνθρωπο, που βρι-
σκόταν κατά του σ' όλο το στάδιο
του: το Ρουβίναλ-Κέμπκα. Ο Χί-
τλερ γνώρισε τον Κέμπκα τον καιρό
που

ΔΟΥΛΟΜΙΚΙΑ

ΟΙ «ΕΞΥΠΝΑΚΗΔΕΣ»

Τον τελευταίο καιρό έχουν σημειωθεί πάρα πολλά οικονομικά γεγονότα... Οι «εξυπνάκηδες» όπως είναι γνωστοί στην αστυνομία...

Ενα βράδυ στο αρμόδιο τμήμα της Ειδικής Υπηρεσίας που ασχολείται με αυτούς τους κακοποιούς παρουσιάστηκαν ένας φτωχός άνθρωπος...

Ο έπαιστης, κοκκίνισε, στέναξε και έξηλθε: «Μέ γέλασαν!... Και πήρες για λίρες τους παληοτενεκές!... Μπράβο σου! Για πές μας τι συνέβη ακριβώς!»

Το θέμα των «εξυπνάκηδων» άφηγηθηκε τότε το πάθημά του: «Βάδισα την δόση Πατησίων, έξηλθες, όταν με πλησίασε ένας κύριος...

«Βάδισα την δόση Πατησίων, έξηλθες, όταν με πλησίασε ένας κύριος... Φαινόταν στενωπό... «Με συγχαίρει, μου είπε, έχω βαρεθεί άρρωστη τη γυναίκα μου... Θέλω λεφτά... Τώρα όμως οι τράπεζες είναι κλειστές κι έτσι δεν μπορώ να εξαρχούσω δύο λίρες που έχω... Πάρτε τις εδώ... Θα στείλω δώσω πτηνά... Μόνο εκατό χιλιάδες την μία... Έτσι μέχρι αύριο το πρωί που μπορέσει να τις εξαρχούσω...

«Πουλάω μισά, πουλάω δολομικρά κομμάτια! το φώναξε... «Τι κομμάτια πουλάς ρε πατριώτη; ρώτησε ο βλάχος... «Τι σε νοιάζει ξένα, βλάχο; Δεν ξέρεις εσύ από λίρες, τράβα στη δουλειά σου...

«Ο χωριάτης πείραχθηκε... «Βρε, ξέρεις ποιος είμαι εγώ και γιατί ήρθα στην Αθήνα; φώναξε... Τα βλέπεις αυτά τα έρημα; (αγνοεί το στόμα του δείχνοντας του τα δόντια του)... Θα τα βάλω χρυσά... «Αμ τι με πέρασε για μισό μερικό; Πόσο το πουλάς το κομμάτι!...

«Αρχισαν τα παζάρια... Ο πωλητής στην αρχή έκανε το δούλεκο... Έπειτα άρχισε να υπολογίζει... Φέρεται στις 120 χιλιάδες... Τέλος ο χωριάτης πήρε όλη τη μολόδρα με 35 χιλιάδες... Το ένα κι έτρεξε στον δοντογυλισμό... Εκείνος τον πληροφόρησε ότι το πουλήσαν φεύγεται φλουριά; επένεψε η αστυνομία κι ο άπατεωνάς συνέλιφθη...

και μισό έδωσε τις δυο λίρες... Χαρούμενος έτρεξε στη γωνιά να βρω τον άλλο κύριο που με περίμενε, μα είχε γίνει άφαντος! Σε κάποιον που έδειξα τις λίρες μου έξηλθε ότι είναι ψεύτικα φλουριά... Χαθήκα!...

—Την έπαθες κανονικά, παρατηρήσε ο κ. Φιλίππου... Έπεςε θυμάς ενός «εξυπνάκη» και το δάσκαλό σου του... Τώρα για πές μας τα χαρακτηριστικά τους για να τους πιάσουμε...

Ο φτωχός άνθρωπος περιέγραψε τους κακοποιούς... Έκλεβη τότε το περιήγητο λαγυμικό ο Όρεστης, και δεν άργησε να τους ανακαλύψει γύρω από την Όμορνια και να τους φέρει στη Γενική... Ασφάλεια... Έπαινε τους βρήκαν κι ένα μέρος των χρημάτων του άτυχου ανθρώπου... Φυσικά οι δύο απατεωνές φάγανε δύο μήνες φυλακή...

Οι «εξυπνάκηδες» χρησιμοποιούν χίλιους τρόπους για να εξαπατήσουν τα θυμάτα τους... Συνηθώς έρχονται στις δόσεις... Άν, Κωνσταντίνου, Ζήνωνος, Σωκράτους, Αθηνάς, γύρω από τα διάφορα πρακτορεία αυτοκινήτων που μεταφέρουν κάθε ημέρα χιλιάδες κόσμο από τα γύρω χωριά και τις επαρχίες... Τα «κόλπα» τους είναι σατανικά... Έναν παπά, σκάωσαν την ακόλουθη ιστορία:

Τον πλησίασε ο «εξυπνάκης» κ. Ζ. να πένθος στο χέρι, την ώρα που έπινε τον καφέ του στο «Βυζάντιο»:

—Δέσποτα, του είπε, έχει πεθάνει η μάνα μου δώ και λίγες μέρες και μ' άφησε παντρημένο... Ήταν καλή η γρηά που μ' αγαπούσε... Κάθε βράδυ την βλέπα στον ύπνο μου: «Με ξεχάσες παιδάκι μου, μου λέει... Δεν ήρθες να μ' άναψης κανένα κερί και να μ' άναψης κανένα μνημόσυνο... Μα εγώ δεσποτα είμαι σωφρό κι 'όλο ταξιδεύω... Φεύγω δημερώματα και γυρίζω τασιτισμένος τη λύχτα... Θέλω λοιπόν να σε παρακαλέσω να της διαβάσεις καμιά ευχή... Τι θα στοιχίσει δέσποτα;...

—Τέκνο μου τ' απάντησε ο άγαθος παπάς, δώσε μου τ' όνομά της να το μνημονεύσω και δεν θέλω χρήματα... —Οχι, δέσποτα, δεν θέλω να κοπιάσεις άδικα... Να πάρει μια λίρα για τους φτωχούς σου... Κάνει 130 χιλιάδες... Κράτησε τις πέννιες και δώσε μου τα ρέστα!...

Ο παπάς φάχτηκε... «Έδωλε το πορτοφόλι του... Δεν είχε έτάνω του, παρά μόνο 65 χιλιάδες...

—Δεν πειράζει δέσποτα, δώσε τα ρέστα στους φτωχούς, του παρατήρησε ο άγνωστος δίνοντας του την λίρα και παίρνοντας τις 65 χιλιάδες... Σ' εύχαριστώ!...

Κι' έφυγε φιλώντας του με σεβασμό το χέρι... Καταλαδοίνε βέβαια την στενωπώρια του αγαθού παπά δεν άργήτερα ανακάλυψε ότι η χρυσή λίρα ήταν κάλπη κι ότι δεν έκανε ούτε μια δέκαρά!...

«Αλλά οι «εξυπνάκηδες» δεν δουλεύουν μόνο με λίρες και «κοσάρικα», όπως λέμε τα μισόλτρα... Δουλεύουν με κάθε τι που θα μπορούσε να το πάρει ένας αφελής για χρυσάφι!... Ψεύτικες αλυσίδες, κοσμήματα, σταυρούς, για βαφτίσια, δοχτολίδια... Και κάνουν χρυσές δουλειές, με τους αλλοίους ανθρώπους και τους επαρχιώτες... Ένας από αυτούς ήρθε στην Αθήνα για να βάλει χρυσά δόντια... Πουήρος και συμφεροντολόγος όμως όπως ήταν, γύριζε δεξιά κι αριστερά να βρή ν' αγοράσει τις λίρες που χρειαζόταν σε τιμή εύκαιριας... Κι' η εύκαιρία αυτή παρουσιάστηκε στην δόση Αθηνάς... Κοιτά στην Άγορά τον πλησίασε ένας καλοντυμένος νέος...

—Πουλάω μισά, πουλάω δολομικρά κομμάτια! το φώναξε... «Τι κομμάτια πουλάς ρε πατριώτη; ρώτησε ο βλάχος... «Τι σε νοιάζει ξένα, βλάχο; Δεν ξέρεις εσύ από λίρες, τράβα στη δουλειά σου...

Ο χωριάτης πείραχθηκε... «Βρε, ξέρεις ποιος είμαι εγώ και γιατί ήρθα στην Αθήνα; φώναξε... Τα βλέπεις αυτά τα έρημα; (αγνοεί το στόμα του δείχνοντας του τα δόντια του)... Θα τα βάλω χρυσά... «Αμ τι με πέρασε για μισό μερικό; Πόσο το πουλάς το κομμάτι!...

«Αρχισαν τα παζάρια... Ο πωλητής στην αρχή έκανε το δούλεκο... Έπειτα άρχισε να υπολογίζει... Φέρεται στις 120 χιλιάδες... Τέλος ο χωριάτης πήρε όλη τη μολόδρα με 35 χιλιάδες... Το ένα κι έτρεξε στον δοντογυλισμό... Εκείνος τον πληροφόρησε ότι το πουλήσαν φεύγεται φλουριά; επένεψε η αστυνομία κι ο άπατεωνάς συνέλιφθη...

Ο χωριάτης πείραχθηκε... «Βρε, ξέρεις ποιος είμαι εγώ και γιατί ήρθα στην Αθήνα; φώναξε... Τα βλέπεις αυτά τα έρημα; (αγνοεί το στόμα του δείχνοντας του τα δόντια του)... Θα τα βάλω χρυσά... «Αμ τι με πέρασε για μισό μερικό; Πόσο το πουλάς το κομμάτι!...

«Αρχισαν τα παζάρια... Ο πωλητής στην αρχή έκανε το δούλεκο... Έπειτα άρχισε να υπολογίζει... Φέρεται στις 120 χιλιάδες... Τέλος ο χωριάτης πήρε όλη τη μολόδρα με 35 χιλιάδες... Το ένα κι έτρεξε στον δοντογυλισμό... Εκείνος τον πληροφόρησε ότι το πουλήσαν φεύγεται φλουριά; επένεψε η αστυνομία κι ο άπατεωνάς συνέλιφθη...

Ο χωριάτης πείραχθηκε... «Βρε, ξέρεις ποιος είμαι εγώ και γιατί ήρθα στην Αθήνα; φώναξε... Τα βλέπεις αυτά τα έρημα; (αγνοεί το στόμα του δείχνοντας του τα δόντια του)... Θα τα βάλω χρυσά... «Αμ τι με πέρασε για μισό μερικό; Πόσο το πουλάς το κομμάτι!...

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ δα τον κάμουν πλούσιο!

Ένα καταπληκτικό φαινόμενο

Ποιος δεν ποθεί να μπορούσε νάπαιζε στις κουρσές και να κερδίζει, να κερδίζει διαρκώς; Ε, λοιπόν, ο Άγγλος Τζων Γκόντλεϋ, πρώην αξιωματικός της αεροπορίας, έχει πραγματοποιήσει το όνειρό αυτό τσών ανθρώπων! Από πέρυσι το Μάρτιο, στοιχηματίζει πάντοτε, αλάνθαστα, στα άλογα που κερδίζουν τις μεγαλύτερες κουρσές!

Η ιστορία αυτή άρχισε με πολύ κοινό τρόπο... Μια μέρα, ο Γκόντλεϋ συζητούσε με δύο φίλους του, φοιτητές της Όξφόρδης, και τους είπε χωρίς μεγάλη πεποίθηση:

—Όνειρευθηκα ολόκαθαρα, ότι δύο άλογα θα κερδίσουν στις αυριανές κουρσές...

Και τους έδωσε τα όνομάτα τους... Οι δύο φοιτητές γέλασαν με την «προφητεία» του... Δεν θαχαν την αφέλεια να πιστέψουν σε προφητικά όνειρα... Ώστόσο, έτσι γι' άστειο, στοιχημάτισαν κι' οι τρεις στα άλογα εκείνα... Και κέρδισαν 40 λίρες ο καθένας!

«Απλή συμπτωσις!» είπαν με το νου τους... Δεν φαντάσθηκαν καθόλου πως μπορούσε να επρόκειτο για ένα εξαιρετικό ψυχικό φαινόμενο...

Μερικές μέρες αργότερα, ο Γκόντλεϋ είδε δεύτερο όνειρο... Του φάνηκε τώρα ότι βρισκόταν, ε' ένα τηλεφωνικό θάλαμο και κουδούνισα με το μεσσίτι των στοιχημάτων του, ο οποίος του ανήγγελλε:

—Έμαθα τα αποτελέσματα της κουρσάς... Νίκησε το «Μονουμентаλ»... Έδωσε 5 φορές τη μίζα...

Όταν ωστόσο διάβασε την άλλη μέρα το πρόγραμμα των ιπποδρομιών μαζί με τους φίλους του, ο Γκόντλεϋ φώναξε:

—Τώρα θυμήθηκα καλλήτερα! Το άνθρωπος αυτός, στο όνειρό μου, δεν μου ανέφερε το άλογο «Μονουμентаλ», αλλά το «Μέντορ»!

Στοιχηματίζαν, λοιπόν στο «Μέντορ» και κέρδισαν τα πενταπλάσιο!

Την επομένη φορά, ο Γκόντλεϋ όνειρευθηκε ότι βρισκόταν στις κουρσές του Λίνγκφιλντ κι' ότι νίκησε στην πρώτη ιπποδρομία ένα άλογο του μαχαργιά της Μπαρόντα... Στη δεύτερη ιπποδρομία έκουσε να φωνάζουν το όνομα του νικητού: «Μπόζου»!

Όταν ζήτησε, σημείωσε σ' ένα χαρτί αυτές τις λεπτομέρειες και το παρέδωσε στο διευθυντή του ταχυδρομείου της Όξφόρδης, για να υπάρχει μία έγγραφη μάρτυρια... Έπειτα τηλεφώνησε στην εφημερίδα «Ντραϊντλ Μίρρορ» του Λονδίνου:

—Στην κουρσα των 4 θα νικήση ένα άλογο των σταύλων Μπαρόντα... Στην επομένη, θα φτάση πρώτο το άλογο «Μπόζου», που μου φάνηκε κατά λάθος στο όνειρό μου πως το φώναζαν «Μπόζου»...

Και πράγματι, η πρόβλεψη του επαλήθευσε απόλυτα...

Αργότερα, υπό ανάλογες συνθήκες, ένα όνειρο προειδοποίησε το Γκόντλεϋ ότι θα νικούσε στο «Εντρη» το άλογο «Τύμπιμουρ»... Δεν υπήρχε όμως στο πρόγραμμα κανένα άλογο μ' αυτό το όνομα... Υπήρχε μόνον ένα «Τύμπερ»... Ο Γκόντλεϋ κατάλαβε ότι επρόκειτο γι' αυτό κι' ότι δεν όκουε καθαρά τα όνόματα στο όνειρό του... Στοιχηματίζοντας λοιπόν και κέρδισε 6 φορές τη μίζα του όπως είχε προφθέσει!...

Η περιπτώσις του Γκόντλεϋ έχει προκαλέσει το ζήλο ενδιαφέρον, όχι μόνον του κόσμου των ιπποδρομιών, αλλά και της αγγλικής Έταιρείας Ψυχολογίας... Γιατί είναι μοναδική στα χρονικά της νειρολογίας... Οι ειδικοί έδωσαν μία λογική έξηγηση: «Οτι, με τις γνώσεις και την πείρα του στα ιπποδρομικά, ο Γκόντλεϋ μπορεί να προβλέψη το άλογο που θα νικήση, αλλά η πρόβλεψις αυτή μένει στο υποσυνείδητό του, σαν ένα είδος προαισθήματος και βοίσκει τρόπο να εξωτερικευθή, να πάρη σαφή μορφή, μόνον στο όνειρό του... Άλλοι πάλι φρονούν ότι το όνειρο δημιουργεί στον Γκόντλεϋ μία ισχυροτάτη πεποίθησι ότι θα νικήση ένα ωριμένο άλογο κι' η ψυχική του άκτινοβολία επηρεάζει κατόπιν τα άλογα και τους τρέκευ και προκαλεί τη νίκη εκείνου που όνειρευθηκε...

Εν τώ μεταξύ, ο Μπέντλεϋ έδιαφορεί για όλες αυτές τις έξηγήσεις και περιορίζεται να επωφεληταί απ' τα προφητικά του όνειρα, παίζοντας στις κουρσές και κερδίζοντας διαρκώς...

Παλαιστής κατὰ πυγμάχου

Ο Βραζιλιανός πρωταθλητής της Ιαπωνικής πάλης «Ελίο Γκρατίσι» προκάλεσε σε άγωνα τον παγκόσμιο πρωταθλητή του υπάξ, το μαύρο Τζόν Λούις... Για να τον δαλεάση και να τον κάμη να δεχθή, του υποσχέθηκε μία γερή αμοιβή και τον βεβαίωσε ότι, κι' αν ακόμη ήττηθή, θα διατηρήση τον τίτλο του... Είναι απόλυτα βέβαιος για τη νίκη του και για να πείση και τους δημοσιογράφους, αγωνίσθηκε εμπρός τους μ' ένα απ' τους καλλίτερους επανγλωματισμούς... Μ' ένα πηδήμα, του άρπαξε το ένα χέρι ανάμεσα στο άριστερο πόδι του και στο δεξιό του μπράτσο και τον κόλλησε άμεσως στο έδαφος!... Όπως δήλωσε κατόπιν, αυτό είναι ένα μόνον απ' τα πολλά «κόλπα» που επιφυλάσσει για τον Τζόν Λούις...

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ

Πολλές νέες γυναίκες έχουν το δέρμα των χειρών «άγριο»... Το καλύτερο μέσον για να κάμετε το δέρμα σας λευκό είναι να βουτούσετε κάθε μέρα το χέρια σας με μία βούτυρο από ναύλον ή τριχες ανριχοίτου... Το βούτυρο αυτό θα το κάμετε ως έξης:

Θα σπομουνίσετε πρώτα το χέρια σας μ' ένα καλό σαπούνι που ν' άρχει ιδίως προς το μέρος των άγκώνων... Κατόπιν θα σκουπίσετε τα χέρια σας και θ' άρχίσετε να τα βουτούσετε έλαφρά σε τρόπο που να μην έρεθισετε το δέρμα...

Το αποτέλεσμα θα βραδύνη λίγο... Αλλά πρέπει να έχετε υπομονή...

Αντι του βουρτσισμού μπορείτε να χρησιμοποιήσετε μία έλαφρότερος όχι πολύ σκληρή με την οποίαν θα τρίβετε το δέρμα των χειρών σας...

Αποφεύγετε όμως τη συχνή κοψι της έλαφρότερας, γιατί το τρίψιμο τού δερμάτος με αυτήν πρέπει να γίνει...

Το δέρμα των χειρών είναι λιγώτερο λεπτό από το δέρμα του προσώπου... Για την αποτρίχωσι των δεν είναι άναγκη λοιπόν να χρησιμοποιήσετε κεί ούτε να καταναλώνετε σε ηλεκτρικά μέσα... Το τριψίμο με την έλαφρότερος σε ηλεκτρικά μέσα πιά πάνω είναι αρκετό για να έλαφρύνει το άπλο κνούδι... Θα έπισπύσετε το αποτέλεσμα, περνώντας κάθε μέρα το τριχωτό μέρος του χέρια σας μ' ένα μπαλάνκι βρεγμένου ύδατος (όχι ζεστού) που θα περιέχει ίσα μέρη δένυανου ύδατος (όχι ζεστού) 20 άγκων, και άμυωνίας θ' άφήσετε κατόπιν το χέρια σας να στεγνώση... Έπειτα από μερικές ημέρες, οι τριχες σας θα έρυνθουν και θα πέσουν τελείως σκεδόν...

Αν οι τριχες είναι πυκνές και σκληρές πρέπει να καταφύγετε ο ένο αποφιλτικό μέσον... Και στην περίπτωση αυτή επίσης τα έλαφάματα όριζενε και άμυωνίας θα έπρεψουν το αποτέλεσμα και θα παρεμποδίσουν την έκ νέου εμφάνισι τριχών...

1. Λυγίστε έλαφρά τον άγκώνα σας και κάμετε του μασάζ με μία καλή λιπαρή κρέμα...

2. Πάρτε μία πολύ αλεπρή πέτρετα και τρίψτε δυνατά τον άγκώνα σας, για να έξεκολλήσετε το μικρό κομματάκι νεκρών ιστών που βρίσκονται σ' αυτό το μέρος και να τα κάμετε να πέσουν...

3. Βοέετε ένα μεγάλο κομμάτι βαυπάκι, μέσα σε μία παλακτική λωοιδί και άφήστε το επί πέντε λεπτά πάνω στον άγκώνα σας...

4. Τέλος, κάμετε ένα έλαφρό πουδράρισμα στον άγκώνα, όπως κάμετε και για το πρόσωπο...

ΟΤΑΝ Ο ΠΗΧΥΣ ΕΙΝΕ ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Το κοκκίνισμα του πήχως όφείλεται στην κακή κυκλοφορία... Το βούρτσισμα δίνει και ο αυτή την περίπτωση έλαφρο αποτέλεσμα... Γιατί προκαλεί τη σωροή του αίματος στα έπιφανειακά όννεια και τονώνει τη λειτουργία των τών πράγμων θα σας φανή βέβαια ποσό έξοχο... Γιατί το χέρια σας κοκκινίζει ακόμη περισσότερο κατά τη στιγμή του βουρτσισμού... Αλλά το κοκκίνισμα αυτό διαρκεί μερικά λεπτά μόνον... Έπειτα από λίγο, η κυκλοφορία έανυγνισται κανονική και η κοκκινίλα έλαφρύνεται ούτως ή άλλως από το χέρια σας...

Γι' αυτό να σπολάβετε την έκ νέου εμφάνισι αυτής της κοκκινίλας θα είναι καλό να κάμετε κάθε βράδυ ένα μασάζ από τα χέρια σας με μία καλή κρέμα... Αν το δέρμα σας είναι έλαφρό ή με υιά λωοιδόν αν το δέρμα σας είναι λιπαρό...

Αν τώρα δεν πετύχετε μ' αυτό το μέσο την έλαφρύνισι του κοκκινίσματος, πρέπει να φροντίσετε να δειλιώσετε τη νενική κατάρτασι του δονονισμού σας... Συμβουλεύετε το νιστά σας και ακολουθήστε τη διαίτα που θα σας υποδείξη για να βεραπεύσετε την κακή κυκλοφορία του αίματος... Η υνεία είναι η βάση της υσοφείας...

Οι απαραίτητες περιποιήσεις κατά το καλοκαίρι

Η ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Το δέρμα των χειρών είναι λιγώτερο λεπτό από το δέρμα του προσώπου... Για την αποτρίχωσι των δεν είναι άναγκη λοιπόν να χρησιμοποιήσετε κεί ούτε να καταναλώνετε σε ηλεκτρικά μέσα... Το τριψίμο με την έλαφρότερος σε ηλεκτρικά μέσα πιά πάνω είναι αρκετό για να έλαφρύνει το άπλο κνούδι... Θα έπισπύσετε το αποτέλεσμα, περνώντας κάθε μέρα το τριχωτό μέρος του χέρια σας μ' ένα μπαλάνκι βρεγμένου ύδατος (όχι ζεστού) που θα περιέχει ίσα μέρη δένυανου ύδατος (όχι ζεστού) 20 άγκων, και άμυωνίας θ' άφήσετε κατόπιν το χέρια σας να στεγνώση... Έπειτα από μερικές ημέρες, οι τριχες σας θα έρυνθουν και θα πέσουν τελείως σκεδόν...

Αν οι τριχες είναι πυκνές και σκληρές πρέπει να καταφύγετε ο ένο αποφιλτικό μέσον... Και στην περίπτωση αυτή επίσης τα έλαφάματα όριζενε και άμυωνίας θα έπρεψουν το αποτέλεσμα και θα παρεμποδίσουν την έκ νέου εμφάνισι τριχών...

ΟΙ ΑΓΚΩΝΕΣ

Οι άγκωνες άποισουν ειδικές φροντίδες, γιατί είναι το μέρος του χέρια που φθείρεται περισσότερο... Προσνομική σ' αυτό μέρος από το δέρμα τριβεται διαρκώς πάνω στο όσθη Γι' αυτό σε πολλές γυναίκες οι άγκωνες είναι «όνοισ»... νεκρός οντίδες και κόπτε άγκωνες... Η έντύπωσι που προκαλεί είναι τότε πολύ δυσάρεστη...

Και στην περίπτωση αυτή το τριψίμο με υιά έλαφρότερος θα σας ώφελήσει πολύ... Είναι καλό επίσης να έλαφρύνετε συχνά τον άγκώνα σας με την ακόλουθη αλοιφή:

Χρυσά παρθένας 12 γραμ... Έλαιον άμυνδόλων... 5 γραμ... Ιουάντ σοδα... 20 »... Έλαιον λεπτοκαρπών 12 »

Μπορείτε, ε' έλλω, να κάμετε στους άγκωνες σας μία απλή και εύκολη «κούρα» που θα τους εναοδώση τη φρεσκάδα και την έλαστικότητα τους...

Η «κούρα» αυτή πρέπει να γίνεται κάθε ημέρα με ύπνουνη και με θέλω, χωρίς νευροκίτητα...

How to win a war and love

Όλα για την αγάπη της

Σ' ένα μικρό σπίτι εκεί κοντά στον Άγιο Σώστη τις ώρες του δειλινού βλέπουν οι περαστικοί μια μισοκρυμμένη γυναικά κάθεται στο πεζούλι, με τα χέρια της να παίζουν με τα μαλλιά της. Στά σκελετωμένα δάκτυλά της κρατά ένα κόκκινο πουλόβερ που όλο το ζυγώνει και το ξαναπλέκει.

— Άκόμα δεν τελειώσες το πλέξιμο, κυρά φτενίχτη; τη ρωτά μια γειτόνισσα, κάνοντας πως δεν ξέρει τον κύριο της χαρακωμένης μανας.

— Η γρηά σήκωσε τα ύφρα της ματιά στη γυναικά που της μιλούσε και με φωνή κλαψιάρικη της είπε:

— Κοντοζυγώνω πιά και θα τελειώσω, μαζί με τον έρχομο της κορούλας μου, που την περιμένω ναρθή ώρα την ώρα με τον άρρα-θωιστικό της, το Γιάννη μας.

— Η γειτόνισσα στάθηκε λίγο ακόμα μπροστά στη δύστυχη μάνα, που περιμένει τέσσερα χρόνια τώρα τη ναυαγοκόρη της να γυρίσει από τον άλλο κόσμο, κι έπειτα τράβηξε το δρόμο της σκουπίζοντας ένα δάκρυ από την γωνία του μάγουλού της.

— Έχουν περάσει τέσσερα χρόνια από τότε.

— Η Μέλπω ήταν ένα ώμοφο κορίτσι, γιομάτο ζωντάνια.

— Ήταν η χαρά και το γέλιο του μικρού σπιτιού, μα και το στέπνομα του άρρωστου πατέρα της και της γρηάς μαννούλας της που τη λάτρευε.

— Πάνω στα είκοσι χρόνια της αγάπης το Γιάννη Σκοτίδα το συνάδελφό της.

Ερωτικά διίστιχα

Ο ήλιος βασιλεύει κι' η μέρα σώνεται, κι' ο νους μου διασκορπίζεται και δεν μαζώνεται.

Ο ήλιος έβασιλεύει και το φεγγάρι βγήκε, κι' αγάπη που δεν έλπιζε εις την καρδιά μου μπήκε.

Όλα σου είνε θεϊκά, ζωγραφιστά 'χεις κάλλη, σκληρά 'χεις μόνο την καρδιά, που δεν την έχει άλλη.

Όλον τον κόσμο γύρισα να βρω γλυκό σταφύλι, δεν εβρήκα γλυκύτερο απ' το δικό σου κερί.

Όλον τον κόσμο γύρισα πονέντι και λεβάντι, δεν είδα τέτοιο πρόσωπο να λήμνη σάν διαμάντι.

Όποιος σ' αγάπη υπερδουλή κάλλιο του να πεθάνη, τον ύπνο του στερώνεται και τη ζωή του χάνει.

Όπως αγάπη φαίνεται, πρσινοκτρινίζει, χέρια, ποδάρι τ' όρσανό, τίποτε δεν όρίζει.

Όσο ν' ο σύρανος πλατύς και τ' άστρο 'ναι ανάρια έτοιμο κι' εγώ σ' αγάπησα με τη καρδιά καθαρία.

ρίζοντας οπίι έφτιαχνε και δυο λαμαρινες γλυκα προ-χειρα που τ' άφηνε στον Πετράκη να τα πουλα την άλλη μέρα στην πλασία της Καλλιθέας.

Ετσι καρτερικά, πονεμέ-να περνούσε η ζωή της ως την ημέρα που έγινε η υποχώρησι.

Οι στρατιώτες λίγοι - λι-γοι γυρίζανε στα σπίτια τους. Η δολία η Μέλπω παρατρε τις δουλειές για να τρέχη ποτέ στού Ρούφ και πότε στο λιμάνι του Πειραιά και στα διάφορα νοσοκομεία για να ρωτά για το Γιάννη της.

Μα κάθε φορά η μαύρη απελπισία πλάκωνε την καρ-διά της, ως που μία μέρα έ-μαθε την τραγική είδησι: ο Γιάννης της είχε σκοτωθή στην τελευταία αεροπορική επιδρομή κατά την υποχώ-ρησι στα Γιάννενα.

Ετσι έβουσε μέσα της η τελευταία ελπίδα και μαζί μ' αυτή όλα γύρω της νκο-μίστηκαν.

Και σάν να μην έφτανε αυτό, σάν να μην έφταναν όλες οι συμφορές και τα βάσανα, λές και την καλού-σε ψηλά απ' τον ουρανό ο σεσημασμένος της, η μοιρη αναπνευσμένης της, η Μέλπω μία μέρα που κατέ-θηκε στον Πειραιά δεν έα-ναγύρισε πια στην Αθήνα.

Επυξε ο ώρα βομβαρδι-σμού απ' τ' αεροπλάνα του επιδρομής στην παραλία. Ένα κομμάτι από βούβα πήρε την άτυχη κόρη στο στήθος.

Όταν η Μέλπω... Σωριά-στηκε κάτω πλημμυρισμένη στο αίμα. Τα θόλα μάτια της κορμώθηκαν ψηλά στον ουρανό σάν να βάλει το λα-τρευτό της και τη χείλη της ψιθύριζαν:

— Γιάννη μου... αγάπη-μένη μου, έρχομαι... έρχο-μαι!

Και τα μάτια της σφάλι-σαν για πάντα στο πονεμέ-νο άγγιγμα του θανάτου.

Όταν η μοιρη η μάνα της έμαθε τη νέα συμφορά που τη χτύπησε δεν υπόρε-σε ν' ανδρική στη μεγάλη της λύπη, στον αθάνατο πόνο της.

Ετρέξε στον Πειραιά, μα ήταν πια αργά. Την είχαν θάψει την πολυθαλασμένη κόρη της, την είχε σκεπά-σει για πάντα το χώμα.

Γονάτισε η φτωχή γρηού-λα πάνω στον πρόχειρο τά-φο της κι' άρχισε να θρηνή απελπισμένα.

— Κορούλα μου, καρδού-λα μου, γιατί μ' άφησες μό-νη κι' έρημη; Τι θα γίνω τώρα η μοιρη;

Εκλαιγε και χτυπιόταν ώρες, κι' άσφανα ο θρήνος της σταμάτησε κι' ανήχησε ένα στρίγγνο γέλιο, ένα νε-λίο άπαισιο.

Η τραγική γρηούλα είχε τρελλαθή!

Τη συντρίψε της σάλεψε το βασανισμένο της μυαλό ο μεγάλος της πόνος. Και πιστεύει μέσα στην τρέλλα της πως τα παιδιά της θα γυρίσουν μία μέρα.

Τέσσερα χρόνια έχουν περάσει από τότε που η Μέλπω σκοτώθηκε, θύμα κι' αυτή τραγική των επιδρο-μένων. Τέσσερα χρόνια...

Κι' η δολία η μάνα της τρελλή πια κάθεται κάθε δειλινό στο πεζούλι πλέ-κοντας και ξεπλέκοντας το κόκκινο πουλόβερ. Περιμέ-νει την κορούλα της να γυ-ρίσει μαζί με τον άσπρημέ-νο της. Και πλέκει και ξε-πλέκει το πουλόβερ του νε-κρού πολεμιστή που δεν θα γυρίσει ποτέ, που θυσίασε τη ζωή του για την έλευ-θερία της Πατρίδας του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΚΑΡΟΥΖΟ

Απ' τη φτώχεια στον πλούτο και τη δόξα

Όταν φορούσε ακόμη τη στολή των κρατουμένων του γερμανικού στρατο-πέδου του Μπούκενθαλντ ο Νικόλας Βένινοτ, δεν φανταζόταν ασφαλώς τι θα γινόταν μία μέρα τακτικός επί-σκέπτης του Λευκού Οίκου κι' ότι θα προεξμετιζέσε στο Γουάντορφ - Άστω-ρια της Νέας Υόρκης με 4 σ'αυτά 20 μπισκότα βουτυρωμένα, 5 φλυτζάνια καφέ, 2 φλυτζάνια τσάι, ένα κοτόπουλο με κόκκινες πιπεριές και μια σύνταξη (μπουγιανπέσα)!

Αγνώστος ως χθές ακόμη, ο νεαρός αυτός Ούγγρος ηλικίας 24 ετών, καν-τεύει σήμερα να γίνει ο μεγαλύτερος τεχνόρος του κόσμου, ο νέος Καρούζο. Χάρη στην υπέροχη φωνή του σημειώ-σε μία άνοδο αστραπιαία προς τον θρίαμβο.

Όταν απελευθερώθηκε, το 1945, έα-ναγύρισε στη Βουδαπεστή και βρήκε εργασία σ' ένα εκδοτικό κατάστημα. Ένώ εργαζόταν, τραγουδούσε συχνό-τως την «Τραδιάτα». Ο προϊστάμενος του φρόντισε να τον εισαγάγη στο Γ-δεϊόν της Βουδαπεστής. Κι' ο Βένινοτ σημειώσε εκεί τόση επιτυχία, ώστε σε μία βδομάδα τον έπρότειναν για την Εθνική Όπερα.

Δεν είχε την παραμικρή μουσική μόρφωσι δεν ήξερε καν το σολφέζ! Κι' όμως εμφανίστηκε στο μελοδράμα ως πρωταγωνιστής. Αμείωτος ακόμη, έπαιζε «τρακ» πάνω στη σκηνή. Δεν ή-ξερε πως να σταθί οι κινήσεις του πρην άδελφες και άχαρες. Οι κριτικοί τον χτύπησαν αλύπητα. Θυμμένος το-τε για το παθιαμό του έγκατέλειψε την ούγγρική πρωτεύουσα και πήγε στην Ιταλία.

Στο Μιλάνο, ο περίφημος θελάνι τον άκουσε μ' άπερίγραπτο θαυμασμό με δάκρυα στα μάτια, και του είπε στο τε-λος: «Η φωνή σου, παιδί μου, θ' άνα-στατήση τον κόσμο!». Φρόντισε δε να του εξασφαλίσει άμέσως ένα συμβόλαιο για την Αμερική.

Ο Βένινοτ ταξίδεψε ως τη Νέα Υόρκη μ' ένα πολυτελέστατο αεροπλά-νο «Κλιππερ» - αυτός που δεν ήξερε ως τότε άλλο μεταφορικό μέσον απ' τα φορτηγά βαγόνια για ζωα... Σ' όλο το ταξίδι, τραγουδούσε τις μεγαλει-τερες άριες του κλασικού ρεπερτο-ρίου. Οι συνταξιδιώτες του βρήκαν έτσι τη διαδρομή υπερβολικά σύντομη και δεν μπόρεσαν να κλείσουν διόλου μάτι απ' τη συγκίνησι.

Στη Ν. Υόρκη, ο Βένινοτ πήρε το ψευδώνυμο Γκάφνι και γνώρισε άμε-σως μια δόξα λιγνιωδή, αστραπιαία. Ά-μέσως μετά την πρώτη του παράστασι-όλος ο Τύπος, οι «Τάιμς της Ν. Υόρ-κης» κι' ο «Κάρου - Βήμα», τον άνε-δασαν στους ουρανούς με τους επαί-νους των.

Ποτέ δεν ξανακούσαμε τέ-τοιο τραγουδιού! έλεγαν οι κριτικοί, γράφοι των έφημερίδων. Κι' ο μεγάλος μουσικός κριτικός Νόελ Σπράους δια-κήρυξε: «Είνε ο μεγαλύτερος τεχνόρος του κόσμου!».

Το περιόδικό «Λάιφ» δημοσίευσε μια φωτογραφία του, που τον παριστάει να κάνει γύρος, τραγουδώντας συχνό-τως τον «Γύμο στη χαρά» του Μπετό-βεν.

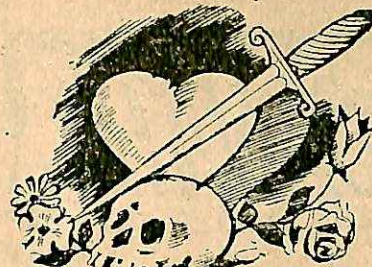
Σε λίγο το Χόλλυγουντ του έκαμε έλκυστικώτατες προτάσεις για να πρω-ταγωνιστήσθ σ' ένα φιλμ απ' τη ζωή του Καρούζο.

Τώρα ο Γκάφνι - Βένινοτ διαβάζει τη βιογραφία του Καρούζο και προσπα-θεί να τον μιμηθή ακόμη και στην ιδιω-τική του ζωή. Κατοικεί λοιπόν στο ξε-νοδοχείο «Γουάντορφ - Άστωρία», ο-που έμεινε ο Καρούζο στις δόξες του, κι' ετοιμάζεται για μία θριαμβευτική τουρνέ στις Ηνωμ. Πολιτείες. Κατόνιν θα πάη να κατοικήσθ το κοινό των Αυστραλίας.

Ο Τρούμαν άκουσε να εκθειάζουν τη φωνή του, τον κάλεσε στο Λευκό Οίκο, κι' απ' τις πρώτες νότες του ένθουσια-σθηκε απερίγραπτα. Έτσι, ο νέος Κα-ρούζο έχει γίνει μία απ' τις ευνοού-μενες διακεδασίες του Προέδρου των Ηνωμ. Πολιτειών.

Η Τύχη του χαμογελάει σκανδαλι-σώς. Κι' όμως πρό 3 μηνών μόλις, σε μία φιλανθρωπική γιορτή της ούγγρι-κής πόλεως Σζέγκεντ, είχε τέτοιες ά-πενταριές, ώστε αναγκάστηκε να ζη-τήσθ δανεικά από ένα φίλο του 2 φιο-ρίνια!...

ZAK ANZAL

Παιχνίδια ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ένα μοιραίο πριγκηπικό είδύλ!

Στην αυτοκρατορική αυλή και τους αριστοκρατικούς κύκλους της Βιέννης είχε καίει μεγάλη έντυ-πωσι η είδησι για τη μονομαχία του πριγκίπου Φίλιππου Μαρία - Αυγουστου Ραφ-ήλου του Κοδούρ-γου μ' έναν από τους υπασπιστές του, τον κόμπα Μάττασιτς - Κέν-κλεβιτς.

Και το καταληκτικώτερο ήταν πως η μονομαχία αυτή είχε γίνει μέσα στο μέγαρο του πριγκίπου. Όσο για τα είπια που την είχαν προκαλέσει, οι έπισημοι κύκλοι έ-λεγαν πως ο Φίλιππος Μαρίας είχε χάσει σε μία σκληρή ψυχραμία του βλέποντας τον, υπασπιστή του να πινη μέσα από το πολυτέλες κυ-πέλλο, που προοριζόταν μόνον γι' αυτόν.

Η έπισημη αυτή έκδοχή έκρυβε μ' έναν αλληγορικό τρόπο τα πραγ-ματικά γεγονότα.

Ο πριγκίψ Φίλιππος είχε παντρευ-θή από μερικά χρόνια τη Μαρία Α-μαλία πρωτότοκη κόρη του βασι-λέως του Βελγίου Λεοπόλδου του 2ου, που φημιζόταν πως ήταν η ω-ραιότερη πριγκηπισσα της Ευρώπης στην εποχή της.

Ο νάους αυτός είχαν υπαγορευ-θή από πολιτικά συμφέροντα κι' έ-ται οι σχέσεις μεταξύ των δυο συζύ-γων ήταν πάντα ψυχρές και τυπι-κές.

Άλλ η Μαρία Α-μαλία δεν ήταν φτιαγμένη για να παίξθ το ρόλο μιας εύστοχης πριγκηπισσας που θα ήταν υποχρεωμένη να περάσθ τη ζωή της αρπαιώνοντας στα καθήκοντα κι' τις υποχρεώσεις της θέσεως της.

Η ψυχή της ποθούσε τον έρωτα κι' η ευφάντασι του νεαρού και ω-ροίου αυστριακού κόμπα Μάττα-σιτς - Κένκλεβιτς στην αυλή του πριγκίπου έδωσε μία καινούργια κατεύθυνσι στη ζωή της.

Το είδύλλιο τους έβρισε κρυφά για αρκετό καιρό. Άλλ ο πριγκίψ Φίλιππος έμαθε κάποτε τα πάντα ά-πό μια κ'ηρυρία της συζύγου του.

Ένα βράδυ καθώς ο κόμπα Μάτ-τασιτς, δίσχιζε ένα σκατεινό διά-δρομο που οδηγούσε στα διαμερί-δια.

Σοφά λόγια

★ Η πείρα μοιάζει με γυναίκα προχωρημένης ηλικίας, την οποία σεβόμαστε, χωρίς να μας ενδιαφέ-ρη άν το παρελθόν της είναι άφι-όλου ήθικης.

ΚΟΥΖΕΝ

★ Η μεγαλύτερη δυστυχία και η μεγαλύτερη δυστυχία είναι να μην έπιθυμή κανείς τίποτε πιά στη ζωή του.

ΚΥΡΙΑ ΒΟΥΛΑΕΖ

★ Ένας μόνον φόνος κάνει έναν κακούργο. Χιλιάδες φόνοι κάνουν έναν ήρωα.

ΡΩΣΜΠΡΥΝ

★ Για να συγκρατήσθ ασφαλώς τον άλλον κάμε τον να πιστεύη ότι είναι ελεύθερος.

ΚΟΜΠΤΟΝ

★ Όσο είναι κανείς μικρότερος τόσο το Έγώ του είναι μεγαλύτερο.

ΒΙΓΚΕΛΜΑΝ

συστα της πριγκηπισσας είδε ζα-φνικά μπροστά του τον πριγκίπα Φίλιππο.

— Ακολουθήστε με! του είπεν αυ-τός.

Οι δυο άνδρες έφτασαν σε λίγο στην αίθουσα της όπλοσαςίας.

Ο πριγκίψ Φίλιππος έδειξε στον υπασπιστή του δυο ξίφη.

— Διαλέξτε! του είπε με υπόκωφ φωνή.

Ένας σκληρός αγών άρχισε τότε. Όταν έπειτα από μερικά λεπτά, οι υπήρετες του μεγάρου, που εί-χαν ακούσει το θόρυβο, έτρεξαν μέσα στην αίθουσα, βρήκαν και τους δυο αντιπάλους ξεπλωμένους στο πάτωμα. Είχαν τραυματισθ αρκετά σοβαρά και το αίμα έτρεχε άφθονο από τις πληγές τους.

Ευτυχώς η έγκαιρη επέμβασι των γιατρών έσωσε και τους δυο ά-πό το θάνατο.

Επειτα απ' αυτή τη μονομαχία ο κόμπα Μάττασιτς άποτραβήχθηκε στον πύργο του. Από τ' άλλο μέρος η ζωή στο ανάκτορο του πριγκίπου έσκαλούσε, πας τον κανονικό ρυθμό της, σάν τίποτε να μην είχε συμβή.

Οι δυο έρωτευμένοι ζούσαν τώρα μακριά ο ένας από τον άλλον με τις αναμνήσεις της χαμένης ευτυ-χίας τους. Άλλα δεν είχαν χάσει κάθε ελπίδα. Και, με τον καιρό, βρή-καν τον τρόπο ν' αλληλογραφούν μεταξύ τους.

Είχαν περάσει τώρα τέσσερα χρό-νια από την ημέρα της μονομαχίας. Η πριγκηπισσα Μαρία - Αμαλία ζού-σε στην αρχή σάν φυλακισμένη, κα-τά από την άσπρη επανόρθωσι του συζύγου της Σιγά - σιγά, ό-μως είχε ξαναβρή την έλευθερία της. Ο πριγκίψ Φίλιππος της επέ-τρεπε μάλιστα κάπου - κάπου να κάνει μικρά ταξίδια πιστεύοντας ότι δεν θα έπιχειρούσε ποτέ να ξανα-μείνθ στην κόμπα Μάττασιτς.

Μία μέρα, τέλος, η πριγκηπισσα έφυγε για τη Νίκαια. Μερικές κυ-ρίες και δυο αξιωματικοί την συνά-δευαν.

Άλλ ένα βράδυ, η Μαρία Α-μα-λία δεν ξαναγύρισε από τον προί-πατό της.

Την ίδια μέρα, ένας άλλος άνθρω-πος είχαν εξαφανισθ από τη Νί-καια.

Ήταν ο κόμπα Μάττασιτς - Κέν-κλεβιτς.

Οι δυο έρωτευμένοι, έπειτα από τέσσερα ολόκληρα χρόνια είχαν κατο-ύσει, να ξανασημειούν. Αοχι-σαν τότε να κρύβονται σε μικρά χωριουδάκια για ν' αποφυγούν την καταδίωξι των ανθρώπων του πρι-γκίπου και της άστυνομίας, που ά-ναζητούσε τα ίχνη τους.

Άλλ ο πριγκίψ Φίλιππος είχαν άλλα μέσα για ν' αναγκάσθ το μι-σπτό αντίπαλο και τη νυνική του να εμφανισθούν.

Χάρη στη συνενοχή μερικών τρα-πεζίτων, άκρυως άναδρομικά τις έντολές που είχε σε διάφορες τρά-πεζες επ' όνοματι της συζύγου του.

Ετσι οι έπιταγές που είχαν εκδώ-σει η Μαρία - Αμαλία για να πλη-ρώσθ διάφορα έξοδα της κατά το ταξίδι της και την παραμονή της στη Νίκαια βρέθηκαν ζαφνικά χω-ρίς αντίκρισμα.

Εμφανιστόν ως μία κοινή άπα-τέων κι' ο κόμπα ως συνένοχος της. Οι δυο έρωτευμένοι άναγκάστη-καν τότε να ξαναγυρίσουν στη Βιέν-νη. Η πλεκτάνη είχε σκληροθετή με τόση δεξιοτεχνία, που η ένοχή της πριγκηπισσας και του κόμπα φαίνόταν, άναμφισβήτητη.

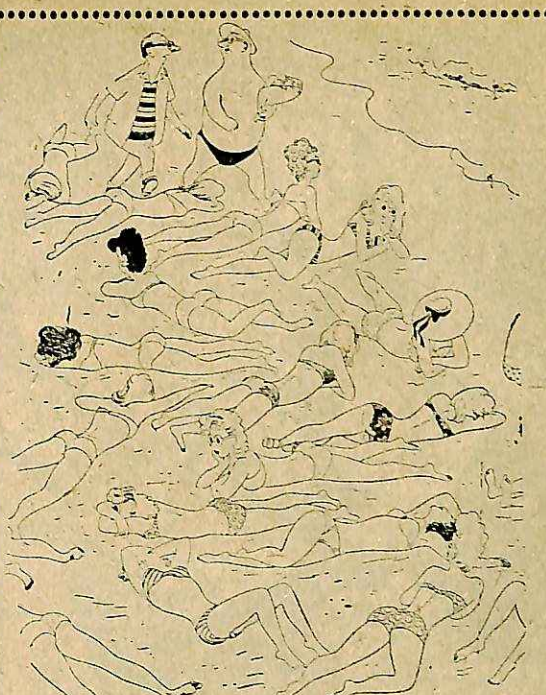
Ο κόμπα Μάττασιτς - Κένκλεβιτς ανέλαβε τότε όλη την ευθύνη. Το στρατοδικείο τον καταδίκασε σε λί-γο σε έρεστή ειρκτή.

Όταν έμαθε αυτή την άπόφασι η Μαρία Αμαλία άρχισε να ξεριζώνων τούφους - τούφους τα μαλλιά της και να ξεσχίζη τα ρούχα της, ενώ μία περίερνη λάμψη περνούσε στα μάτια της.

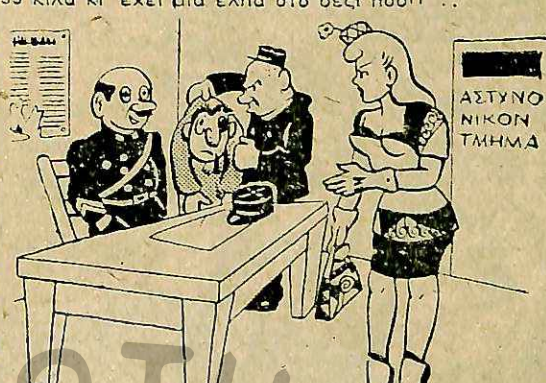
Ήταν τρελή.

Και πέθανε λίγον καιρό άργότε-ρα μέσα σε μία κλινική όπου την είχε κλείσει ο πατέρας της.

Όταν ο κόμπα Μάττασιτς μετά το τέλος της πεινής του βγήκε από τη φυλακή, ήταν ένα άλγθινό έρεί-πιο. Και μ' όλο που ήταν νεώτερος ακόμη φαίνόταν σάν γέρος. Παραι-τήθηκε τότε από το στρατό και ά-ποσώθηκε από κτήματα του όπου έζησε μερικά χρόνια ακόμη, βυθι-σμένος στη λύπη του, χωρίς να έρ-χεται σ' έπικοινωνία με κανένα.

ΠΡΕΠΕΙ ΦΙΛΕ ΜΟΥ, ΝΑ ΤΗ ΒΡΩ! ΖΥΝΙΖΕΙ ΠΕΡΙΠΟΥ 55 ΚΙΛΑ ΚΙ' ΕΧΕΙ ΜΙΑ ΕΛΠΑ ΣΤΟ ΔΕΞΙ ΠΟΔΙ!

ΑΣΤΥΝΟΝΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

ΑΔΟΥ ΤΟΝ ΕΣΠΑΣΑΝ ΣΤΟ ΞΥΛΟ!

Κύρ άστυνόμ, χθές σάς είπα ότι μου έκλεψε την τσάντα. Μα είχα κάνει λάθος... Τη βρήκα ση-μερό!

Πολύ άργά, κύριε μου! Ο κλέφτης ή ολόγνος!

ΕΚΕΙΝΗ: ΤΟ ΜΑΓΙΩ ΜΟΥ ΕΙΝΕ «ΝΤΕΜΟΝΤΕ»! ΕΚΕΙΝΟΣ: ΦΥΣΙΚΑ, ΑΦΟΥ Η ΕΥΑ ΦΟΡΟΥΣΕ ΣΧΕ-ΔΟΝ ΤΟ ΙΔΙΟ!

ΠΙΣΤΗΑΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ιστορικό διήγημα

—Είσαι πολύ ρομαντική, 'Ιουλίτσα!
—Όχι. 'Αλλά μου φαίνεται πως μια γυναίκα που αγαπάει...

Ξαφνικά, η κυρία Κλαρύ, η μητέρα τους, πήγε βιαστικά μέσα στο δωμάτιο.

—Κάμετε γρήγορα! φώναξε μ' επιτακτική φωνή στις δύο νέες. 'Ηρθε ο μνηστήρας σου, Ντεζιρέ... Τον συνοδεύει και ο μεγαλύτερος αδελφός του, ο στρατηγός...

Ο Ναπολέων έστεκε όρθιος στη μέση του σαλονιού. 'Η στολή του στρατηγού που φορούσε ήταν ξεθωριασμένη και τριμμένη σε πολλές μεριές. 'Αλλά τα μάτια του έλαμπαν και το σοβαρό πρόσωπό του είχε μια παράξενη έκφραση, που προκαλούσε άμεσα τον ενδιαφέρον και την προσοχή.

—Ποιά από τις δύο είναι η μνηστήρ σου, 'Ιωσήφ; ρώτησε τον αδελφό του. Αυτή;... Όχι;... 'Α!

Το βλέμμα του είχε ξεετάσει κιόλας τη Ντεζιρέ από το κεφάλι ως τα πόδια. Και η έκφραση του έδειχνε πως είχε μείνει ικανοποιημένος απ' αυτή την εξέταση.

—Τα συγχαρητήριά μου, είπε σε λίγο.

Ο 'Ιωσήφ είχε ξαναβρή την ψυχραιμία του. Γιατί έτρεμε μήπως η μνηστήρ του δεν άρεσε στον αδελφό του, που του ένιπνε πάντα ένα αίσθημα σεβασμού και φόβου μαζί.

Ο Ναπολέων είχε καθήσει τώρα πλάι στην Ντεζιρέ και της μιλούσε για χίλια δυο πράγματα.

Η θερμή και υποβλητική φωνή του έδινε μια ξεχωριστή χάρη στα λόγια του. Στ' αλήθεια, πόσο πνευματώδης ήταν αυτός ο νεαρός στρατηγός! Οταν της άφηγέτο μια μάχη, η Ντεζιρέ νόμιζε πως έβλεπε τους στρατιώτες να όρμουν στην έφοδο κι άκουγε τις εκρήξεις των όβιδων, τις κραυγές των πληγωμένων, τα χαρούμενα σαλπίσματα που ανήγγελλαν τη νίκη. Κάθε λέξη από το στόμα του Ναπολέοντος ήταν ζωντανή και στην αφήγηση, οι τρόποι του μ' αρέσουν και η συνομιλία του δεν με κάνει να πληττώ. Συνεπώς...

—Δεν τον αγαπάς!

—Πώς μπορείς να τ'ό λές αυτό, 'Ιουλίτσα;

—Όχι, Ντεζιρέ, δεν τον αγαπάς. Οταν έρχεται στο σπίτι, κατεβαίνεις τελευταία για να τον υποδεχθής κι όταν σου σφιγγη το χέρι, το πρόσωπό του μένει αδιάφορο, σαν τ'ό σφίξιμό του να μην σου κάνει καμιά εντύπωση...

—'Η Ντεζιρέ γέλασε.

—Τί ιδέα έχετε για την αγάπη; Τί ιδέα μπορούσε να έχη η Ντεζιρέ...

ρέ; Τό αίσθημα αυτό της ήταν άγνωστο σχεδόν ως εκείνη τη στιγμή.

Τα μάγουλα της νέας έγιναν άμεσως κατακόκκινα κι ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά ήπως ποτέ άλλοτε μέσα στο στήθος της.

Η δυστυχισμένη έτλησε κάτι ν' απαντήσει, αλλά κανένας ήχος δεν βγήκε από τα χείλη της.

Ο Ναπολέων είχε βάλει το χέρι του πάνω στον ώμο της.

—Δεν έχετε, φυσικά, καμιά ιδέα, είπα. Κι' αυτό είναι καλλίτερο.

Η νέα δεν πρόφτασε να συνέλθη από την ταραχή της. Η δεύτερη έρώτησή του Ναπολέοντος ήταν πιο άπροσδόκητη από την πρώτη:

—Αγαπάτε τον 'Ιωσήφ;

Αυτή τη φορά, η Ντεζιρέ τ'ό έχασε κυριολεκτικά. Κι' ο Ναπολέων, βέβαιος για τη νίκη του πάνω στην καρδιά της, συνέχισε:

—Όχι, δεν αγαπάτε τον 'Ιωσήφ. Δεν είσατε καμωμένοι ο ένας για τον άλλον... Νοιώθω πως σας αγαπώ, Ντεζιρέ και είμαι βέβαιος πως θα μ' αγαπήσετε και σεις... Μ' αγαπάτε κιόλας;... Τόσο τ'ό καλλίτερο... Λοιπόν, πήρα την απόφασί μου... Ο 'Ιωσήφ θα παντρευθί την 'Ιουλίτσα και σεις θα γίνετε γυναίκα μου!

Η Ντεζιρέ δεν βρήκε τη δύναμη να πη ούτε λέξη. 'Ενοιωσε μόνο πως ήταν ευτυχισμένη... Ναι, αγαπούσε τον Ναπολέοντα, τον είχε αγαπήσει από την πρώτη στιγμή που τον είχε ιδη μέσα στο σαλόνι.

Ο νεαρός στρατηγός την έσπρωχνε...

Τό Γκόλφ-Στρήμ τ'ό ζεστάνη τ'ό 'Ιόλο

Η γνώμη του καθηγητού 'Αλμαν

Αφού μελέτησε επί πολλά χρόνια τις φυσικές συνθήκες των πολιτικών περιοχών ο δόκτωρ Χανς 'Αλμαν, καθηγητής της γεωγραφίας στο Πανεπιστήμιο της Στοκχόλμης, διέτυπωσε τη γνώμη ότι ο Βόρειος Πόλος θα παραινισι μια μέρα από άβυσσος βλάστησι! Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του, απ' το 190 είωθα η μέση θερμοκρασία του πόλου έχει αρχίσει ν' ανεβαίνει σιγά-σιγά, αλλά συνεχώς. Οι πάγοι υποχωρούν μικραίνουν, διαλύονται. Στην 'Ισλανδία έχουν εμφανισθί ήδη εκτάσεις 'Ιης που ήταν σκεπασμένες από πάγους επί 600 χρόνια. Στη Σπιτςβέργη, όπου άλλοτε οι φερώσεις γαιάνθρας απ' τα ορυχεία δεν μπορούσαν να γίνουν παρά μόνο κατά τους 3 καλοκαρινούς μήνες, τώρα η θάλασσα μένει ελεύθερη από πάγο ως τις αρχές Δεκεμβρίου. Μ' άλλα λόγια, το κλίμα των ευκρατών χωρών εκτείνεται προς τ'ό Βορρά και θα ξαναδωθί στον Πόλο τ'ό θερμοκρασία που είχε πρό 600 είωθα. Πράγματι, πριν από τ'ό 1300, η 'Ισλανδία ήταν πυκνοκατοικημένη και γεωργική χώρα, η Γροιλανδία είχε εκτεταμένες βοσκές κι' οι Νορβηγοί διέτρεφαν πολυάριθμα πρόβατα.

Όσον αφορά τις αιτίες της σημερινής κλιματολογικής μεταβολής, ο δόκτωρ 'Αλμαν κι' οι Νορβηγοί και Ρώσοι επιστήμονες που ασχολούνται μαζί του, φρονούν ότι τ'ό θερμό Γκόλφ-Στρήμ μετατοπίζεται σιγά-σιγά προς τ'ό Βορρά και ζεσταίνει τις πολιτικές περιοχές.

τώρα μπροστά του, χωρίς εκείνη να μπορεί να φέρη καμιά αντίτασι. Οταν έφτασαν στο σαλόνι, ανέκοινωσε χωρίς περιστροφές την απόφασί του. Κι' ο 'Ιωσήφ, που ήταν συνηθισμένος να υπακούη πάντα στον αδελφό του, έσκυψε και αυτή τη φορά τ'ό κεφάλι.

Όσο για την 'Ιουλίτσα, ήταν ένθουσιασμένη με την απροσδόκητη, αυτή λύση, γιατί από καιρό αγαπούσε τον 'Ιωσήφ, χωρίς να τολμάη να τ'ό εκμυστηρευθί τα αισθήματά της.

Μερικές ημέρες αργότερα, ο Ναπολέων ρώτησε τη μνηστήρ του:

—Ντεζιρέ, αγαπάτε τη ζωή;

—Ένα χαμόγελο φώτισε τ'ό πρόσωπο της νέας.

—Εσάς αγαπώ! τ'ό είπε τρυφερά.

—Ναι, τ'ό ξέρω, είπε ο Ναπολέων.

—'Αλλ' αίσθανεσθε όπως εγώ τ'όν πόθο να κατακτήσετε τη δόξα, τη δύναμη, την ευτυχία; Αίσθανεσθε όπως εγώ τ'όν ανάγκη να γράψετε με πύρινα γράμματα ένα όνομα που είναι άσημαντο ακόμη πάνω στις σελίδες της ιστορίας; Ντεζιρέ, τ'ό όνομά μου θα γίνη σε λίγο σύμβολο μιας εποχής κι' οι άνθρωποι θα τ'ό προφέρουν με συγκίνηση, με σεβασμό, με φόβο...

Η Ντεζιρέ είχε βυθισθί σε μια απεριγραπτή έκσταση. 'Ενοιωσε πως αγαπούσε τόν Ναπολέοντα μ' ένα παράφορο έρωτα και πως δεν θα μπορούσε ποτέ να τ'όν ξεχάση.

Μια στιγμή τόν κύτταξε βαθεία στα μάτια και δάκρυσε.

—Ντεζιρέ, τί έχετε; Κλαίτε; τη ρώτησε ο Ναπολέων ανήσυχος.

—Μιλήστε μου ακόμη... τ'ό απάντησε εκείνη δειλά. Τα λόγια σας με τρομάζουν... 'Αλλά και με κάνουν να δακρύω από ευτυχία!... Είσατε τόσο κοντά μου κι' όμως μου φαίνεται πως βρίσκεστε μακριά, πολύ μακριά... Φοβάμαι για την αγάπη μου!...

Ο Ναπολέων χαμογέλασε και πέρασε τ'ό χέρι του γύρω από τη μέση της. Η Ντεζιρέ έτρεμε από την έρωτική συγκίνηση...

—Αγαπημένη μου, θα είσαι πάντα μαζί μου! της είπε ο Ναπολέων. Θα είσαι η σύντροφος της ζωής μου, η γυναίκα μου!...

Και την έσφιξε με πάθος πάνω στο στήθος του. Η Ντεζιρέ δεν είχε πιά καμιά δύναμη για ν' αντιταθί στο φλογερό έρωτά του. Και για πρώτη φορά τ'ό έδωσε τα χείλη της.

Πέρασε κάμποσος καιρός. 'Ηρθε η έννατη Θερινή Δώρ. Μετά την πτώσι τ'ό Ροθεσπιέρρου, ο Ναπολέων που έθεαρε τ'ό φίλος του, φυλακίσθηκε για μερικές ημέρες στο φρούριο της 'Αντίμιο.

Όταν βγήκε από κεί, είχε πάρει πιά την απόφασί του. Θα πήγαινε στο Παρίσι, για να κατακτήση τη δόξα και τη δύναμη που ποθούσε.

Η Ντεζιρέ δεν μπορούσε να φαντασθί ότι θα την άφηνε μόνη στη μικρή επαρχιακή πόλη, όπου είχε γνωρίσει τη χαρά και την ευτυχία, για να τρέξη μακριά της.

—Υπέφερα τόσο όλες αυτές τις ημέρες που σας είχαν φυλακισμένο, τ'ό είπα. Κάθε στιγμή που πενοούσε μου φαινόταν πως θα πέθαινα... Δεν ξέρω πως είμαι ακόμη ζωντανή... 'Αλλ' είμαι βέβαιη πως δεν θα μ'αφάσω ν' ανθεξώ στον καινούργιο αυτό χωρισμό.

—Μην κλαίς, αγαπημένη μου Ντεζιρέ, της απάντησε ο Ναπολέων. Τ'ό δ-

νομά σου είχε χαράγμένο βαθειά μέσα στην καρδιά μου... 'Αλλωστε, θ'ό σου γράφω συχνά...

Υποσχέσεις που ήταν μοιραίο να μην εκπληρωθούν. Τα νύκματα τ'ό Ναπολέοντος γίνονταν όλοένα και πιο σπάνια, ως που σταμάτησαν όλοτελα.

Μια μέρα, ο 'Ιωσήφ που είχε παντρευθί στο μεταξύ η 'Ιουλίτσα, ανήγγειλε στην Ντεζιρέ τούς γάμους τ'ό Ναπολέοντος με την 'Ιωσηφίνα ντε Μπωαρναί...

Πέρασαν χρόνια από τ'ότε. Η Ντεζιρέ είχε βυθισθί στη λύπη της και δεν ενδιαφερόταν για τίποτα πιά. Μια μέρα, τέλος, συγκινημένη από την αγάπη και την αφοσίωσι που της έδειχνε ο Βερναδόττης, δέχθηκε να γίνη γυναίκα του. Κι' η μοίρα της ήταν ν' ανεβί αργότερα στο θρόνο της Σουηδίας.

Όστόσο, δεν έπαψε ποτέ ν' αγαπάη τόν Ναπολέοντα. Και πέθανε ξαναδιαβάζοντας τα λιγοστά γράμματα που της είχε γράψει τη μακρινή εποχή της τόσο σύντομης ευτυχίας της.

ΠΩΛ ΝΤΕΡΕΝ

Η 'Ιουλίτσα ήταν ένθουσιασμένη γιατί από καιρό αγαπούσε τόν 'Ιωσήφ...

Όταν οι βασιλείς ΑΓΑΠΟΥΝ βοσκοπούλες

Τό ειδύλλιο τ'ό Βίκτωρς 'Ερμάνουηλ και της άρχις Ροζίνας

Οι Βασιλείς δεν αγαπούν τις βοσκοπούλες στα παραμύθια μόνον, αλλά κάποτε και στην πραγματική ζωή. Κι' οι αληθινές αυτές βοσκοπούλες έχουν παίξει σημαντικό ρόλο στο βίο των εσπευμένων, έχουν επηρεάσει κάποτε τα περσώνενα των λαών, τη διαμόρφωσι των κοσμών, τις διεθνείς σχέσεις. Γιατί οι Βασιλείς δεν τις παντρεύτηκαν ντε, τις έκαμαν όμως «ευνουμένες» των και ύποταχθηκαν στα καριότσια τους...

Έτσι λοιπόν μια απλή βοσκοπούλα τ'ό Λά Μπρίγκ έγινε αιτία να μείνη Ιταλική η περιοχή αυτή των 'Αλπεων — που πρόκειται τώρα να προσαρτηθί στη Γαλλία. Η συνθήκη της 24ης Μαρτίου 1860 τ'ό αναγνώρισε στη Γαλλία. Και πράγματι, τ'ό Λά Μπρίγκ έγινε τμήμα τ'ό γαλλικού νομού 'Αλπ-Μαοίτιν, ενώ ως τότε ανήκε στο Ιταλικό Πεδευόντιον.

Λίγο καιρό όμως πριν απ' αυτή την προσάρτησι, ενώ ο Βασιλεύς της 'Ιταλίας Βίκτωρ 'Εμμανουήλ Β' κυνηγούσε στο Λά Μπρίγκ, έτυχε να συναντηθί μια άσπαστη βοσκοπούλα. Ήταν όπως την ήθελε: άμορφη, έδυτην τσαχυπίνια κι' άσκητική... Δεν δυσκολεώθηκε λοιπόν να την κατακτήσθι και την έκαμε επίσημη ευνουμένη του.

Πρέπει να πούμε εδώ ότι ο Βίκτωρ 'Εμμανουήλ ήταν ένας δυνατός και νερός άντρας, που έννοιωσε να γλεντάη τη ζωή του. Δεν εύρισκε άσκητη τη βασιλεία για την ικανοποίησι των... υπερβολικών αισθηματικών του διαχύσεων, και δεν αισθανόταν καμιά τύψη όταν άπατούσε τη συζυγική πίστι... 'Ιδίως είχε αδυναμία για τις παγούλες και ροδοκόκκινες νωρατοπούλες. Τέτοια λοιπόν ήταν κι' η Ροζίνα, η άσπια βοσκοπούλα του, που την είχε εγκαταστήσει πολυτελέστατα σε μια απ' τις καλλίτερες συνοικίες τ'ό Τουρίνου, σε ιική απόσταση απ' τα βασιλικά ανάκτορα.

Όστόσο η κατάσταση της «Βασιλικής ευνουμένης» αποτελεί σκάνδαλο για τους απλόκους ανθρώπους — και ιδιαίτερα όταν πρόκειται για μια πρόην βοσκοπούλα, που έγκατέλειψε τ'ό πρόβατα και τ'ό λειβάδια της για ν' απολαύσθι τόν πλούτο και τήν πολυτέλεια... Έτσι λοιπόν η Ροζίνα αντιμετώπιζε τ'ό σαρκασμό, την περιφρόνησι, τις προσβολές και τ'ό αποδοκιμασίες κάθε φορά που πήγαινε στο γαριό της για να έπισκεθθί τους δικούς της.

Μόλις πενοούσε τ'ό σύννορα, τ'ό ιαβαίναν άμέσως όλοι οι ένότριοι και τήν ύποδενόντουσαν με είρωνες και ύπονομενες, αλλάζαν δρόμο όταν την έβλεπαν, νελούσαν πίσω απ' την πλάτη της... Τό σκάνδαλο άναγκάσθηκε και σ'αυτ'ό νονεία της.

Αν τ'όυλάχιστον μπορούσε η Ροζίνα να τ'όυσε έπισκέπτεται κρυφά, ναός να τ'ό ιαβαίνη κανείς, θ'ό απέφευγε τήν περιφρόνησι και τήν είρωνεία τ'ό κόσμου... Δυστυχώς όμως, τ'ό Λά Μπρίγκ ήταν πιά γαλλικό και για να περάσθι τ'ό σύννορα η Ροζίνα έώριζε να δείξθι τ'ό νασιό της, να σανερώσθι τήν ταυτότητά της...

Τέλος, η «ευνουμένη» έχασε τήν ύπομνη της και παραπονέθηκε στον έσπευμένο φίλο της για τις ένοχλητικές αυτές διατυπώσεις, που είχαν τ'όσοε συνέπειες εις βάρος της. Ο Βίκτωρ 'Εμμανουήλ έκαμε λόγο στον Καβούρ, τόν πρωθυπουργό του. Κι' έκείνος άπευθίσθηκε στο Ναπολέοντα Γ', τόν αυτοκράτορα της Γαλλίας, και τ'όυ έξηγηση τήν κατάσταση, με διπλωματία...

Έτσι λοιπόν, η Γαλλία προσιτήθηκε απ' τ'ό δικαίωμα της σ' αυτή τήν περιφρονησι που ξανάγινε Ιταλική. Η επίσημη δικαιολογία ήταν: «για να μη δυσκολεύεται τ'ό Βασιλική κυνίσις». Κι' η πραγματική: για να γίνη τ'ό κατ'ό της Ροζίνας...

Η τρυφερό κι' άσπια βοσκοπούλα νάρισε στο βασιλικό δυό γυιό, που πήσαν τίποτε εύγενείς, αλλά που ήσαν τόσο άσχημοι, ώστε δεν τ'όυμούσαν να έμφανισθούν στον κόσμο!...

ΜΑΡΙ ΜΠΡΥΝ

Μαθητικοί έρωτες...

Ένας άγανακτισμένος νεο- ρός ανανώντως μου-μαθητής φυσικά...-υπονασάμενος (ο Ιούλιος Κίσαρ) μου γράφει ένα γράμμα γεμάτο διαμαρτυρίες για τη «βία» που έχω πα- ρεί απέναντί στους «μαθητι- κούς έρωτες» που μ' άπασχο- λούνε πολλές φορές και προ- κλούνε τις αουτρές μου-και δικαίως νομίζω-παρατηρήσεις μου... Άρχίζει λοιπόν 'έτσι το γράμμα του ο (Ιούλιος Κί- σαρ):

«Στο προηγούμενο τεύχος του «Θεσφου» (440) το γράμμα έχει χρονολογία 5 Μα- ρτίου - στο «Ερωτικό Γραμμα- τοκιβώτιο» έγραψα ότι θα έ- πρεπε ν' άπασχολήσω σοβαρά τους Επισθαρτάς Μέσας (Εκ- παιδεύσεις αυτή η ιστορία των μαθητικών έρωτων. Σε μένα και σε μερικούς φίλους μου που συζητήσαμε («ζηποτήσαμε») γράφει το γράμμα κι' αυτό έ- χει σημασία...) πάνω σ' αυτό το θέμα, μάς έκανε έντυπωσι- πως έσεις έμάς τους μαθητάς μας κοροϊδεύετε έτσι. Γιατί, έλα όμως δεν είμαστε κι' έμεις άνθρωποι να άγανακτούμε; Γι- ατί μάς περνάτε, σας παρόκα- λω, έτσι για μισό μεροδίκι;...

Εί! Δεν πρέπει να παίρ- νετε τα πράγματα έτσι... Παρακάτω ο (Ιούλιος Κί- σαρ) μου διηγείται τις έρωτι- κές του κατακτήσεις-τ' όνομά του, φαίνεται τον κάνει να νίκεται κατακτητής έστω και στα ψέματα...-και, μετά από άλλων πολύ διάσκεδαστικών πραγμάτων, μου γράφει και τα έξης:

«...Όπου κι' αν ήλθαινα, τό κορίτσι μ' έπαιρνε από πίσω σά να ήμουν ενώ ο μαγνήτης κι' αυτή η κοροϊφία...» (!!!). Έν τέλει, ο έπιστολογράφος μου συμπληρώνει σε ύστερο- γραφο: «Μη μου άπαντήσετε σας παρκαλά με τό πρόβει να κυττάς τα μαθήματά σου και όχι αυτά».

Για ν' άφίσω τη φοιδήρ ά- ποψή του ζήτηματος που μ' έ- χει ως τώρα κάνει τόσες φο- ρές να γελώω και ν' άναπα- κτώω, άπαντα σοβαρά αυτή τη φορά στον (Ιούλιο Κίσαρ) και στους όμοιους του, που ά- γανακτούνε εάν κι' αυτόν νιά τις άπαντήσεις που τους δίνω. Οι γονείς με στερηθείς, με θυσίες στέλνουνε τα παιδιά τους στο σχολείο για να μά- θουνε γράμματα, να γίνουν άνθρωποι, να πάρουνε μια μόρ- φωση, που θα τους κάνει να μπάρουνε ν' άντιμετωπίζουν άγρότερα τη ζωή με κάποια έστικά έφόδια. Κι' οι μαθητάι, αντί να σπουδάζουνε τα γράμ- ματά, σπουδάζουνε τον έρω- τα... Τό αποτέλεσμα: Δεν νά- πάρουν γράμματα έρωτευμένω μαθητού ή έρωτευμένης μαθη- τριάς που να μην είναι γεμά- τα άνορθογραφίες άουταξίες και άνοσιες. Ο (Ιούλιος Κί- σαρ) γράφει («ζηποτήσαμε») άν- τι συζητήσαμε, («επισθαρτάς») άν- τι έπιθεωρήτης, και πολλά άλλα. Αμφιβάλλω άν θα έζην να γράψω το (σ' άγαπή) σω- στά... Κι' έμως... «άγαπή- ει»! Τι να ηη κανείς σ' άλους τους «έρωτευμένους» των θρα- κινών;... Ότι κι' αν τους ηη, όσο κι' αν τους συμβουλεύη,

νό τό πρόσωπό της;- με συ- χνάζετε την «πρόσοψη» της ή- θελα να ηω... δεν θα χρειάζε- στε... έπιοκενές-κοινώς μερε- μέτια...

«ΖΕΒΑ (!!) : Είστε 35 έτών, άρτιμελής πατήρ ύψος τέκνων και έπιδιώκετε τό άπόλυτον...» όποϊόν θεωρείτε «μεγαλειόν!» Η σύζυγός σας σ' άναγκάζει όλα τα καλά, όταν άμωσ παή έστω και στην εκκλησία και δεν σας τό ηη την έπιπλήττετε... Ένώ άν έκείνη σας έρωτήση που είσαστε, την χαρακτηρίζε- τε ως περιεργόν και της συνι- στάτε να μην είναι μικροπρε- πής... Έάν της ένεχειρίζετε ένα μαχαίρι - συνεχίζετε - και της έλέγχετε να άυτοκτο- νήση δεν άμφισβάλλετε ότι θα σας άπαντούσε ως έξης: «Τι έπαθε, άγάπη μου; Γιατί μου τό λές αυτό; Τι σου ήρθε;» Είναι ένα παράδειγμα - προσ- θέτετε - που ούτε κατά φαν- τασίαν πρόκειται να έπιχειρή- σετε, εάν άμωσ εν συνεχεία ης έξηνούσατε πως η ένεργ- νεία της αυτή-ένέργεια άραγε η χαρακίρι...-θα σας έκυνε εύτυχ ή είσθε θέσσιος ότι θ' άυτοκτονούσε! Και αυτό, συ- νειχίζετε, δεν είναι τό άπόλυ- τον! («Είναι υπό όρους από έ- γωισμόν, άλτρουισμό, όπως θέλετε έξηνούσατε τό. Μαί φαί- νεται πως μ' έννοείτε») συμπε- ραίνετε «Έν τέλει μου ζητάτε να σας «φωτίσω τίνι τρόπω θα φτάσετε στο άπόλυτον». Πο- λύ φοβάμαι άγαπή μου ότι αυτό τό άπόλυτο δεν υπάρ- χει. Τι περισσότερο μπορεί ν' άποκτήσετε από την καλοκα- γαθή σύζυγό σας:

«Όόυλι Μ. Π.» : Άγαπήσα- τε έναν ό όποίος ήταν άρκετα άνδρικός και σας άπειλούσε με φόνον άν τον άπαθήσετε, ύ- στερα άγαπήσατε παρ' όλον τον κίνδυνον και άλλον, αλλά αυτό δεν σας έμποδίζει να κυ- τώτε και τρίτους. Έννοείτε, θέσσιος, ότι αυτά όλα που άι- σθανόσαστε δεν είναι έρωτες. Άγαπήσατε πραγματικά και τό- τε μόνο έξανάρθετε μου.

«Αμαζόνων» Πειριόδ: Ά- γαπήσατε δύο συμπαθήτριες τον ίδιον νεόν εκείνος άμωσ άνα- παρ σας, υοβάστε άμωσ και μη σας τον έμυαλίση ή άλλη... Σχολικός κυκλώω, που μέσο του μόνο τα γράμματα που οι δύσ- τυχοι γονείς σας σας στέλ- λουν να μάθετε, δεν έχουν κομμία θέσι!... «Ερριέττα νάζοφ»: Μην τα πειρνετε τόσο τρανικά τα πράματα... Με τον άγαπήμένο σας θα ομιείτε, άρκει να του δώσετε να καταλάβη τον έρω- τά σας με τρόπο γυναικότη- τα κι' άξιοέπρεπτα. Για τό κα- λά σας λόγια, τα τόσο έγκω- μιστικά για τό «Θεσφου» και για μένα χίλια εύχόριστά. Δι- αβιόζω τους χαιρετισμούς σας στους κ. κ. Παλαιολόγο και Πατεδούκα.

«Αντάρον»: Κρίνω γρά- φετε, υπό τό πρίσμα της λογι- κής, γιατί θρίσκωμαι «Έξω από τα πράματα» άν ήμουν ο Ι- διος («παθός») θα ήταν άλλώς τα πράματα... Άλλοδή, ποίος ίδέας είσθε παρακαλώ! Ότι έμειν' που γράφουμε τό «Γραμ- ματοκιβώτιο» ζούμε μακριά ά- πό τις γυναίκες, τον έρωτα, τις άπογοητεύσεις και τις χαρές του... Άριστο κάνατε που ύ- πακούσατε τη («λογική») στον έ- ρωτά σας για μια κυρία. Και χωρίσατε. Ένώ, άν υπακούσατε την καρδιά σας, θα κάνατε ά- πλούστατα μια κακή, κακίστη πράξη!

«Ρωμαίον»: Κάνετε δύο πράγματα πολύ ένοχλητικά με τη φοβερή ζέση που έπικρα- τεί! Γράφετε πολλά και άρχί- ζετε να γράφω σας με όνομα, στικν ή άπόλυτον... Άφιστε τό δεύτερο κορίτσι που δεν άνα- πατε και συνεχίστε με τό πρώ- το, θα πετύχετε άσφαλώς άλ- λά... μόλις άρσιση λίγο!

Ε. Ι. Καρ. Ν.Ε.Υ.: Δεν έ- φοβηθήκατε την Γκεσταπό και φοβηθήκατε τον έρωτα... Εί- ναι άμωσ, ό άτιμος, ένα είδος

περίπου Χίμλερ με φορετρα στη θεία του άυτομάτου!... Άφου είστε θέσσιος ότι ή ά- γαπήμένη σας σας άναπαεί κι' αυτή, άφιστε τον καιρό να φέ- ρη μόνος του άπαλα κι' ω- ραίη την έννοια σας...

«Η πράντο»: Ξέλετε ρώτη- μα: Νά προτιμήσετε τον άν- θρωπο που σας άναπα σοδαρα, είναι Εργατικός και-τό κυρι- ώτερο-δεν είναι σ' άναγκή σας. Τ.Κ.Μ. ή ο ύλη η: Έπρεπε να λογαριάζατε όλα τα «υπέρ και κατά» πριν άρχίσετε, σας παν- τρέμενος άνθρωπος, μια περι- πέτεια ή ένα κοριτσάκι που ά- γαπάει για πρώτη φορά! Ότι έγινε άμωσ έγινε! τώρα, στα- ρατα, άντρίκια χωρίς περισσό- φες, πέστε της την αλήθεια και διοκόψτε άμέσως.

Κ. Β. - Κ. Α.: Έφ' όσον «ού- δεν συνέβη δυνάμενον να έλ- ζη την τιμήν της νύμφης σας» μπορεί κάλλιστε ό άραθών να διαλυθί. Κανείς λόγος δεν ύ- πάρχει εκβιάζόμενος να κάνε- τε κάτι που δε θέλετε. Άν έμωσ «έχει παρεμπόει φίλη- μα» όπως λένε οι Ρωμαίοι του «Κόρινθος Γ' ουρίς Τρίτλης», τότε ή νύμφη είναι, και πρέ- πει να είναι γάμος.

«Ευθυμίου φοιτητήν»: Όμολογείτε ότι είστε «πρωι- κός» άπό την φύση, με όλα τα πνευματικά σωματικά και υλικά προσόντα που δύναται να έπιθυμήση τις) και ως εκ τού- του «οι γυναίκες σας παθούν». Συνδέσθε με μια δεσποινίδα και άνεκαλύψατε ότι δεν ήτο δεσποινίς και αυτό σας «έτα- κιος άλον τον έρωτηκό», σας κόσμον! Σιγά, έμειν' μου...

Μην κάνετε έτσι... Γίνονται κάτι τέτοια στη ζωή... Όσο για την παλιά συμπαθήτριά σας, άφου δεν την άναπατε, τί άπασχολείστε μαζί της και τί άπασχολείστε κι' έμένα;... «Μαγιο λούλουδ»: Ά- γαπήσατε τον άραθωνιαστικό της παιδικής φίλης σας και τώ- ρας παλεύετε μεταξύ φίλης και έρωτος. Τό ουστό θάνατε, θέ- θαινα, να έπικρατήση ή φίλη. Μη πληνώσετε τη φίλη σας, μην την κάμετε δυστυχισμένη. Υπάρχουν τόσοι έλεύθεροι νεοί!

Γ. Α. Κ.: Άφου «έμεινε ό μι- σός» μετά τό χωρίσιό σας, ά- φου δεύτερον είσαστε σε ή πλουσία κι' αυτός ό φτωχός κι' άφου τέλος οι σκέσεις σας δεν προχωρήσανε («ήσαν τον άι- σθητάς») - σά δικαστική από- φασί δεν μοιάζει ή «έτυμνητο- ρία» μου!... άμυαίνει ότι σας άναπαεί κι' αυτός. Τ' άλλο θα κανονισθεί με τον καιρό.

«Ροζίττα Σεράν»: Πρώ- τα σας έμωσ δική του, και ύ- στερα άραθωνιάστηκε την ά- δελή σας ή συνέβη τό άντι- θέτο! Διότι τό πράγμα έχει ση- μασία: Και άν μείν ή σκέσις σας μαζί του προνήθη της νύμφης σας με την άδελφή σας, δεν έχετε παρά να την πιάσετε και να της τό πητε ό- λο! άν άμωσ συνέβη τό άντι- θετο είσθε άξία της τύχης σας, και μην διαμαρτύρεσε και μην άπειλείτε...

«Πονεμένη Π. Μ.» : Δεν είναι δυνατόν ν' άναπατε και τους δύο εξ ίσου... Διολετέτε έναν άπό τους δύο άλλως δεν άναπατε κανένα...

«Ανθούλα Π.» : Περιεμέ- τε να νίκετε καλά-πράγμα που σας εύχομαι να γίνη πολύ γρη- γόρα - και ύστερα έχετε καιρό να ζήσετε εύτυχισμένοι, άφου άγαπήσατε τόσο πολύ.

«Ατυχον Δ. Σ. Κ.» : Βε- βώως να της άποκαλύψετε τό υυστικό σας. Άν σας άναπαή, θα σας περιμένη να νίκετε καλά-πράγμα που σας εύχο- μαι κι' ενώ.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υ. Γ. «Δύο μικρές θεα- τρώφιλες»: Μ' όλο που δεν είναι τίς ήρωίδιότρες του «Ε- ρωτι. Γραμματοκιβώτιου» σας δίνω τη διεύθυνση της Σοφί- ας Βέμπο: Hotel St. Moritz on the Park 50 Central Park South New York 19 N. Y.

Η «δεντέττα-χιονοδρόμος»

συμύαζε τη θεωρητική μόρφωση με την πείρα της σκηνής.

Όλα αυτά είχαν γίνει προτού συμπλη- ρώση τα δεκαπέντε χρόνια της.

Την εποχή εκείνη ή Σινίε ένοιωσε ένα ελογερό αίσθημα για ένα συμπαθήτη της στην Ακαδημία τον παντρεύτηκε κι' έπει- τα από ένα χρόνο άπόκτησε ένα αγόρι ά- πό τό γάμο της μ' αυτόν.

Στό μεταξύ, είχαν άναδειχθί ως άπαρα- μίλη έρμηνεύτρια των έργων του Σαίεππο και του Ίων.

Άλλά φαίνεται ότι δεν ήταν εύτυχισμέ- νη στη σύζυγική της ζωή. Τό 1940, χωρί- σε τό σύζυγό της και έφυγε για τό Χόλλυ- γουντ, όπου είχε προσκληθί από διάφο- ρες κινηματογραφικές εταιρίες.

Στό ταξίδι της αυτό πέρασε από τό Χο- νολουλού, όπου άμωσ άρρώσθηκε βαρεία. Οι Ιάπωνες που είχαν πληροφωρή την παραμονή της εκεί, έγκατέστησαν στη νή- σο έναν είδικό, πομπό και την παρακάλε- σαν να δώση μια παράσταση για τους ά- κροατάς της χώρας του Ανατέλλοντος Η- λίου. Έτσι ή Σινίε Χάσσο είνε ή μόνη Εύ- ρωπαία καλλιτέχνις, που έχει άκουσθί ά- πό Ιαπωνικό ραδιόφωνο.

Η Σουηδή καλλιτέχνις κατέκτησε ταχύ- τατα τό αμερικανικό κοινό και έχει έμφα- νισθί ως σήμερα σε μερικά από τα καλύ- τερα έργα της «Μέτρον Γκλέν- ντουίν - Μάγιερ» της «Τουέντιθ Τσέντουρ Φος» και των «Ηνω- μένων Καλλιτεχνών».

Η Σινίε Χάσσο είνε μαγισσά αθάλητα. Τό πιο άγαπημένο της σπόρ είνε τό σκι. Ήταν άλλετε πρωταθλήτρια της χιονοδρομίας στη Σουηδία. Γι' αυτό και την άποκαλούν όλοι στο Χόλλυγουντ «δεντέττα-χιονοδρόμος»!

Δεν λείπει ποτέ, εξ άλλου, ά- πό τις συγκεντρώσεις των εντι- προσώπων του τύπου που γίνον- ται στο Λευκό Οίκο. Γιατί, άφύ- γοντος για την Αμερική, είνε ά- ναλάγει να στέλνη άνταποκρίσεις σε μια μεγάλη έφημερίδα της Στοκχόλμης. Άπό τότε φεαντί- ζει έλαιοτάτα να διατηρήση τον τίτλο της δημοσιονογράφου και εκ- τελεί με όλη τη δυνατή εύσυνει- δησία τα καθήκοντά της.

Κινηματογραφικές πενιές

★ Η Τζέν Τιονού άποφάσισε να κωπή τα μαλλιά της που, ως γυνάστον άποτελούσαν ένα από τα μεγαλύτερα θέληγμά της. Και ο λόγος: Άκούσε τί έδη- λωσε ή ίδια: «Δεν είχα σκεδθί ποτέ, να κωπή τα μαλλιά μου. Άλλά, από τη στιγμή που είδα μια φωτογραφία της Ίνγκριντ Μπέργκμαν με κοντά μαλλιά στο καινούριό της φίλμ, «Θοσ- μετευτική άψις» ήπρος έμωσας την άπόφασί να τη υιαιήθω».

★ Κάθε γάμος, ή «Αμερικονι- κή Ένωσις των γονέων» μοιά- ζει διάφορα βαθεία και έπαλλα- σί, έκείνος που με τη δόση ή τα έργα των συγτελούν σ' η έ- νισυνισί του θεμού της άίονε- νίας. Ένα άπ' αυτά τα βράδια άπενεύθη έρέτος στην Μάο- κα- σετ. Ο Μπράνιν, ή μικρούλα βεντέττα που άμερικανικό κινη- ματογράφου.

Η Σινίε Χάσσο ως γύφη τοθ 1800 στο φίλμ της «Ένα σκά- βαλο στο Ποσίσι».

Συζυγικές... τρυφερότητες

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΜΑΡΙΟΣ & ΦΙΦΗ

Ο Μάριος είναι ξεπλυμένος σε μία πολυθρόνα. Έχει διαθέσει τρυφερές, θα ήθελε να τον χαϊδέει και να του πη γλυκά λογάκια ή γυναικία του).

ΜΑΡΙΟΣ: Φιφή μου, διάδωσες εφημερίδα;

ΦΙΦΗ: Όχι.

ΜΑΡΙΟΣ: Κρίμα! Έχει μία θαυμασία εικόνα για κάποιον που πέθανε εδώ και είκοσι χρόνια στη Μεντόν.

ΦΙΦΗ: Μπα.

ΜΑΡΙΟΣ: Και το ωραίο είναι ότι η γυναίκα του δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να πληγνεί κάθε πρωί στον τάφο του μακαρίτη και να κλαίει. Αλήθεια, Φιφή, δεν το βρίσκες συγκινητικό;

ΦΙΦΗ (που δεν καταλαβαίνει πού θέλει να καταλήξει ο άνδρας της): Χμ...

ΜΑΡΙΟΣ: Κι' όταν σκέπτομαι, Φιφή μου, ότι άμα πεθάνω θα έχω ασφαλώς παραμελημένο τον δικό μου τάφο, δεν ξέρεις πως στενοχωρούμαι.

ΦΙΦΗ: Τον δικό σου τάφο; Μά δε θάχεις τάφο.

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν θα έχω τάφο; Τι θα έχω τότε;

ΦΙΦΗ: Δεν πιστεύω να είσαι νεκροντά και να θάχεις τάφο. Το πτώμα σου θα καί.

ΜΑΡΙΟΣ: Τι κάθεται και μου λέει; Μη με κάνεις ν' αντρίχιαζώ!

ΦΙΦΗ: Τι σημασία έχουν αυτά; Μια φορά θα καίς... κι' ούτε θα το νοιώσης.

ΜΑΡΙΟΣ: Βέβαια... θέλεις να είσαι σύγουρη ότι δεν θα μπορέσω ν' αναστηθώ στη δεύτερη Παρουσία.

ΦΙΦΗ: Με σένα δεν μπορεί να είναι κανείς σιγουρός! Για να επισκέπτεται καθημερινώς αυτή η γυναίκα τον τάφο του ανδρός της ποιος ξέρει πόσο θα την ελάτρευε όταν ζούσε. Ένω εσύ...

ΜΑΡΙΟΣ: Έγω... αν πεθάνω όχι μόνον πρωί, αλλά και έραδυ θα έρχομαι στον τάφο σου.

ΦΙΦΗ: Λες ψέματα! Θάχεις τόσες δουλειές.

ΜΑΡΙΟΣ: Έγω: Έσύ δεν θάρχεσαι καθόλου στον τάφο μου.

ΦΙΦΗ: Δεν θάρχωμαι, απλούστατα, γιατί θα πάω το βάψο με τη τέφρα σου στο σπίτι.

ΜΑΡΙΟΣ: Όποτε έτσι λοιπόν; Τά έχεις κανονίσει καλά τα πράγματα μετά τον θάνατό μου. Και η ανάστασις της ψυχής μου;

ΦΙΦΗ: Μου έχεις κάνει τόσα στη ζωή μου ώστε η ψυχή σου δεν θα βρή ποτέ ανάπαυση. Έχει γούστο να έρχεται κι' άφορ πεθάνεις να με ένοχλήσει!

ΜΑΡΙΟΣ: Η υπήκοη νομίζει πως θα μου ήταν ευχάριστο να συναντηθώ καιμιά φορά στον τάφο σου έπάνω με καμμία φιλενάδα σου; Έλα και μη μου κόψεις τον ανήτρο. Τά ξέρω εσύ.

ΦΙΦΗ: Η μήπως και δεν φλερτάσεις χτές όλη τη βραδιά με κείνη την... κυρία;

ΜΑΡΙΟΣ: Έγω:

ΦΙΦΗ: Ναι. Τα είδα με τα μάτια μου. Δεν την άφησε στιγμή μόνη της. Μήπως έχεις σκοπό να ζητήσεις κι' από αυτή να παίρνει το δρόμο ναρχεται στον τάφο σου;

ΜΑΡΙΟΣ: Πώς μπορώ να της ζητήσω να να τέτοιο πράγμα;

ΦΙΦΗ: Άφορ την αγαπάς; Δεν μου λες, κύριε, νομίζεις πως είμαι κανένα ζώον; Κι' έχεις την ιδέα πως δεν καταλάω ότι έβωσες ραντεβού σ' αυτή με τα στραβά πόδια;

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν έχεις οικη. Δεν έχει στραβά πόδια.

ΦΙΦΗ: Βλέπεις πού μου την υπερασπίζεσαι; Κι' έχεις την αξίωση να τραχώ κάθε μέρα στον τάφο σου. Άκουσε, Μάριε: Η άλλη της τον τρόπο πού μου φέρει όλα της, αν θέλεις να σε πενήσω μετά θάνατόν.

ΜΑΡΙΟΣ: Μακάρι όλοι οι άντρες να ήταν ευγενικοί σαν και μένα.

ΦΙΦΗ: Ω! Ω! καλά το είπες. Άνδρες οι άντρες ήταν ευγενικοί σαν εμένα δε θα πρόφταναν τα δικαστήρια να βγάσουν δικόγνια!

ΜΑΡΙΟΣ: Ούφ! Όλο κουταμάρες μου λές τόσην ώρα, αγαπή μου.

ΦΙΦΗ: Δεν είμαι αγαπή σου! Αλλά να τα πής στη φιλενάδα σου!

ΜΑΡΙΟΣ (θυμωμένος): Ούφ! Βαρέθηκα ν' άκούω τις ίδιες άνοησίες.

ΦΙΦΗ: Τό ξέρω πως έκνευρίζεσαι με τό να με άκούς. Άλλ' όταν με άπαιτάς μπροστά στα μάτια μου δεν πρέπει να μιλάω;

ΜΑΡΙΟΣ: Καί σύ; Νομίζεις ότι δεν έχω αντίληψη γιατί σου στέλνει λουλούδια αυτός ο σαχλός ο Μόρχελ; Δεν μπορώ να τό άνεχθώ αυτό πιά. Θα του σπάσω τα μουτρα!

ΦΙΦΗ: Κι' εγώ δεν μπορώ ν' άνεχθώ τις άπάτες σου!

ΜΑΡΙΟΣ: Θεέ μου! Θεέ μου! Θα σκάσω!

ΦΙΦΗ (φωνάζει δυνατά): Ούφ, δεν κάθεται ούτε δευτερόλεπτο εδώ!

ΜΑΡΙΟΣ: Σε παρακαλώ, Φιφή, ήσυχάσε, αλλιώς θα χωρίσουμε.

ΦΙΦΗ: Αυτό μου έλειπε τώρα να με πετάξες κι' έξω! Όχι!

ΜΑΡΙΟΣ: Μά έλα, παιδί μου, στα λογικά σου!

ΦΙΦΗ: Είμαι και παρ' είμαι στα καλά μου. Όποτε τώρα θα με βγάλεις και τρελή!

ΜΑΡΙΟΣ: Μά δεν είπα ότι είσαι τρελή...

ΦΙΦΗ: Δεν τό είπες, αλλά άρχισες τό άπονοούμενα, όπως πάντοτε. Θα φύγω άμέσως και θα πάω στη μαμά μου.

ΜΑΡΙΟΣ: Νάτα μας!

ΦΙΦΗ: Ναι, θα πάω στη μαμά μου. Τό σκέφτηκα καλά! Και δε θα ξαναγυρίσω ποτέ. Τότε κουβάλησε εδώ όποια στραβοπόδα θέλεις.

ΜΑΡΙΟΣ...

ΦΙΦΗ: Δεν μιλάς; Και τί να πής; Καλά τό είχα προαισθανθή ότι αυτή η παλιογυναικία κυττάει να μές χωρίση! (κάνει να φύγει από τό δωμάτιο).

ΜΑΡΙΟΣ: Μά, Φιφή μου, μονάχα εμένα αγαπά.

ΦΙΦΗ: Μη μου λές ψέματα την ώρα αυτή του χωρισμού μας. Τουλάχιστον όμολογήσε μου την αλήθεια! Όρκισου μου ότι δεν έχεις ραντεβού μ' εκείνη.

ΜΑΡΙΟΣ: Φιφή μου, σ' όρκίζομαι. Κυττάει με μέσα στα μάτια.

ΦΙΦΗ: Δεν ξέρω, μά όταν σε κυττάω στα μάτια μου φαίνεται ειλικρινής, τιμός, καθώς πρέπει. Και όμως με άπαιτάς με εκείνη τη στραβοπόδα!

ΜΑΡΙΟΣ: Σε παρακαλώ, χρυσή μου, μην άγρίζεις πάλι τό ίδια. (μακρά σιωπή). Κι' όσο σκέπτομαι πώς στη Μεντόν βρίσκται ο τάφος ενός πεθαιμένου που έπί είκοσι χρόνια τον επισκέπτεται η χήρα του!

ΦΙΦΗ: Σου δίνω λοιπόν τό λόγο μου πως θα έρχομαι κάθε μέρα στον τάφο σου αν μου ύποσχεθής κι' εσύ ότι δεν θα την ξαναείδης πιά αυτήν την στραβοπόδα.

ΜΑΡΙΟΣ: Σου τό ύπόσχομαι, αγαπή μου.

ΦΙΦΗ: Κι' εγώ σου ύπόσχομαι πως δεν θα λείψουν τα άνθη από τον τάφο σου.

ΜΑΡΙΟΣ: Δεν θα με κάνεις; Το πτώμα μου έινω.

ΦΙΦΗ: Όχι, όχι. Θα σε θάψω, θα σου φτιάσω μαρμαρίνο μνήμα και θα σου φέρνω κάθε μέρα άγχαλιές λουλούδια. Είσαι ευχαριστήμενος τώρα;

ΜΑΡΙΟΣ: Νά σε φιλήσω, αγαπή μου!

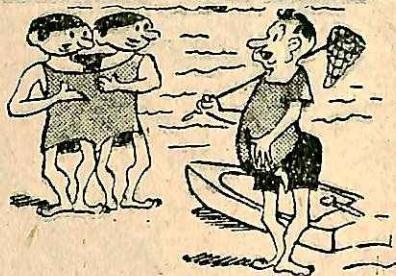
(Άγκαλιούνται και φιλιούνται)

ΣΤ. ΛΩΡΑΝ

Τά σκυλιά δε φέρουν λιμό

Η Βουλγαρία όπειλείται από τρομερό λιμό εξ αιτίας επανειλημμένων κακών συγκομιδών. Η κατάσταση δε αυτή χειροτερεύει όπ' τό άμετοπη σκυλιά πού ζουν σ' αυτή τη χώρα. Προάνυστι, στην άρχή του πολέμου όλοι οι χωρικοί είχαν έφοδιασθή με σκυλιά, για λόγους άσφαλείας. Τά ζώα όμως αυτά πολλαπλασιάσθηκαν υπερβολικά - όπως συνέβη με τα κουνέλια στην Αυστραλία - κι' έχουν περάσει σήμερα τό 2 εκατομμύρια! Γι' αυτό η βουλγαρική κυβέρνηση σκοπεύει ν' άρκήσει μία προπάνανδη έναντίον τους. Υπολογίζεται ότι, αν οι Βούλγαροι αρκήσουν τό μισό σκυλιά τους έχουν κάποια έλπιδα να άποφύγουν την πείνα. Άλλωστε, τά ζώα θα περνάσουν όπως και τ' άρεστικά τους και θ' άποτελέσουν ένα πολύ μεγάλο κίνδυνο για την ύπαιθρο.

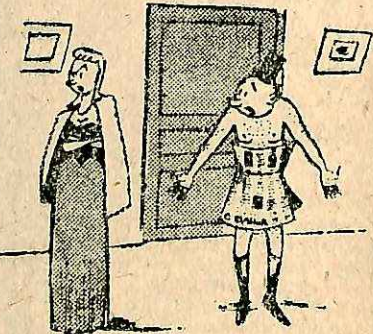
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

—Είσαστε Σιανόφοι άδελφοί;
—Όχι, κύριε. Μά τα μαγιώ είναι πολύ άκριβα και άναγκασθήκαμε ν' άγοράσουμε ένα για τους δυό μας!...

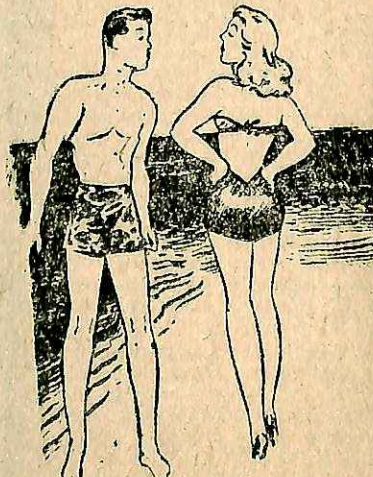

—Λυπημαι πολύ, αλλά έλαβα είδοποιποι ν' άπεργήσω!...

ΠΟΚΕΡ

—Πώς μπορούσα να προβλέψω, άγαπητή μου, ότι θα έβραζαν τό τοιπ ένα είκοσαχίλιαρο;...

—Δεν τρελλάθηκα, άναστητέ μου να περνώ στη θάλασσα! Έρχομαι κατ' ευθείαν από τό κοιμητήριο!...

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΗΣ 'Αλσατίας

Μιά βρασανίστρια των ναζί έφάμιλλες της 'Ιρμας Γκρέζε

Ποιάς δεν θυμάται την περίφημη για τα κακουργήματά της 'Ιρμα Γκρέζε;

Άλλ' ή 'Ιρμα Γκρέζε δεν ήταν ή μόνη δήμιος των ναζί. Οι αμερικανικές άρχες άνακατέψαν τελευταία τό ίγνη ενός άλλου τέρατος με μορφή γυναίκας, της Κλάρας Κνέχτ, πού είχαν άποκληθή «Ο μαύρος άγγελος της Άλσατίας» και πιστεύουν ότι πολύ γρήγορα θα καταπορώσουν να την συλλάβουν, χάρις στα δρακόντεια μέτρα πού έλήφθησαν για να προληφθή κάθε κίνδυνος διαφυγής της.

Η άγριότης και ή θηριωδία αυτής της γυναίκας την κάνουν έσομυλλη και ίσως άνώτερη από την 'Ιρμα Γκρέζε.

Καταγόταν από μία γαλλική οικογένεια Άλσατίας, άλλ' από θαυμασμό για τον Χίτλερ είχαν άποκτήσει τό γεωμανική ύπηκοότητα κι' είχαν άφοσιωθεί όλόψυχα στο χιτλερικό καθήκας.

Έπειτα από έκπαίδευσι σε ειδική σχολή, ή Κλάρα Κνέχτ ύπηρετήσε για ένα διάστημα στην ύπηρεσία αντικατασκοπείας και, μετά την καταδρομή της Γαλλίας, της άνετέθη ή άνωτάτη άρχηγία της Γκεσταπό σ' όλη την περιοχή του γαλλικού νομού Έντο και Λουάρ. (Ήταν ή μόνη γυναίκα στην όποιαν οι ναζί έμπιστεύθηκαν μία τόσο ύψηλή θέση).

Μιά μέρα, έμφανίσθηκε στό Λανζάι. Οι κάτοικοι της πόλεως είδαν μία όμορφη νέα ντυμένη μ' έξαιρετική κομψότητα κι' εκείνοι πού την πλησίασαν την άκουσαν να καταριέται τό Χίτλερ, τους ναζί και την Γκεσταπό.

Σε Λίνο, ή Κλάρα είχε σχηματίσει γύρω της μία αύλη από τους άραιότερους και πιο ρωμαιοφύλους νέους της περιοχής. Κι' είχαν γίνει όλοι, ό ένας έπειτα από τον άλλον, έραστές της.

Η Κλάρα δεν δυσκολεύθηκε να έσχωρίση άνάμεσα σ' αυτούς είκοσι τρεις, πού άνήκαν στην αντίσταση.

Μιά μέρα, όμως, ή σειράνα έξάφανίσθηκε από τό Λανζάι. Και την έπομένη οι είκοσι τρεις νεαροί Γάλλοι συνελήφθησαν.

Τους ώδήγησαν τότε στην Τούρ. σ' ένα δώροφo σπιτί της όδου Γεωργίας Σάνδη άριθ. 17.

Ήταν τό άσχημείο της Γκεσταπό. Εκεί τους άνέδασαν έναν-έναν σ' ένα εύρύχωρο δωμάτιο πού βοισκόταν στο δεύτερο πάτωμα. Μόλις έμπαιναν εκεί, αντικρούαν ένα θέαμα πού έκανε τό αίμα να παγώνη μέσα στις φλέβες τους.

Στό βάθος του δωματίου, πάνω στο τζάκι, ήταν τοποθετημένο ένα μαύρο φέρετρο. Και πάνω στο σκέπασμα του βοισκόταν ένα περίσσοφο και μία «αλάνγκ», είδος γονόφης ραβδό από πλεγμένα σύρματα.

Πλάι στεκόταν ή Κλάρα με λευκό σόρτ και μία μικρή ζακέτα «γκοί-πέολ».

Στη γυναίκα αυτή οι είκοσι τρεις νεαροί Γάλλοι άναγνώσαν χωρίς δυσκολία τη χαριτωμένη νέα, πού, μερικές ημέρες προηγουμένως, είχαν σφίξει στην άγκαλιά τους...

Άλλά τώρα τό βλέμμα της δεν είχε τίποτε τό ανθρώπινο. Ήταν μία άληπτή τίγρις.

—Μίλησε! πρόσταζε άγρια. Λέγοντας αυτά, έπαίρνε «τη

«αλάνγκ» στα νέδια της. Άν ό άνθρωπος άρνιόταν να μιλήσει τα χτυπήματα άρχίζαν να πέφτουν σαν βροχή πάνω του, ως πού σωριαζόταν άναίσθητος.

Σ' άλλους ή Κλάρα Κνέχτ έκανε τό έξης:

Τους έβαζε να καθήσουν σε μία καρέκλα. Ένας Γερμανός στρατιώτης στεκόταν μπροστά τους και στήριζε την άκρη της έφολογικής του στο λαιμό τους.

—Μίλησε! διάταζε εκείνη.

—Δεν ξέρω τίποτε...

Η Κλάρα γυγυούσε τότε με τό «αλάνγκ» τό θύμα της στο κεφάλι. Όπως ήταν έπόμενο, ό δυστυχισμένος έγευρε άπότομα έμπρός, και ή λόγχη χωνόταν στο λαιμό του.

Ένα άλλο ματούριον στο όποϊον υπέβαλε τα θύματά της ήταν ή «σεξουαλική βάσανος». Τά διηγείσε δηλαδή με τεχνικά μέσα για να ίκανοποιήσει τις άκόλαστες όρέξεις της.

Στό τέλος, εκείνοι πού υπεβάλλοντο σ' αυτό τό ματούριον έφεφταν νεκροί από την έξαντλήσι... Συνήθως όμως, ή Κλάρα έπέσπευδε τό θανάτο τους, διατάσσοντας να τους έξαρθώσουν τα μέλη.

Στό είδος αυτό του ματυρίου υπέβαλε κυρίως τους ιερείς, και μερικούς... έραστές της προτιμήσεως της!

Τό ίδιο σκληρό ήταν στις γυναίκες. Συνήθιζε να τους καίη σιγά-σιγά τα στήθη με την άκρη του τσιγάρου της, κι' αυτό γινόταν κάθε μέρα επί έβδομάδες και μήνες. Στο τέλος, μία γάγγραινα άναπτυσσόταν στο μέρος αυτό και οι δυστυχισμένες πέθαιναν με φοβερούς πόνους.

Η Κλάρα Κνέχτ είχε έφεύρει έπίσης ένα είδος μηχανής, πού γάζωνε τα μέλη των ποδιών των θυμάτων της. Εύρισκε, έξ άλλου, μία μεγάλη εύχρηστική να χώνη κοφίτσες άνάμεσα στα νύχια και τό κρασε τους ή να τους τραπή με βελόνες του πλεξιματος κοκκινισμένες στη φωτιά.

Μερικοί από εκείνους πού κατώρθωσαν να επήλθουν άφηνούνται ότι ή θέα του αίματος στην μεθούσα. Την κυρίευε τότε ένα είδος ύστερικής μανίας και παραδινόταν σε άνήκουστες πράξεις θηριωδίας και άκολασίας...

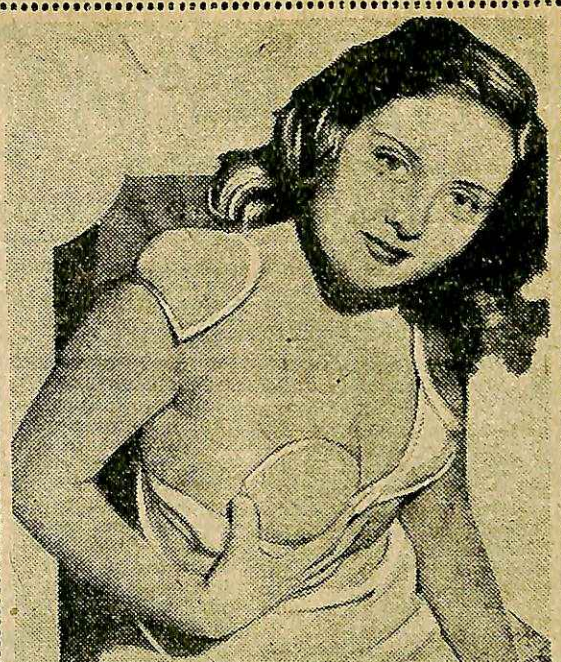
Έρωτες και όργια λουσμένα, βουτηγμένα στο αίμα, φίλια πυρετού και μανίας, χάδια αίματος... Άλλοι μεθούσαν με οινόπνευμα, με κρασί. Αυτή μεθούσε με τό αίμα, τό αίμα των άθώων θυμάτων πού τό έκανε άβρόντης ή ίδια.

Χάριζε στα θύματά της πρώτα την ήδονή κι' έπειτα τό θάνατο, ματυρικό.

Στην άρχή, είχε πιστευσθή ότι ή Κλάρα Κνέχτ είχε σκοταθή κατά τον βουβαρισμό του Ζάρεμπρουκ. Άλλ' οι «ελευταίες πληροφορίες για τό άνθρωπομορφο αυτό τέρας είναι ότι κρύβεται στην περιοχή του Άνζού και της Τουράινς, μεταμφιεσμένη σε χωρική. Άλλ' ό κλοιός πού έχουν σχηματίσει γύρω της οι αμερικανικές άρχες σφίγγεται όλοένα. Και δεν θ' άσχημεί άσφαλώς ή στιγμή πού θα πληρώση και αυτή τα άπαισία κακουργήματά της, όπως συνέβη και με την 'Ιρμα Γκρέζε.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΜΕ ΡΟΛΟΙ

Ένας νέος τύπος ραδιοφώνου, πού έκανε την εμφάνισι του στην Αμερική παρουσιάζει την έξης πρακτική καινοτομία: Έχει ένα ρολόι πού συνδέεται με τό μηχανισμό του ραδιοφώνου και πού «άνοίγει» τό ραδιοφώνο την ώρα πού θα θελήσει. Η ώρα της άρσεκίας σε ρυθμίζεται στο ρολόι όπως σ' ένα ζυγνήτρι, τό δε (άνοίγμα) του ραδιοφώνου γίνεται αυτόμάτως.

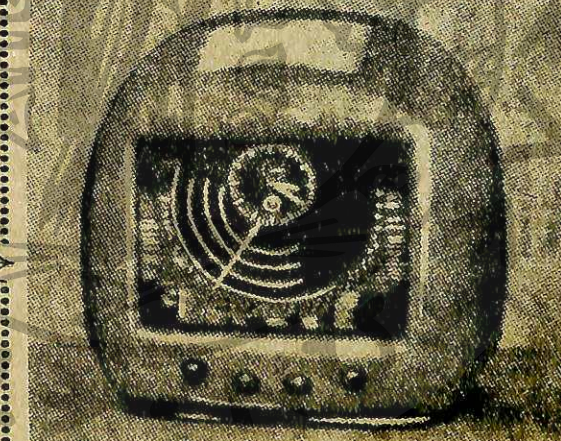
ΦΜΟΙ ΚΑΙ ΣΟΥΤΙΕΝ ΑΠΟ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΥΛΗ

Η γνωστή Αμερικανίδα άοιδός Βίκυ Λύν έπιδεικνύει στην εικόνα μας ένα «προσθετόν» ώμο, από αυτούς πού συνθέζονται σήμερα κι' ένα «σουτιέν» χωρίς μπρετέλλες από μία νέα πλάστική ύλη. Τόσο ο «προσθετός» ώμος όσο και τό «σουτιέν» έσσωμοζούν μ' ένα άξιοθωματοτρόπο, σαν να κολλούν στο δέρμα. Η νέα αυτή μόδα έχει ένθουσιώσει τις Αμερικανίδες.

Η ΠΙΟ ΜΙΚΡΗ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Η μικρότερη αεροπόρος του κόσμου είναι ή Μπε-του. Άν να Νταίβς, ηλικίας σήμερα μόλις ένδεκα ετών. Πήρε τό βαπτισμα του αέρος όταν ήταν μόλις έξη ετών μέσα σ' ένα αεροπλάνο, πού τό όδονούσε ο πατέρας της, ένας από τους καλύτερους πιλότους των Ήνωμένων Πολιτειών και διοικητής σήμερα του αεροδρομίου του Σικάγου. Άργότερα πιλόταρος μόνη της επί 25 λεπτά της ώρας ένα αεροπλάνο, όυρικά στο πίσω καθίσμα βρίσκταν ο πατέρας της έτοιμος να επέμβη, αν παρουσιάζονταν άνάγκη. Από τότε ή μικρούλα Μπε-του έμαθε να οδηγεί άσφαδώς ένα μρά αεροπλάνο, αλλά πρέπει να περιμένη πέντε χρόνια για να πάρη τό δίπλωμα της.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΟΙ ΚΩΛΙΚΟΙ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

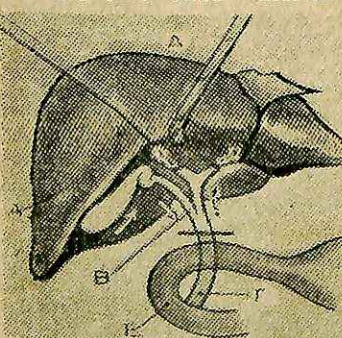
Πώς προκαλούνται και πώς μπορούν να καταπολεμηθούν

Αν, κατά γενικών κανόνων, είναι δυνατόν να ανακαλύψουμε εκ των υστέρων την αιτία που προκαλεί την εμφάνιση των κωλικών του ήπατος δεν υπάρχει όμως κανένα σύμπτωμα, που να μας επιτρέπει να την προσδιορίσουμε. Η κρίσιμη εμφάνιση σε εσφαλμένα συνδυασμένα κατά τη νύκτα τρέις ή τέσσερις ώρες μετά το βραδινό φαγητό. Ο ασθενής νιώθει στο δεξιό πλευρό έναν τσουμακτικό και ανυπόφορο πόνο, που τον καθλώνει στο κρεβάτι του και δεν του επιτρέπει να κάνει την παραμικρή κίνηση.

Ο πόνος αυτός είναι συνεχής, με περιόδους παροξυσμών και υποχωρεί και απλώνεται σιγά-σιγά σε όλο τον θώρακα και το άνωτερο μέρος της κοιλιάς. Πολλές φορές η κρίση συνοδεύεται και από έμετους και, αργότερα από μια έντονη αερόφωλη που χαρακτηρίζεται από συνεχή ροή.

Η κρίση αυτή διαρκεί κάποτε επί 24 ή 48 ώρες. Και τερματίζεται το ίδιο ξαφνικά όπως άρχισε. Ο πόνος εξαφανίζεται ολόκληρα και ο ασθενής κατακόπας όπως είναι, βυθίζεται σε ύπνο. Κατά την άφύπνιση, είναι λίγο κουρασμένος και αισθάνεται έναν ελαφρό πόνο προς το μέρος του ήπατος. Γίγνεται όμως, δεν διακρίνεται καθόλου να ριγίσει και πάλι στην καθημερινή εργασία του.

Πού οφείλονται, όμως, οι τρομεροί εκείνοι πόνοι. Ποιά είναι η αιτία που προκαλεί τους κωλικούς του ήπατος; Ένα απλούστατο περιστατικό: η μετακίνηση ενός μικρού «λίθου» μέσα στο χυμώδη από τα οποία γίνεται η έκκριση της χολής. Το ένο αυτό σώμα, ερεθίζει

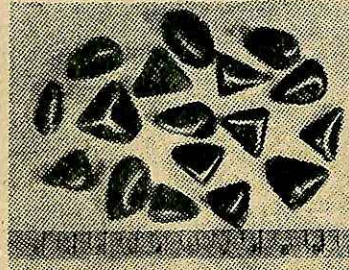

Ο «λίθος» που παριότανται στο στέδιο μας με μια οριζόντια μύτη που φέρει το χοληφόρο αγγείο και σταματάει την κυκλοφορία της χολής που ώθηται προς τις κεντρικές πόρτες του ήπατος.

τον βλεννογόνο των αγγείων και προκαλεί μια αντίστοιχη σύσπαση των γειτονικών μυών. Ψεύδουμε από αυτή τη σύσπαση το μικρό λίθο να ελαττώνει ολόκληρο το βυθισμένο μέσα στα χοληφόρα αγγεία που είναι πολύ στενά για να του επιτρέψουν

το πέρασμα. Αν οι διαστάσεις του δεν είναι πολύ μεγάλες συμπιέζονται τη διαδρομή του μέσα σε αυτά τα αγγεία και πέφτει τέλος μέσα στα έντερα. Οι πόνοι καταπατούν άμεσα τότε και η κρίση παύει να υπάρχει.

Αντίθετα με αυτή τη θεωρία, που έχει γίνει γενικά σχεδόν παραδεκτή, μερικοί γιατροί υποστηρίζουν ότι οι κωλικοί του ήπατος οφείλονται σε μόλυνση. Άλλοι πάλι υποστηρίζουν ότι οι πόνοι οφείλονται

Οι χολόλιθοι έχουν διάφορα μεγέθη όπως φαίνεται από τη σύγκρισή τους με τις υποδιαίρεσεις του μέτρου.

πάντοτε στις συσπάσεις της χοληδόχου κύστεως αλλά ότι αυτές οι συσπάσεις προκαλούνται κάποτε και χωρίς την παρουσία λίθου μέσα στα χοληφόρα αγγεία, έπειτα από μια απλή χολοκυστίτιδα.

Το αποτελεσματικότερο μέσον για να καταπολεμηθούν οι ισχυρότατοι πόνοι, που μεταβάλλουν κυριολεκτικά σε ράκος τον ασθενή, κατά τη διάρκεια της κρίσης, είναι το σταμάτημα των σπασμών των νευρώνων χοληφόρων αγγείων. Το σταμάτημα αυτό ισοδυναμεί με το σταμάτημα του πόνου. Γι' αυτό χορηγούνται σε μεγάλη κλίμακα τα αντισπασμωδικά καταπραυντικά, όπως το όπιο, ή μορφίνη ή η κοκαΐνη. Οι πόνοι ελαττώνονται τότε σιγά-σιγά και ο ασθενής βυθίζεται σε ύπνο.

Σε περιπτώσεις συχνών επαναλήψεων των κρίσεων γίνεται χρήση της ηρωίνης. Το φάρμακο αυτό, όμως, που, ως γνωστόν είναι ένα ισχυρότατο δηλητήριο, προκαλεί πολλές δυσάρεστες συνέπειες. Ο ασθενής μετά την παρέλευση της κρίσης, αισθάνεται μια γενική καχεξία και ένα είδος ναυτίας, που παρεκτονεί πολύ δύσκολα. Ζητάει τότε και δεύτερη ένεση ηρωίνης και σιγά-σιγά μεταβάλλεται σε τοξικομανή.

Οι ζεστές κουμπέσες ή η επάλειψη με μια πομμάδα που να έχει ως βάση γλυκεροφόρμη ή υπελλαντόνη ή το όπιο σε σταγόνες συντελούν επίσης στην καταπραυνή του πόνου. Παλαιότερα, οι γιατροί, συστήναν στους ασθενείς να πίνουν κατά την έναρξη της κρίσης μια μεγάλη ποσότητα από κοινό λάδι ελιάς. Με τον τρόπο αυτό διευκολυνόταν η έξοδος του λίθου από τα χολη-

φόρα αγγεία και ο ασθενής ανακουφιζόταν πολύ γρήγορα.

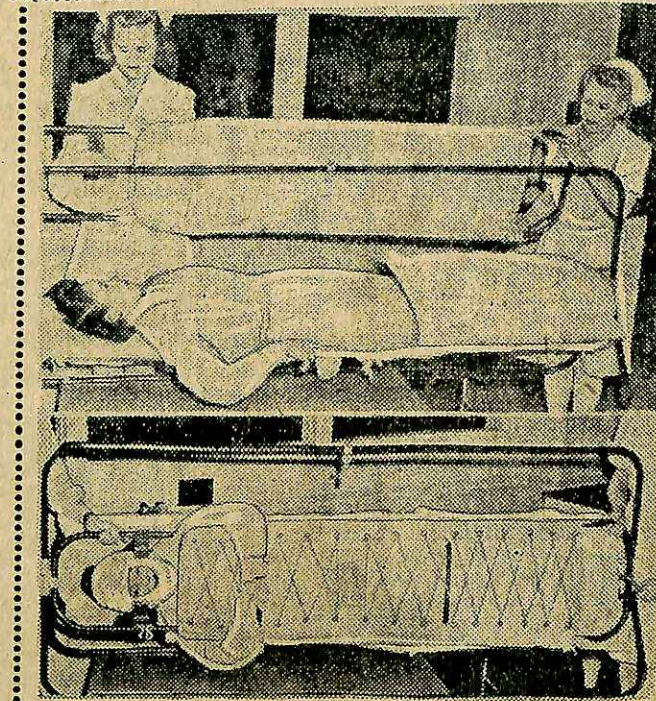
Μια νεώτερη μέθοδος συνίσταται στο να δίνουμε στον ασθενή να εισπνεύσει μια φύσιγγα με αιθέριο έλαιό που την σπάζουμε σε ένα μαντήλι. Το αποτέλεσμα είναι κεραυνοβόλο. Το νιτρόξυδ αμύλιον έχει πράγματι την ιδιότητα να χαλαρώνει τους μύς. Έτσι, το πέρασμα του λίθου μέσα στα χοληφόρα αγγεία γίνεται χωρίς να αισθανώμαστε πόνο.

Οι κωλικοί του ήπατος οφείλονται όμως κάποτε σε μια γενικότερη πάθηση του οργανισμού, την καλουμένη χολολιθίαση, την παρουσία δηλαδή, μεγάλου αριθμού λίθων μέσα στη χοληδόχο κύστη. Στην περίπτωση αυτή ενδείκνυται ειδική θεραπεία, για να απαλλάξουμε την χοληδόχο κύστη από τα ξένα αυτά σώματα. Όταν όμως οι λίθοι είναι αρκετά μεγάλοι, μόνο μια χειρουργική επέμβαση μπορεί να επιφέρει την οριστική θεραπεία.

Γι' αυτό όταν οι κρίσεις επαναλαμβάνονται συχνά, είναι καλό να κάνουμε πάντοτε μια ραδιογραφία της χοληδόχου κύστεως, που θα μας επιτρέψει να αντιληφθούμε τον αριθμό και το μέγεθος των λίθων που βρίσκονται μέσα σ' αυτή. Έτσι μόνο θα είναι δυνατόν να ξερωμε αν πρόκειται για παροδικές ενόχλησεις ή για μια γενικότερη πάθηση του οργανισμού μας.

Τα σκυλιά ανακαλύπτουν τις νάρκες

Μερικά σκυλιά έχουν το χάρισμα να μπορούν να ανακαλύπτουν την ύπαρξη μιας νάρκης μέσα στο έδαφος. Οι επι-

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ... ΣΑΝΤΟΥ'Ι-ΤΣ

Στο νοσοκομείο του πανεπιστημίου του Κληβελαντ (Οχάιο) χρησιμοποιείται για τους τραυματίες, που πρέπει λόγω της κατάστασής τους να παραμένουν τελείως ακίνητοι, το καλούμενο «κρεβάτι σαντούιτς». Για να ξεκουράσουν τον ασθενή, βάζουν ένα άλλο στρώμα επάνω του δένοντάς το στα δύο στρώματα καλά - ο άρρωστος βρίσκεται ανάμεσα στα δύο - και τα γυρίζουν έτσι ώστε το κάτω να έρθει επάνω και αντίστροφα. Ο ασθενής που ήταν πριν σε υπήληξη βρίσκεται τώρα υποκείμενος, πράγμα που τον κάνει να ανακουφίζεται. Το «κρεβάτι σαντούιτς» πρόκειται να χρησιμοποιηθεί και σε άλλα νοσοκομεία.

ΝΕΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ για την Έπιστήμη

Η μέτρηση των άπειρων μεγάλων και των άπειρων μικρών

Για τις κοινές ανθρώπινες ανάγκες, αρκεί ως μονάδα μετρήσεως το μέτρον, μαζί με το χιλιόμετρο ως πολλαπλάσιο του και το χιλιοστόμετρο ως κλάσμα του. Σε λεπτότερες βιομηχανικές κατασκευές επιζητείται ακρίβεια ενός εκατοστού του χιλιομέτρου. Κι' η χιλιάς χιλιοστών αρκεί ακόμη για τις πτήσεις των τουλημωτών αεροπλάνων.

Σε πολλούς όμως επιστημονικούς σκοπούς, οι μονάδες αυτές είναι τελείως ανεπαρκείς. Για να εκφράσουμε π. χ. τις ασύλληπτες αποστάσεις του Γαλαξίου ή των «περιφερειών νεφελωμάτων», δεν μας εξυπηρετεί πια ούτε το εκατομμύριο χιλιοστών. Και το εκατομμύριο του χιλιοστού φαίνεται τεραστιάς μεγάλο, αν θα ήσασταν να το εισάγαγαμε στον απειροελάχιστο κόσμο του ατόμου.

Γι' αυτός ο Γάλλος μαθηματικός Άλφρεντ Περάρ επινόησε στην Ακαδημία των Επιστημών δυο νέες μονάδες, για τα άπειρα μεγάλα και τα άπειρα μικρά.

Όπως αναγγέλλεται, απ' την Αμερική, δεν θ' αογήσει να συμπληρωθεί και να τεθεί σε λειτουργία το περίφημο τηλεσκόπιο του όρους Παλόμα, που κατασκευάσαν από πολλή χρόνια. Έτσι, οι διαστάσεις του γνωστού Σύμπαντος, που συμπεριλαμβάνεται σήμερα σε μια νηπτική σφαίρα με ακτίνα 500 εκατομμυρίων «έτη φωτός», θα μεγαλώσουν ξαφνικά. Η ακτίνα της σφαίρας αυτής θα γίνει 1 δισεκατομμύριο «έτη φωτός», και επομένως ο «δγκος» του γνωστού Σύμπαντος θα είναι τότε 8 φορές μεγαλύτερος απ' το σημερινό.

Η μονάδα «έτος φωτός» σημαίνει την απόσταση που διανύει το φως σε ένα έτος διπλάσιο, περί το 93.500 τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα. Άλλα οι αστρονόμοι χρησιμοποιούν και άλλες μονάδες, εκτός απ' αυτήν. Στο έσωτερικό του ηλιακού συστήματος, μεταχειρίζονται συνήθως την απόσταση της Γης από τον Ήλιο, δηλαδή 149.500.000 χιλιόμετρα. Το «έτος φωτός» χρησιμοποιείται για τις αποστάσεις των άστρων. Υπάρχει ακόμη η μονάδα «παρσέκ», ίση με 30.900 τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα. Προκειμένου τώρα για τα αστρικά σώματα, έχουμε πια να κάνουμε με εκατομμύρια «έτη φωτός». Το μεγάλο τηλεσκόπιο του όρους Ουίλσον μπορεί υπό ευνοϊκές ατμοσφαιρικές συνθήκες να πάρει καθαρές φωτογραφίες ούρα των σωμάτων που απέχουν 500.000.000 έτη φωτός απ' τη Γη.

Άλλα οι αστρονομικές αυτές μονάδες είναι πολύπλοκες, και συνεπώς όχι πρακτικές. Να γιατί ο μαθηματικός Περάρ επινόησε το «κρεβάτι σαντούιτς» (απ' τη λατινική λέξη «σάντουιτς», δηλαδή «διάστημα»). Ίσον με 1 δισεκατομμύριο χιλιοστών. Έτσι, θ' απλοποιηθούν όλα, η απόσταση π. χ. του Ήλιου

απ' τη Γη θα είναι 149,5 χιλιοστών, ή απόσταση του άστρου Άλφα του Κενταύρου θα γίνει 40,8 χιλιοστών, κ.ο.κ.

Και τώρα, απ' τα υπερβολικά μεγάλα, θα περάσουμε στα υπερβολικά μικρά. Έδώ η ελαφειος καταλληλότερη μονάδα μετρήσεως είναι ακόμη καταφορύτερη. Κάτω απ' το «μικρόν», δηλαδή το 1 χιλιοστό του χιλιοστού, έρχεται το «μιλιομικρόν», 1.000 φορές μικρότερο απ' το προηγούμενο. Ακολουθεί το «νανομικρόν», που είναι περίπου 10 εκατομμύρια φορές μικρότερο απ' το χιλιοστόμετρο. Δεν υπάρχει όμως καμιά μονάδα μετρήσεως για τον ακόμη μικρότερο κόσμο του ατόμου.

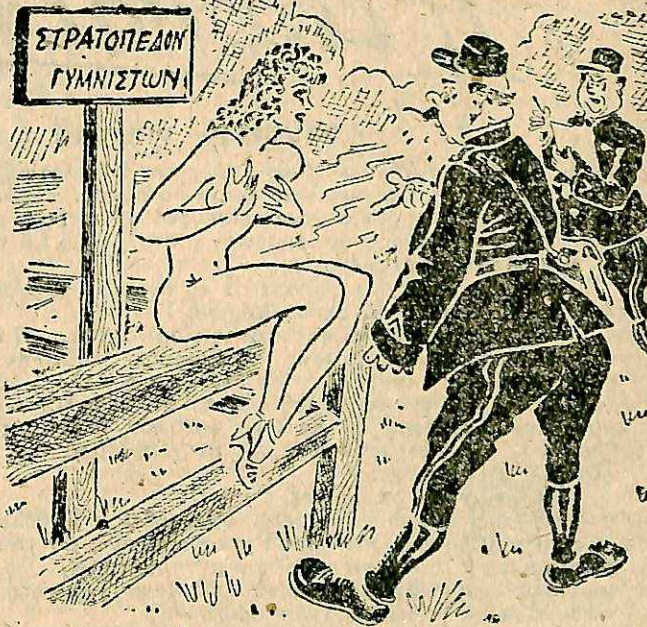
Το κενόν αυτό μπορεί να γεμιστεί με μια νέα μονάδα, το «στίγμα» ίσον μ' ένα δισεκατομμύριο του χιλιοστού. Η διάμετρος ενός ηλεκτρονίου θα ισούται με 5,6 χιλιοστίγματα. Η διάμετρος ενός μορίου της ύλης θάναί κατά μέσον όρον μερικά εκατοστά του στίγματος. Το μήκος ενός μικροβίου θα βρισκείται γύρω απ' τις 100.000 στίγματα. Και τα τεχνικά εργαλεία, μεγάλης ακρίβειας θα εργαζονται στο έτος με «άνοχη» 1.000.000 στίγματος.

Με το «στίγμα» και το «σπατ», η κλίμακα των μονάδων μετρήσεως θ' αρχίσει απ' το απειροελάχιστον ηλεκτρονίου και θα φτάει στο Σύμπαν.

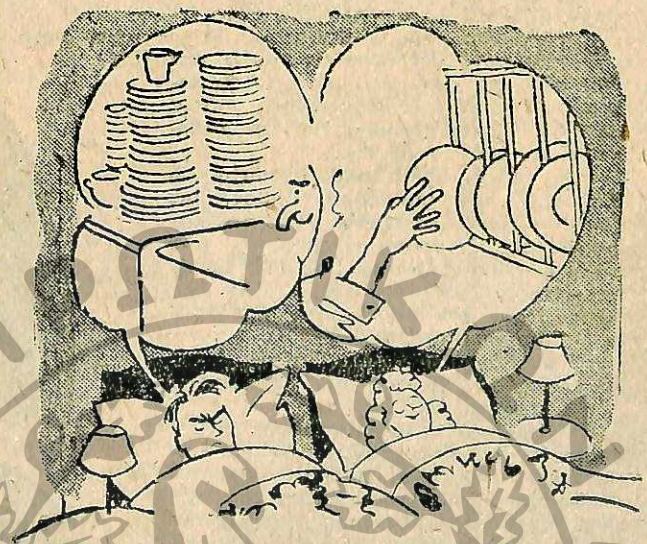
Πρέπει να προσθέσουμε εδώ ότι το κοινό μετρικό σύστημα άρχισε να εφαρμόζεται στον κόσμο απ' την εποχή της Γαλλικής Επανάστασης, χωρίς στην πρωτοβουλία του Ταλλεράνδου. Ως τότε, ίσχυε στη Γαλλία μια αόριστη, σαλατα από μονάδες μετρήσεως, χειρότερη απ' αυτήν που εξακολουθεί σήμερα να υπάρχει στις αγγλοσαξονικές χώρες. Για να λείψι λοιπόν αυτή η κατάσταση, ορίσθηκε ως μονάδα το μέτρον (ίσο με 1)40.000.000 του μεσημβρινού της Γης). Αργότερα κατασκευάσθηκε ένα παγκόσμιο πρότυπο μέτρον, απ' το πλατίνη και ιρίδιο για να μην αλλοιώνεται απ' τις ατμοσφαιρικές επιδράσεις, και φυλάχθηκε σαν αναντικατάστατο κειμήλιο στα υποθήκη του Διεθνούς Γραφείου Μέτρων και Σταθμών στο Σέβρ της Γαλλίας. Μέσα στα υπογεία αυτά, η θερμοκρασία διατηρείται απ'λυτως σταθερή, για να μην αλλάξει καθόλου το μήκος του προτύπου μέτρου με τη σύσπαση ή τη διαστολή του μετάλλου. Η υπόγεια κρύπητή είναι κλειδωμένη με τρία κλειδιά, τα οποία κρατούν ισόβιες προσωπικότητες. Ανοίγεται δε μόνο όσάκις πρόκειται να γίνει συγκριτικός έλεγχος ενός απ' τα δευτερεύοντα πρότυπα μέτρα που υπάρχουν σε κάθε χώρα.

Κατά τον πόλεμο, λίγο έλειψε να καταστραφεί το υπόγειο αυτό από ένα βουδαοδισμό των γειτονικών εργοστασίων Ρενώ. Άλλά, κι αν ακόμη γαθή σήμερα, το παγκόσμιο πρότυπο μέτρον, δεν είναι πια δυσαναπλήρωτο σαν άλλοτε. Μπορεί να εξαχθεί σχετικώς εύκολα, με βάση τα σταθερά και γνωστά «κρυπτατό» διαφόρων φωτεινών ακτίνων, όπως π. χ. του ηλεκτρικού σπινθόρου που σχηματίζεται ανάμεσα σε δυο ακίδες από εκάδμιο. ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

Τελωτοθεραπεία

Την ταυτότητά σας!

Ο έφιπλος του... και το γλυκό δεινρό της!

Ε, κύριε, μήπως θα κατεβήτε στην άλλη στάση;

Η Απολογία

Δραματικό διήγημα

ΠΩΣ τὸ συνήθιζαν κάθε ἀπόγευμα ὁ Κουστοῦζ κι' ὁ Ντοναντιέ ἐπαιζαν σ' ἓνα παρισινὸ καφενεῖο πόκερ. Ξαφνικά ὁ Κουστοῦζ, ριχνοντας τὸ τελευταῖο χαρτί εἶπε στὸ φίλο του :

— Ἀπόψε παίζεις ἀφηρημένα !... Καλύτερα νὰ κουδεντιάσουμε. Μήπως εἶσαι ἐρωτευμένος ;

Ὁ Ντοναντιέ χαμογέλασε μὲ τὸ στανιδ καὶ χτύπησε μὲ τὴ γροθιά του τὸ τσαπέζι δίχως νὰ μιλήσῃ.

— Τί ἐπαθεῖς ; Πολύ παράξενος εἶσαι ἀπόψε... Τί ἔχεις ;...

— Τίποτα. Εἶμαι λιγάκι κακόκεφος... Ἔλα, παίξε....

— Κάτι μοῖ κρύβεις... Καὶ δὲν κάνεις καλά... Ἐμπρὸς μίλησε...

— Ἐ ! λοιπὸν ναί. Ὑποφέρω ἀπ' τὸ μεγαλύτερο πόνου τῆς ζωῆς μου, εἶπε ὁ Ντοναντιέ, γιατί τὸ καθήκον, ἡ ἐντιμότης μου τὸ προσατάζουν.... Πρέπει νὰ σκίσω μὲ τὰ χέρια μου τὴν καρδιά τοῦ καλύτερου φίλου μου...

Ὁ Κουστοῦζ χλώμιασε.

— Τί ; Τί τρέχει ; Γιά ποιὸν φίλο μιλάς ; Τί θέλεις νὰ πῆς ;...

— Θὰ μιλήσω... Μὰ εἰμαι σίγουρος πὼς ὕστερα θὰ μὲ μισῇς...

Δίστασα πολύ... Μὰ τὸ καθήκον μὲ προστάζει... Πρέπει νὰ σ' ἀγαπῶ πολύ γιὰ ν' ἀποφασίζω νὰ σοῦ κάνω ἓνα τέτοιο κακὸ καὶ νὰ κινδυνεύω νὰ χάσω τὴ φιλία σου...

— Τώρα δὲν μπορεῖς νὰ σωπάσης... Μίλα...

— Εἰσαι ἀντρας, εἶπε ὁ Ντοναντιέ, καὶ μπορεῖς νὰ ὑποφέρης καὶ τὸ μεγαλύτερο πόνου.

— Ἀκούω, εἶπε ὁ Κουστοῦζ μὲ πνιγμένη φωνή.

— Λοιπὸν... Ἡ γυναῖκα σου σ' ἀπατά...

Γὴν πήρε τὸ μῦτί μου μ' ἓναν ἀγνωστο στὸ Λάσος τῆς Βουλώνης... Μόλις μὲ εἶδε, ἔτρεξε τρομανυμένη καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα...

— Νὰ πάω ὁ διάβολος ! φώναξε ὁ Κουστοῦζ καὶ σηκώθηκε δραβός, μὰ ξαφνικά ξανάπεσε συντοίμενος στὸ κάθισμά του. Ἄκουσε, Ντοναντιέ, μὴν παίζεις μὲ τὴν καρδιά μου... Θέλω ἀποδείξεις... νειροπιαστές... Ἄν σὲ τρεῖς μέρες δὲν μοῦ δώσης τὴν ἀπόδειξη, θὰ σὲ σκοτώσω.

— Καὶ θάχης δίκιο ! Πρέπει δυῶς

νὰ κάνης ὅτι θὰ σοῦ πῶ. Σύμφωναί ;

— Σύμφωναί.

Ὁ Κουστοῦζ ἦταν ἔμπορος καὶ οἱ δουλειές του τὸν ὑποχρέωναν νὰ λείπη συχνά ἀπ' τὸ σπίτι του. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ πῇ στὴ γυναῖκα του πὼς θάφευγε, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα θὰ ἔμεινε λίγες μέρες στὸ σπίτι τοῦ φίλου του.

Ὅταν εἶπε στὴ γυναῖκα του πὼς θὰ πῆγαινε ταξίδι, αὐτὴ ρίχτηκε στὸ λαιμό του κι' ἔδειξε ἀπερίγραπτη ἀπελπισία. Θέλησε μάλιστα νὰ τὸν συνοδεύσῃ στὸ σταθιδ, μὰ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἄφησε. Τὴ φίλησε, τὴν ἀγκάλιασε, ἐνῶ μέσα του ἡ ἀμφιβολία κι' ὁ θυμὸς τὸν βασάνιζαν.

Τέλος τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ φίλου του. Ἐκεῖ ἔμεινε τὴ νύχτα καὶ τὴν ἄλλη μέρα.

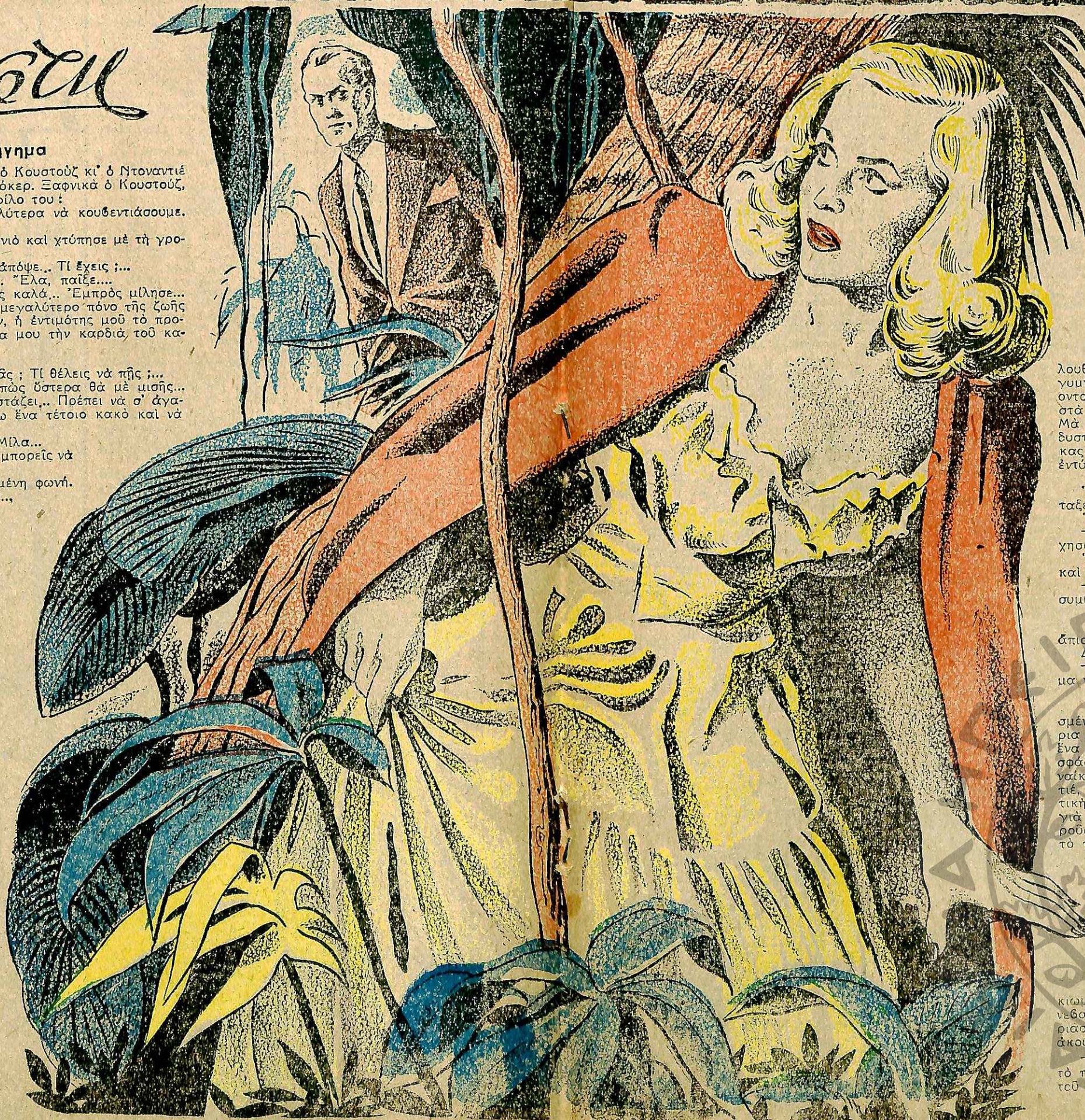
— Ἐχεις τὴν ἀπόδειξη, Ντοναντιέ ; τὸν ρωτοῦσε.

Μὰ οἱ μέρες περνοῦσαν. Ἐπὶ τέλους, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς-τέσσερις μέρες ὁ Ντοναντιέ τοῦ εἶπε ἓνα βράδυ :

— Ἐχὼ τὴν ἀπόδειξη, καυμένη μου φίλε...

Ὁ Κουστοῦζ σωριάστηκε σὲ μιά πολυθρόνα δίχως ν' ἀπαιτήσῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ δυὸ φίλοι βγήκαν μαζί σιωπηλοὶ καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν σὲ μιά μικρὴ ἔρημη πλατεῖα, κον-

τὰ σ' ἓνα προάστειο τῆς πόλεως. Ἐκεῖ ἦταν τὸ σπίτι τοῦ Κουστοῦζ. Τὰ παραθυρόφυλλά του ἦταν κλειστά. Ἡ ὥρα θάταν πέντε τὸ ἀπόγευμα. Ὁ Κουστοῦζ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του μὲ προφύλαξι, ἔμπασε μέσα τὸ φίλο του καὶ ὕστερα τὴν ἔκλεισε.

— Γερίμενε ἐδῶ, τοῦ εἶπε σιγά. Ἀλλοιμονό σου ! Ἄν μὲ γέλασες, θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί

Ἐπειτα ὁ Κουστοῦζ προχώρησε μὲ προφύλαξι ὥς τὴν κρεβατοκάμαρά του. Ξαφνικά ὅλο τὸ σπίτι ἀντήχησε ἀπὸ κραυγὲς ἄγριες καὶ θόρυβο τρομερό, ξεφωνητὰ καὶ θρήνους.

— Τὴ σκότωσε ! σκέφτηκε ὁ Ντοναντιέ.

Ἦταν ἔτοιμος νὰ τρέξῃ ἐπάνω ὅταν ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Κουστοῦζ ποὺ τοῦλεγε :

— Ἄστον νὰ φύγῃ.

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας ἀντρας ἔξαλλος, σὰν τρελλός, μὲ τὸ πουκάμισο, ὤρμησε στὴν ἐξοδὸ

— Σῶστε με ! σῶστε με ! θὰ μὲ σκοτώσῃ οὐρλιαζε.

Ὁ Ντοναντιέ ἀνεγνώρισε τὸν φίλο τῆς γυναίκας τοῦ Κουστοῦζ κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἐνα πλῆθος εἶχε μαζευτὴ στὴν πλατεῖα. Ὁ ἀγνωστος διέσχισε τὸν κόσμο καὶ τῶσκασε.

Σὲ λίγο φάνηκε ὁ Κουστοῦζ. Πίσω του ἀκολουθοῦσε ἡ γυναῖκα του, μὲ ξέπλεκα μαλλιά, ἰκεδὸν γυμνή. Σερνόταν, πιανόταν ἀπ' τοὺς τοίχους, σκετεύοντας, ξεφωνίζοντας καὶ κλαίοντας μὲ λυγμούς. Μπροστά στὸ θέαμα αὐτό, τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει. Μὰ ἀμέσως σῶπασε. Εἶχαν συγκινηθῇ. Τὸ θέαμα τῆς δυστυχισμένης μισόγυμνης κι' ἀναμαλλιασμένης γυναίκας ποὺ θρηνοῦσε καὶ ἰκέτευε τοὺς εἶχε κάνει βαθειὰ ἐντύπωση. Φωνὲς ἀκούστηκαν :

— Τί συμβαίνει λοιπὸν ; Γιατί τὴν βασανίζεις ἔτσι ;

Ὁ Κουστοῦζ στάθηκε γιὰ μιά στιγμή καὶ τοὺς κύτταξε ἄγρια, ἀπειλητικά.

Ὅσοι ἐκεῖνοι δὲν δεῖλιασαν.

— Εἶναι κρίμα !... Ἄφησε ἡσυχία τὴ γυναῖκα... ἀντήχησαν πολλές φωνές.

Ὁ Κουστοῦζ ἔσπρωξε παράμερα τὴ γυναῖκα του καὶ ἔκαμε ἓνα βῆμα ἔμπρός.

— Δὲν καταλαβαίνετε ; φώναξε. Δὲν μαντεύετε τί συμβαίνει ;

Τὸ πλῆθος βουδάρθηκε.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, συνέχισε ὁ Κουστοῦζ, εἶναι μιά ἀπιστή, μιά ἀδιάντροπη. Κι' ἔπειτα...

Δίστασε λίγο καὶ πρόσθεσε :

— Εἶναι ἡ γυναῖκα μου. Ποῖος σὰς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδουλεύεστε στὶς δουλειές μου ;

Τὰ μάτια του ἀστράψαν, πέταξαν σπῆρες.

Τὸ πλῆθος σάλεψε, ἀναταράχθηκε σὰν τρικυμισμένο πέλαγος. Ὁ Κουστοῦζ, εἶχε δέσει τὰ χέρια τῆς γυναίκας του καὶ τὴν τραβοῦσε πίσω του μ' ἓνα μακρὸ καὶ χοντρὸ σκοινὶ σὰν θῶδι πού πᾶνε νὰ τὸ σφάζουν. Μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο σὰν τρελλή, ἡ γυναῖκα τὸν ἀκολουθοῦσε κλαίοντας πάντα. Ὁ Ντοναντιέ, συγκινημένος, ζήτησε ἓνα σάλι ἀπὸ μιά συμπονετικὴ γειτόνισα καὶ τῶριξε στὴ γυναῖκα τοῦ Κουστοῦζ γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὴ γύβνια τῆς. Ὁ Κουστοῦζ προχωροῦσε πάντα στὸ δρόμο ἀμελίκτος. Ὁ Ντοναντιέ καὶ τὸ πλῆθος ἀκολουθοῦσαν.

Προχώρησαν ἀρκετὴν ὥρα. Ὅταν ἔφθασαν σ' ἓναν ἄλλο δρόμο, ἡ γυναῖκα μάντεψε ποῦ πῆγαιναν καὶ ἰκέτευε τὸν ἄνδρα τῆς :

— Ὅχι αὐτό, ὅχι αὐτό ! Σκότωσέ με !...

Μὰ ὁ Κουστοῦζ ἦταν ἀνένδοτος.

Στὸ δρόμο αὐτὸ ἔμειναν οἱ γονεῖς τῆς γυναίκας του.

Ὁ Κουστοῦζ καὶ τὸ θῶμα του ἔφθασαν μπρὸς σ' ἓνα σπιτάκι. Ὁ Κουστοῦζ χτύπησε τὴν πόρτα. Σὲ λίγο ἀνοίξαν. Μιά γυναῖκα ἡλικιωμένη φάνηκε στὸ κατώφλι. Κατάλαβε ἀμέσως τί συμβαίνει κι' ἄφησε μιά κραυγὴ φρίκης. Ἡ κόρη τῆς σωριάστηκε στὰ πόδια τῆς λιπόθυμη. Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκούστηκε κι' ἡ ἄγρια φωνὴ τοῦ Κουστοῦζ :

— Κυρία μωδὲς ὑποσχέθη μιά τίμια γυναῖκα. Μὲ τὸ πλῆθος αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔδωσες εἶναι μιά γυναῖκα τοῦ δρόμου, μιά ξετσίπωτη... Πάρτη πίσω !

ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΡΙΚΑΡ

30ον. - Αδιάφορο. 'Η κόρη του ζή...

... και θα θυμάται, ασφαλώς. Αυτό όρκει. 'Αν διάσπαρ να μ' αναγνωρίσει, θα της θυμίσω διάφορες λεπτομέρειες... Κι' έπειτα, θα ευχαριστήσω πολύ να την ξαναδώ. Πέρασμε τέτοιες αδέσχατες στιγμές μαζί!... Θάχην γίνεη γυναίκα πιά 17 ως 19 χρονών... Κι' όπως έδειχνε από μικρή, θάναυ σωστό κουκλάκι... Μα τι έπαθες, σύντροφε; Κλαίς;...

Ο Μαρσιέν είχε κρυψεί το πρόσωπό του στα χέρια του κι' αναταραζόταν από λυγμούς.

— Ήταν άρραβωνιαστικά μου... μουρμούριζε. Τη λασπέρη!...

— Καυμένο παιδί! είπε ο Λοαγκέρν με συμπόνοια. Και σε νομίζει ένοχο;...

— Όχι, ζέρει πως είμαι άθώος.

— Μα τότε;... Σ' αγαπάει πάντα;...

Ο Μαρσιέν δεν απάντησε.

— Σου γράφει καθόλου; ρώτησε ο Βρετόνος.

— Ό άλλος κίνησε το κεφάλι του άρνητικά.

— Ζέρεις, φίλε μου, είπε ο Λοαγκέρν αφού σήπασε λίγο θάρρος νωρθής και σ' αμαζ' μου στή Γαλλία...

Κυτταχτήκαν οι δύο τους. Πόσες συμπτώσεις, επιθυμίες κι' ελπίδες υπήρχαν στή ματιά τους!...

Παρ' όλη τήν άλγισή τους είχαν φυλαχτά πολυτίμητα, εγγυήσεις επιτυχίας: Πρώτον, τα νεατά τους. Ο Λοαγκέρν ήταν μόλις 30 έτών κι' ο Μαρσιέν 25. Έπειτα, τή φιλία τους, που είχε δημιουργηθ' υπό τόσο παράξενη συνθήκη. Το ρομάντο του νεωτέρου είχε συγκινήσει βαθύ το μεγαλύτερο.

Τουφερός και πιστός χαρακτήρας, ο Λοαγκέρν σεβόταν τον έρωτα. Δεν κορόιβεσε καθόλου τον σύντροφό του για να τον γιάτρευη. Αποφάσισε να τον βοηθήσει όπως μπορούσε, να σώσει τήν εύτυχία του.

— Ναι, θα γυρίσει στή Γαλλία, μαζί μου, πρόσθεσε. Θάταν επικίνδυνο αν ήσουν μόνος. Έγώ όμως θα τ κανονισώ έτσι πού να μ' η φανερώνεται εκεί πού μπορεί να σε γνωρίσουν. Θα κρυφτείς κάπου κοντά στο Σεζενάκ. Έγώ θα πάω να βρω τον κύριο Μπερτελέν. Θα επιτύχω αυτό πού ζέρεις. Συνκρόνως θα ιδώ τήν άρραβωνιαστική σου. Θα καταφέρω να τή μιλήσω. Θα τήν πείσω ναρρή να σε βοηθ. Δεν μπορεί ν' άρνηθ'η, αφού σε ζέρει άθωο και δεν τής έχεις φταίξει καθόλου. Μου λές πως δεν έχεις οικογένεια;... Τίποτε λοιπόν δεν τήν κρατάει εκεί κάτω. 'Αν σ' αγαπάει δεν θα διάσπαρ να φύγ'η μαζί μας. Και θα ξεκινήσουμε κι' οι τρεις, για να κατακτήσουμε τήν εύτυχία!

— Όχι, δεν έχω δικαίωμα να τής ζητήσω ν' ακολουθήσ'η τήν τυχ'η μου!

— Μα θάσαι πλούσιος σε λίγο.

— Δεν είναι βέβαιο.

— Μην αμφιβάλλεις νι' αυτό! Έγώ υδ-ζεσω ολόκληρο θησαυρό σε λίγους μήνες! Δεν θέλω να συμμερισθ' η Σουλβαίν τούς κόπους και τούς κινδύνους μου.

— Δεν πρόκειται να κινδυνεύω καθόλου άναμ'εσά μας. Θα τήν προστατεύουμε άπό κάθε κακό.

— Και... αν τή βρω άρραβωνιασμένη με άλλον;... ή παντρεμένη;

— Θάναί ένα πυρωμένο σιδερό στήν πλ'η-γ'η τής καρδιάς σου... ό τ'ι κάνουν στον τόπο μου για τις σαγκωματιές τών λυσσών.

σμένων σκύλων! 'Υποφέρει κανείς πολύ, μα γιάτρευεται οισατικά. Θάταν ανάξιο για σένα αυτή η κοπέλλα, άν, ζερόντας σε ά-θωο ζήτπος άλλου παρηγοριά, ενώ σου υπέφερε άδικα τόσο μαρτύριο! Δεν μπο-ρώ να τ πιστέψω, έπειτα απ' ό,τι μουπες νι' αυτήν. Δεν μπορώ να τ πιστέψω, όταν συλλογίζουμαι τή ώραία τής ματιάς, τόσο βαθύα, γλυκά, ειλικρινή!... Ασφαλώς, κλαίνε για σένα αυτά τ'α μάτια. Δεν θέλεις να λυμώσουν από χαρά;

Ο Μαρσιέν δεν μπορούσε πιά ν' αντι-σταθ'.

— Ό αν λες αλήθεια, Λοαγκέρν!... μουρμούρισε άναστενάζοντας. Έστ'ω, θα κάμω τή δοκιμή. 'Αλλά, με έναν όρο: 'Αν ανακαλύψ'η ότι η Σουλβαίν με ξεχάσε, αν δεν τή βρης έλεύθερη, δεν θα τής πα-νερώσω τήν παρουσία μου! Μου τ' όρκει, ζέραι;... 'Αλλιώς θα σ' άφισω να φύγεις μόνος.

Ο Λοαγκέρν, όρκισθηκε, θέλοντας και μή. Δεν αμφέβαλλε άλλωστε καθόλου για τήν πίστι και τήν αφοσίωσή τής Σουλβαίν, γιατί έκρινε απ' τ'α κορίτσια τού τόπου του, πού νερνώουν και πεθαίνουν κάποτε κυτταζόντας τή θάλασσα και περιμένον-τας εκείνον πού δε θα γυρίσ'η ποτέ... ΚΑ'.

— Κάποιος θέλει να σ' μιλήσ'η, δεσποινίς.

— Ποιός είναι; ρώτησε η Σουλβαίν.

Η κοπέλλα βρισκόταν στήν κάμαρά τής, όταν χτύπησε ή πόρτα. Ήταν βυθισμένη σε μελαγχολικές όνειροπολήσεις, κυτταζοντας το θαυμάσιο δαχτυλίδι πού τής είχε προσφέρει ο Ροζέ για τούς άρραβώ-νες των. Δεν εύρισκε εύχαρίστηση, πα-ρά στή μοναξιά. 'Ακούμ κι' η κυρά - Ε-στιεβ'η παραπονιόταν νι' αυτή τή μισαν-θρωπία τής. Όταν τής μιλούσαν, φαινό-ταν σ' αν νάβγαίνε από ένα όνειρο. Κάπο-τε, π'άνω σε μία συνθημένη κουβέντα, ή φωνή τής ραγίζει, σ' αν νάταν έτοιμη να κλάψ'η.

Το πρωί αυτό όταν ή καμαριέρα π'οζε να τήν ειδοποιήσ'η ότι τή ζητούνταν, ή κο-πέλλα τήν κυτταζε με τ'α κομμένα τής ματία και τ'α χλωμά χείλη τής πρόσφ'ερν κούρασμένα:

— Ποιός είναι;

— Δεν τόν ζέρω, κυρία. Φαίνεται άνθρω-πος τού λαού.

Η Σουλβαίν κατέβηκε και βρήκε τόν έπι-σκέπτη στο χ'ωλλ. Η καμαριέρα δεν τόν είχε θεωρήσει άξιον να υπή σ'ό σαλόνι.

«Θάναί κάποιος έργατής, πού θέλει να προσληθ'η στο έργοστάσιο - έκέφηκε ή Σουλβαίν. Ζέρουν ότ'ι ο κύριος Ροζέ δεν μου χαλάει τ'ο χατήρι, και καταφεύγουν όλοι σ' έμένα».

Η δύναμη τής αυτή ν'α κάνει τούς άλ-λους εύτυχισμένους τή συμμαχία τους, όπως εύτυχισμένη έκείνη εύτυχία δίχως έρωτα. Όσο πλ'αίσιος ή ήμερα πού θ' ά-ν'ηκε στο Ροζέ, τόσο πιο πολύ σκεπτόταν τ'ο Μαρσιέν. Κάπου - κάπου τής φαινόταν πρόσβ'ια αυτό πού θάκανε. Μα τήν έζι-λέωνε ο ύψηλος κι' εύγενικός σκοπός τής.

— Άνοιξε τήν πόρτα τού σαλονιού κι' ει-πε στο συνεσταλμένο κι' άδείο έπισκέ-πτη!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

'Εκδρομή

Μία τέτοια έποχή θερμή γουσταρώ φρούτα, έκδρομ'η ζροσιά να σ'υγκεντρώω για ν' αναπνεύω πιο πλατείδ' νάχ'η και μία κουβερτιά και χαμ'η να τ'ο στρώσω!...

Θάναί κροεβδάτι μου ή γ'η θα πλένωμαι σε μία πηγή κι' απόλαυ'η μου μόν'η θάναί στο δάσος μέσα έκ'η ν' ακούω λίγη μουσική από κανένα άδ'ονό!...

Στέγ'η μου θάναί ο ούρανός θα με ζυπνάει πετεινός σωστό ζυπνητράκι και μεσ' σε δάσος σκο- (τεινό) καντύλι μου νυκτερινό -θαχ'ω τ'ο φεγγοράκι!...

Χωρίς να τ'ο πολυσκε-θα πάω έκ'η ν' ανα-ζέννοιστος, θ'ά ν' (σπουρνίτι) και για να μ'η σου π'ω για να περάσω πιο (καλά) ...έσ'ω, θα μείνεις σ'ητί!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Περδάτε μέσα, φίλε μου. Θέλετε να μου μιλήσετε;

Έκείνος έμεινε σιωπηλός. Τόν κυτταζε προσεκτικώτερα. Τ'α μάτια του ήσαν νε-μάτα συγκίνητοι. Έξ'αφ'να δάκρυσε και τραύλισε:

— Συχωρέστε με, δεσποινίς Σουλβαίν... Μου φαίνεται πως σ'ας ξαναβλέπω μικρού-λα... Δεν έχετε αλλάξει καθόλου... Τ'ο πρόσωπό σας όπλοδ'η, έννοώ... Γιατί έ-χετε ψηλώσει τόσο... κι' είσθε τόσο ω-μορφη!... Σ'αν τ'η μαμά σας.

— Μα ποιός είσθε σεις; ρώτησε ή νέα, ταραγμένη.

— Ένας φτωχός ναυτής, πού δεν θα θυ-μάστε ούτε τ' όνομά του... Ο 'Υδ Λοαγκ-κέρν.

— 'Υδ Λοαγκέρν!...

Ο τόνος τής Σουλβαίν έκ'αμα τ'ο Λοαγκ-κέρν να καταλάβ'η ότ'ι ήσαν περττές οι έξηγήσεις. 'Η άναμνησί του έμεινε άνεξά-λειπτη στο νου τής χαριτωμένης κοπέλ-λας. 'Ενοιωσε κάποια περηφάνεια νι' αυ-τό, κοκκίνισε από εύχαρίστηση, ενώ ή Σουλ-βαίν τόν κυτταζε με περιέργεια, λέγον-τας:

— Ναι, αλήθεια... έσείς είσθε. Όσο μι-κρή κι' αν ήμουν τότε, διατήρησα τόσο ζωντανές τις εικόνες τής φρικτής έκείνης περιπέτειας, ώστε θάρρεπε να σ'ας ανα-γνωρίσω με τήν πρώτη ματιά. 'Αλλά δεν φανταζόμουν ποτέ.

Τού έδωσε το χέρι τής. Συνκρόνως δ-μ'ως μία τρυφερή σκέψη τήν παρέλασε: 'Η παρουσία του Λοαγκέρν δεν άπειλούσε τ'ο μυστικό τού Κλώντ' Ραμερί. Τ'ι θα συνέ-βαινε, αν τύχαινε να συναντήσουν οι δύο τους;...

Ο Λοαγκέρν θ' αντιλαμβάνόταν τήν άλ-λοιμωή τής φυσιολογίας τής, αν δεν ήταν κι' αυτός άπασχολημένος απ' τ'α προβλή-ματα πού βασάνιζαν τήν απλόηχη ψυχ'η του. Πρόσφερε λοιπόν, δίχως προοίμια:

— Είνε αλήθεια αυτό πού έμαθα;... ότ'ι άρραβωνιαστήκατε με τόν κύριο Ροζέ Μπερτελέν;

Η Σουλβαίν, έκπληκτη, κίνησε καταφατι-κά τ'ο κεφάλι τής. Ο ναυτικός κλ'ωμισε. Μία πάλι γινόταν, μέσα του άναμνησ'η στην έπιθυμία του να μιλήσ'η και στή θέληση του να σιωπήσ'η. 'Η Σουλβαίν τ'ο κατάλαβε απ' τή σύμψη των χειλιών του.

— Τ'ι πάθετε; τόν ρώτησε με άπορία. Τ'ι σ'ας ένδ'ιασ'ερε ο άρραβώνας μου;

Ο Λοαγκέρν διάσπασε άκούμ. Έπειτα τού φάνηκε έξ'αφ'να ότ'ι είχε β'η ένα συν-δυασμό τής ανάγκης να προσφ'ερη τ'ο λο-γ'ιζ πούκαίναν τ'α χείλη του, και τού όρ-κου του να μ'ην προσβ'η τήν παρουσία του Μαρσιέν αν ή Σουλβαίν δεν ήταν έλεύθερη.

— Κ'ι όμως δεν μπορεί να τόν ξεχάσα-τε! φώναξε.

— Ποιόν; ρώτησε λαχανιασμένα ή νέα.

— Τ'ο Μαρσιέν.

Η Σουλβαίν, έδ'αλε μία φωνή πνιγμένη, ένα στεναγμό άνεγκραστής συγκινήσεως.

— Τόν ζέρετε λοιπόν;... ρώτησε με λα-χτάρα. Τόν είδ'επε;... Ζή άκούα;...

— Ναι, ναι... Τόν άναμνησ'η πάντα;

— Άν τόν άναμνησ'η... Είνε ζωντανός;... Τότε λοιπόν δεν θα παντρευθ' άλλον!...

— Όύτε και τόν κύριο Μπερτελέν, τόν έρνοστασιάρχη!

Η κοπέλλα συνήλασε απ' τήν έξ'αψη τής, κυτταζε τ'ο Λοαγκέρν κι' είχε β'η μέν'η:

— Ίσως δεν ήταν σωστό να σ'ας άφισω να ιδ'ητε τή χαρά μου. Μα μπορώ ναχ'η έμ-πιστοσύνη σε σ'ας... δεν είν' έτσι; Δεν θα τ'ο π'ητε σε κανένα! Πρέπει να προε-τοιμάσω ενώ ή ίδια τόν κύριο Μπερτελέν. Τού χρωστώ τόσο πολλά! Είνε τόσο κα-λός!... Θεέ μου γιατί να πρέπ'η να τόν λυπηθ'ω τόσο;...

— Αλήθεια, δεν θα τόν παντρευτήτε, ζ'αναμνησ'η ο Λοαγκέρν.

Παρ' όλη τήν βεβαιότητά του για τήν πίστι των γυναικών, δεν χωρούσε στο μυα-λό του τ'ο τέτοιο άσ'ιακ'όρθεο...

— Πως είνε δυνατόν να τόν παντρευθ'ω, αν ο Μαρσιέν ζ'η και με σκεπτεται πάντα; άπάντησε ή Σουλβαίν. Γιατί με σκεπτεται; δεν είν' έτσι; Γ'ι' αυτό β'οίσκεσθε εδ'ω;...

Αυτός σ'ας στέλνει... Τ'ο μαντεύω! Ό, τ'οζ'ερα έγώ ότ'ι προσοψείτω πως με ζέ-χασε, από γενναίωψ'η, αλλά ότ'ι δεν υπορούσε να γ'ιν'η έπιπρόκος... 'Η καρδιά του δεν είνε από κείνες πού άλλαζουν... — Σ'ας αγαπάει, δεσποινίς Σουλβαίν... εν υπορώ να σ'ας περιγράψ'ω π'όσο!

— Πού είνε;... Μακριά από εδ'ω;

Ο Λοαγκέρν ζ'ανακοκκίνισε, ως τ' αυ-τό τώρα.

— Δεν μπορώ έκ'αμα να σ'ας τ'ο π'ω, δ'η-σε.

— Γιατί;

— Δεν μου τ'ο έχει έπιτρέψ'ει... — Πως είνε δυνατόν;...

— Μα καταλαβαίνετε, δεν κ'ερε... — Τ'ι δεν κ'ερε;

— Άν θα σ'ας εύρισκα... — Άν θα με β'οίσκεσθε... — Ελεύθερη!

— Αμφέβαλλε λοιπόν για μένα;... ε-...

ναζε ή κοπέλλα.

— Μα μήπως δεν είκατε πράγματι άρ-ραβωνιαστή με τόν κύριο Μπερτελέν;

— Ό, δεν μπορείτε να καταλάβετε... είπε ή Σουλβαίν πνευμένα.

— Άν τυχόν έρχόμουν μερικές βδομά-δες άργώτερα θα ήσατε πια παντρε-μένη.

Η Σουλβαίν σήπασε, με βρίσκοντας τ'ι ν' απάντησ'η.

— Τελος πάντων, είπε μ' έγκάρδιο τόνο ο Λοαγκέρν, αφού δεν είν'η έτσι, δεν πειράζει... Μείνετε π'ουχ'η δεσποινίς, κα-ταλαβαίνω ότ'ι σ'ας ξαναγάσσαν περιστά-σεις άνώτερες απ' τή θέλησή σας... Θα τ'ο π'ω στο Μαρσιέν. Όταν σ'ας ιδ'η κανείς, όταν σ'ας άκούσ'η, αδύνατον να μ'ην κατα-λάβ'η π'όσο τόν άγαπάει... Α είνε τ'υ-χερός ο φίλος μου!

Τήν κυτταζε με θαυμασμό και σεβασμό μαζ'.

— Είσατε μία καλή καρδιά, Λοαγκέρν, είπε έκείνη. Μου φαίνεσθε άπόλυτα άσω-σιωμένους στο Μαρσιέν.

— Στή ζωή και στο θάνατο, δεσποινίς!

— Μα, αν δεν έχετε δικαίωμα να μου π'ητε πού β'οίσκεται, μπορείτε τουλάχιστον να με βεβαιώσετε ότ'ι είνε άσφαλής;

— Όσο γ'ι' αυτό σ'ας τ'ο ένν'υμωα!

— Άναλάβετε να τού δώσετε ένα ν'ράμ'ω;

— Πολύ εύχαρίστως.

— Θα ζ'αναρβ'εστε σε λίγο να τ'ο πάρετε;... Πού μένετε; Μπορώ να σ'ας φαν'ω καθό-λου χρήσιμη, κατά τή διαμονή σας εδ'ω;

Ο Λοαγκέρν δεν έδωσε τή διεύθυνσή του για τόν απλούστατο λόγο ότ'ι κατοί-κουσε στή γειτονική πόλη στο ίδιο δωμά-τιο με τ'ο Μαρσιέν. Είχαν θεωρήσει φρονι-μώτερο να μείνουν στήν πόλη, κι' όχι στο χωριό, για να περνούν πιο άπαρτήρητοι.

— Δεν υπορώ λοιπόν να κάμω τίποτε για σ'ας; ζ'αναμνησ'η ή νέα.

— Συγγνώμη, δεσποινίς... ναι... δηλα-δή... τ'αυτίσ'η ο ναυτικός μ' αμ'ηχανία.

— Π'ερ'ι τίνος π'ρόκειται;... Μιλήστε! Θα μ' εύχαρίστησ'ετε πολύ, αν με θεωρήσετε σ'αν αδελφ'η σας.

— Ό εύχαρίστη, δεσποινίς!... Θάβ'ελα να ζ'έρω... πως θα μπορούσα να παρου-σιασθ'ω στον κύριο Μπερτελέν.

— Έχετε να τού π'ητε τίποτε; ρώτησε ή νέα με κάποια άνησυχία.

— Ναι, κάτι σπουδαίο. Κάτι πού πρέπ'η να τ'ο π'ω στον ίδιον...

— Μήπως... μ'ήπως γ'ι'α τήν ιστορία τής «Μικρής Λουκίας»;

— Πως έκανεσθε αυτή τή σκέψη, δεσποινίς;

— Απάντησε μου. Δεν ζέρετε να π'ητε ψ'ευ'η, τ'ο Λοαγκέρν... Μαντέψ'ω σωστά... δεν είν' έτσι;

— Μα, δεσποινίς...

— Άκούστε! Διέκοψε ή Σουλβαίν κατανι-κώντας τήν ταραχή τής. Σ'ας β'ερω τιμ'η, ειλικρινή... Έσείς μ'ουκ'ε έμπιστοσύνη!

— Τ'ο ρωτάτε, δεσποινίς;

— Μου υποσχεσθε λοιπόν να μ'ην κάμ'ετε κανένα διάβ'η, πριν ξ'αναιδώσωμε;

— Αυτό μόνον. Δεν είνε σπουδαίον πράγ-μα... Βλέπω, δεσποινίς, ότ'ι σ'ας βασάνι-ζει κάποια άνησυχία. Μα τ'ι φοβάσθε από μένα; Σ'ας όρκίζουμαι πως δεν έχω κακόος σκοπούς.

Ο τόνος του Λοαγκέρν καθουόχασε τήν κοπέλλα.

— Σ'ας πιστεύω, είπε. Μπορεί όμως να κάμ'ετε κακό δίχως να τ'ο θέλετε. Πρέπει αποραιπτήτως, πριν από κάθε ένδεραία σας, να περιμένετε μερικές ώρες...

— Και π'όσοις άκούμ άφού τ'ο θέλετε, δεσποινίς!

— Όχι... Σ'αναελάτε αύριο. Θάχω ίσως να σ'ας κάμω μία άποκάλυψη, πού θ' άλλα-ζ'η τ'ο σκεδ'ια σας θα τ'ο διευκολύν'η μάλι-στα... Πρό πάντων μ'η φαντασθήτε πως θέλω να σ'ας σ'ησω παιδικά! Είσθε για με-να ο εύλογημένος απεσταλμένος του άνα-πνέω'ου μου Μαρσιέν!

— Ό, δεσποινίς, δεν μου πέρασε ούτε στιγμή τ'ο τέτοιο ιδέα! Σ'ας έμπιστεύουμαι ά-πόλυτα.

Ο Βρετόνος άποχαιρέτησε τή Σουλβαίν κι' έφυγε εύτυχισμένος γιατί είχε μπο-ρέσει να δείξ'η τήν καλή του θέληση στήν κοπέλλα, κι' άκόμ'η περισσότερο γιατί π'η-γαινε στο φίλο του τ'ι διαβεβαιώσ'η ότ'ι ή διαλεκτή του τόν άναμνησ'η πάντα έτσι.

Μόλις έμεινε σ'αθή ή Σουλβαίν έτρεξε να βοηθ'η τόν πατέρα τής στο έργοστάσιο και τού είπε:

— Πρέπ'η να σ'ας μιλήσω τώρα άμέσως.

— Μα δεν μπορώ ν' άφισω τή δουλειά μου, παρατήρησε έκείνος.

— Ήταν τ'ώρα ο υπεύθυνος προϊστάμενος ενός άποκλήρου τμήματος.

— Μόλις μπορέσετε πατέρα... μουρ-μούρισε ή νέα. Δεν ζέρετε π'όσο απουσία είνε!...

— Αμ'εβ'αλλε λοιπόν για μένα;... ε-...

— Αμ'εβ'αλλε λοιπόν για μένα;... ε-...

— Αμ'εβ'αλλε λοιπόν για μένα;... ε-...

— Αμ'εβ'αλλε λοιπόν για μένα;... ε-...

— Αμ'εβ'αλλε λοιπόν για μένα;... ε-...

— Αμ'εβ'αλλε λοιπόν για μένα;... ε-...

— Αμ'εβ'αλλε λοιπόν για μένα;... ε-...

Είκοσιτέσσερες ώρες κάτω από τις λόγχες των δημίων του

Στις 9 Μαρτίου 1945, σ' όλη τήν κατεχο-μένη 'Ινδοκίνα, τ'ο άρχηγείο των Ιαπωνι-κών δυνάμεων έδωσε τ'ο σύνθημα τής σφα-γής των Γάλλων άξιωματικών. Ένας απ' τούς λίγους πού ζ'εφυγαν τ'ο θάνατο, είνε ο φλαμανδός λοχαγός Βαν Ντέν 'Ακ'ερ. Οι συνάδελφοί του τόν έχουν επονομάσει «άν-θρωπο - σουρωτήρι», γιατί δέχθηκε 14 πλ'η-γές με ζιφολόγχ'η, κι' όμως επέσπ'η!

Άλλα άς άφίσουμε τόν ίδιο να διηγηθ'η τ'ο φρικτό μαρτύριό του πού διήρκεσε 24 ώρες.

«Είχα φτάσει τήν προηγουμένη μέρα στο Χατζ'άνγκ. Ο διοικητής με πρόκάλεσε να παρουσιασθ'ω μαζί με 5 άλλους άξιωματι-κούς στον ταγματάρχη Μουλλέ, έπιφορτι-σμένον απ' τόν άρχηγό των Ιαπωνικών στρατευμάτων να διοργανώσ'η μία δέξ'η, με πρόσφ'η τήν άναχώρησι των δυνάμεων κατοχής π'όσο τ'ο σ'ύνορα τής Κίνας.

Στις 7 μ.μ. φτάσαμε σ'αυτ'ο ταγματάρ-χου Μουλλέ, συνοδευόμενοι από 7 Γαίπα-νεζούς άξιωματικούς με μεγάλη στολή.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΠΟΥ ΦΟΡΑΕΙ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΡΟΥΜΑΝ

Όταν τ'εξιδεύ'η για να ζ'εκούρα, μεσ' μακριά απ' τήν στή.

»Ό ρα 9. Συνέρχουμαι. Δουλεύει συνε-χώς τ'ο μυδραλλιοδ'ολο. Άκούω απ' έξω κανονίες. Έπιχειρώ να κομνηθ'ω να ση-κωνθ'ω όρθιος... Στο διάστημα τής λιποθυ-μίας μου οι Γαίπανεζοί άφισαν να ξεχυ-θ'η λύσσα τους επάνω μου! Τ'ο αίμα μου φεύγει από όκ'τω πληγές: μία στήν πλάτη, δύο κοντά στήν καρδιά, μία στον ώμο και τέσσερες στο μπράτσο. Πέφτω για δεύτερη φορά.

»Ό ρα 9.15'. Ένας στρατιώτης μου δι-νει μία κλωστή για να ιδ'η αν κουνιέμαι. Έπειτα μου ρίχνει σ'α μάτια τ'ο φως τού ηλεκτρικού φαναριού του και μου π'άνει τ'ο σφυγμό. Καταλαβαίνω πως δεν έχω πε-θάνει. Θα φωνάξ'η τώρα, για να με σ'ηκυ-σουν, να μου δ'εσουν τ'ις πληγές;... Χάνω αίμα από παντού...

»Άκούω ένα μεταλλικό κρότο: 'Ο στρα-τιώτης έτοιμάζει τήν ζιφολόγχ'η του. Σκυ-β'ει πάνω μου. Διακρίνω τ'ο πρόσωπό του, πού μορφαίνει διαβολικά. Μία λάμψη σ'α-ζει τόν αέρα. Η ζιφολόγχ'η χώνεται στο λαιμό μου. Τ'ο αίμα αναβλύζει κοχλάζον-τας.

»Ό ρα 11. Με ζυπνάει τ'ο φως ενός φαναριού, πού πέφτει στο πρόσωπό μου. Ένα χέρι ψηλάφει τ'ο σφυγμό μου. 'Η λε-πίδα ζ'αναχώνεται στο λαιμό μου. Μου κλέ-δουν τ'α παπούτσια.

»Ό ρα 1. Με φωτίζει ένα φανάρι. Ψη-λαφούν τ'ο σφυγμό μου. Άκούγεται ο ίδιος μεταλλικός κρότος κι' ή ζιφολόγχ'η με ζ'α-

Όταν παρακ'ολο θ'η ναυτικά γυ-μνάσια.

Όταν π'ηγαίν'η σε ότ'ις τελετές τής Αμερ. Λεγεώνας.

Όταν παρίσταται σε τελετές τής Αμερ. Λεγεώνας.

Όταν άνακηρύ-ζεσται έπίτιμος δι-δάκτωρ.

νατριπάζει για τρίτη φορά. Μου κλέβουν το πορτοφόλι.

» «Ρ ρ 3. Και πάλι το φανάρι. Μου πιά-
νουν το σφυγμό. Άκούγεται ο ίδιος με-
ταλλικός κρότος, κι η ξιφολόγχη κουνάται
για τετάρτη φορά στις σάρκες μου, στη
βάσι του λαιμού...

» «Ρ ρ 5. Σημερώνει. Ώστόσο το φα-
νάρι ανάβει και πάλι για να ιδουν οι θη-
μιόι μου αν τα μάτια μου αντιδρούν στο
φως. Ψηλαφούν το σφυγμό μου. Κι η ξι-
φολόγχη ξεσχίζει πάλι το λαιμό μου.

» «Ρ ρ 7. Νοιώθω κλωτσιές δυνατές. Μ'
αράχνουν απ' τα μαλλιά μ' ανασπώνουν.
Κι η ξιφολόγχη ξανακάνεται στο λαιμό
μου. Πέφτω για τρίτη φορά και λιποθυμώ.

» «Ρ ρ 2. Συνέρχομαι. Το δωμάτιο είναι
άδειο. Ύποφρων άφαντος. Κατορθώνω
ωστόσο να λύσω τα δεμένα χέρια μου. Ά-
κούγοντας βήματα προσπαθώ να λύσω τη
γροθιά μου και να στραγγαλιστώ μ' αυ-
τήν, για να μη με βασανίσουν περισσότερο.
Αλλά δεν τό κατορθώνω. Οι δυνάμεις
μου μ' εγκαταλείπουν...

» «Ρ ρ 2.30. Άκούω πάλι βήματα, έ-
λαφρα, σαν γυναίκες. Φωνάζω. Μπαίνει η
κ. Μουλλά και δεν μπορεί να με ανανή-
ρισει. Έτσι που είμαι ένας αιμόφυρτος όν-
κος. Έχω χάσει περισσότερο από 4 λίτρα
αίμα. Μου δίνει ένα ποτήρι κονιάκ, με δι-
πλώνει με μια κουβέρτα και φεύγει για
να ζητήσει βοήθεια.

» «Ρ ρ 4.30. Έρχονται Γισπανέζοι
στρατιώτες, για να λεηλατήσουν το σπίτι.
Έπειδή τους ένοχλώ στους πηναινοερχο-
μούς τους, πιάνουν την κουβέρτα απ' τις
τέσσερες άκρες και με πετούν μαζί μ'
αυτή στον κήπο, μέσα στον ήλιο...

» «Ρ ρ 5.30. Περνάει ένας στρατιώτης.
Σκοντάει πάνω μου. Σκύβει και με κυτ-
τάζει. Έπειτα κολλάει την κάννη του ό-
πλου του στο λαιμό μου. Κλείνω τα μάτια
μου... Άκούω να πέφτει ο έπικρουστή-
ρας... Άλλά δεν φεύγει καμμία σφαίρα...
Σανονίζω τα μάτια μου και βλέπω το Γί-
α-πινέζο ν' απομακρύνεται. Ίσως το όπλο
του έπαθε αβλογιστία.

» «Ρ ρ 7.15. Ένας στρατιωτικός για-
τρος με βρίσκει στον κήπο και μου δίνει
πρόχειρα τις πληγές. Τελειώνει ο σατανι-
κός κύκλος των 24 ώρων...».

Πρωτοφανής ιστορία δηλαδή, πρωτοφα-
νής άνοτη. Ο Γάλλος Λοχαγός μπορεί
να χαρακτηριστεί εφτάψυχος! Κι άσφα-
λως εδώ έχει τη θέση της η γνωστή έλ-
ληνική παροιμία: «Όποιον του μέλλει να
πνιγί ποτέ του δεν πεθαίνει!».

Προπαγάνδα με τα σπέρτα

Όταν οι Άμερικανοί βγήκαν στον πά-
λεμο, το 1942, οι Γερμανοί έπεξερχσαν
με κάθε προπαναντιστικό μέσον (ραδιό-
φωνο, κινηματογράφο, έφημερίδες, κλπ.)
να τους παρουσιάσουν ως ένα λαό άνι-
κα-νο να παραγάνη και να πολεμήσει. Οι Ά-
μερικανοί όμως, σαν πρακτικοί άνθρωποι,
άποφασισαν ν' αγνωμούν έναντιόν αυ-
τής της προπαγάνδας και ίδρυσαν στην
Ουάσινγκτον τον «Κλάδο Ψυχολογικού
Πολέμου». Ο γραμματέας λοιπόν της ύ-
πηρεσίας αυτής σκέφθηκε μία μέρα να
μεταχειρισθί... τα σπέρτα, ως όπλον α-
μύνης κατά της γερμανικής προπαγάν-
δας! Όσοκις δηλαδή τα αμερικανικά αε-
ροπλάνα περνούσαν πάνω απ' τη Γαλλία
ή το Βέλγιο, πηναινοντας να βομβαρδί-
σουν τη Γερμανία πετούσαν από ψηλά
χιλιάδες κουτιά σπέρτων. Όσοι τα μα-
ζεύαν, διάβαζαν πάνω τις λέξεις «Άγο-
ράστε πολιτικές όμολογίες», κι έτσι η-
ξεραν ότι οι Άμερικανοί συντελούσαν με
κάθε τρόπο στην πολεμική προσπάθεια της
χώρας τους. Τα αμερικανικά αεροπλάνα
σκόρπωναν 200 διεκεκομμένα σπέρτα, ά-
ξιας 3 εκατομμυρίων δολαρίων. Μ' αυτά
δυος καταπολέμησαν τη γερμανική προ-
παγάνδα, άνύψωσαν το ήθικόν των ύποδου-
λωμένων λαών, πολλές φορές δε έστειλαν
έτσι κομπινογραφικά μηνύματα στους μι-
στικούς πράκτορες των Συμμάχων.

Έκδόσεις

Ο Έκδοτικός Οίκος Ν. Άλκιώτης έκ-
κλωφόρησε αυτές τις ημέρες ένα θαυμά-
σιο παιδικό βιβλίο υπό τον τίτλον: «Η Ρη-
νούλα μας». Η Ρηνούλα μας ένα έργο από
την κ. Αδ. Μαντουβή, εικονογραφηθή ά-
πό τον κ. Κ. Καρυωτάκη και έξεδόθη υπό
την καλλιτεχνικήν επίμελειαν της κ. Άν-
τιγόνης Μεταξά.

Σιγισμάνδος Μαλατέστα και 'Ιζόττα 'Αττι

Η Άμερικανική Έπιτροπή Άναστηλώσεως
των 'Ιταλικών Μνημείων έλαβε ένα ποσό 50
χιλ. δολαρίων από κάποιον άκνυνο δωρητή
για την έπισκευή της περίφημης παλιάς έκκλη-
σίας του Ρίμινι, που είναι γνωστή ως «Ναός
του Μαλατέστα». Η έκκλησία αυτή χτίστηκε το
1450 απ' τον Σιγισμάνδο Μαλατέστα, προς τι-
μήν της 'Ιζόττας 'Αττι, που έγινε άργότερα τρί-
τη σύζυγός του. Ο περίφημος ναός έπαθε σο-
βαρές ζημιές απ' τους αεροπορικούς βομβαρδι-
σμούς του τελευταίου πολέμου.

Η 'Ιζόττα 'Αττι ήταν κόρη ενός πλου-
σίου έμπόρου του Ρίμινι. Στα 20 χρόνια
της, είχε γίνει κι όλος μια έλκυστική και
γοητευτική γυναίκα, με τέλεια ώριμασμέ-
νη όμορφιά. Όσοι τη γνώριζαν, θαύμα-
ζαν τα πνευματικά της χαρίσματα, όσο
και τα σωματικά. Έίχε εξαιρετική θέλποι
κι' αντίληψη, ψυχική άνοχη κι' αξιοθαύμα-
στη ύπουνη.

Την εποχή εκείνη (1438) ο Σιγισμάν-
δος Μαλατέστα είχε διαδοχί τον πατέρα
του Γκάτλο, άρχοντα του Ρίμινι. Όλα
έδειχναν πως ήταν προορισμένος να γίνει
ο περιφημότερος απ' όλους τους αντιπρο-
σώπους της περιφέρειας αυτής οικογενείας.

Σε ηλικία 13 ετών, είχε λυτώσει το
Ρίμινι απ' τα χέρια των έθνών του. Δύο
χρόνια άργότερα, όταν η πόλις ήταν και
πάλι πολιορκημένη, ο Σιγισμάνδος κατώ-
ρωσε να γλυτωθή άνάμεσα στις έθιρι-
κές γραμμές, ενώθηκε με τους όπαδους
των Μαλατέστα, τους όπλισε και κατε-
τρόπως τους άρχοντες του Ουμπίνο και
του Πεσσάρο στην περίφημη μάχη
Λουγκκαρίνο. Κατόπιν πολέμησε επί 3
χρόνια εδώ κι' εκεί, κερδίζοντας καινούθια
δύσες δόδες και κάνοντας πασίγνωστο το
όνομά του σ' όλόκληρη την 'Ιταλία της
Άναγεννήσεως.

Έίχε παντρευτή με τη Τζινέβρα της 'Ε-
στις, άλλά δεν εύτύχησε στο γάμο του,
πρό πάντων δε δεν κατώρωσε ν' άποκτή-
ση άρσενικό διάδοχο. Η γυναίκα του ύπε-
ρεσε απ' τις πολυάριθμες άπιστίες του.
Όστόσο όλες αυτές ήταν προσωπικές κι'
αδύνατες περιπέτειες ως την ημέρα που
γνώρισε κι' αγάπησε την 'Ιζόττα 'Αττι.
Έκείνη του άνταπέδωσε τον έρωτά του
και τα πρόσφερε όλα στή φλόγα του πά-
θους της. Άψηφάντας την όογή του πατέ-
ρα της και τις κοινωνικές συνήθειες, δεν έ-
δίτασε να διακηρύξη σφεμερά τον έρωτά
της. Κι' έμεινε πιστή στο Σιγισμάνδο ως
το θάνατόν.

Έπειτα από λίγον καιρό, η Τζινέβρα
πέθανε από δηλητηρίαση, υπό άνεξήκριβ-
τες συνθήκες. Έτσι ο Σιγισμάνδος έμεινε
έλεύθερος. Η 'Ιζόττα είχε κάθε δικαίωμα
να έλπίζη ότι θα την έκανε γυναίκα του.

Άλλά ο Σιγισμάνδος σάν νήσιος άρ-
χοντας της εποχής της Άναγεννήσεως, ή-
ταν τωμερά φιλόδοξος. Εφ' όσον είχε ήδη
την αγάπη και την άφοσίωσή της 'Ιζόττας,

προτίμησε να παντρευτή την Πολυένη
Σφόρτσα, άποβλέποντας προφανώς στο
πλούσιο Δουκάτο του Μιλάνου, που άνηκε
στον πατέρα της.

Δέν έέχασε ώστόσο την 'Ιζόττα. Ο έ-
ρωτάς τους συνεχίστηκε με την ίδια φλό-
γα. Θέλοντας να τόν άποθανάτιση με κά-
ποιον τρόπο, ο Σιγισμάνδος άποφάσισε να
ανάκαινιση την παλιά έκκλησία του Άγιού
Φραγκίσκου, στο Ρίμινι. Όταν ένα
μνημείο για την αγάπη του και συγγό-
νος ένα μαυρωμένο των Μαλατέστα. Παρά-
γματι, συγκέντρωσε στο Ρίμινι τους με-
γαλείτερους καλλιτέχνες κι' αρχιτέκτονες
της εποχής του και τους έβαλε να ξανα-
χτίσουν το ναό.

Όταν το κτίριο τελείωσε, ήταν ένα ά-
ριστουργημα της άρχιτεκτονικής και της
τέχνης της Άναγεννήσεως κι' ένας ύμνος
στον έρωτα που τό είχε έμπνεύσει. Απ'
τα θεμέλια ως τη στέγη, απ' την πόρτα
ως το μυλό του, ύπήρχε κάτι που άναφε-
ρόταν στο Σιγισμάνδο και στήν 'Ιζόττα...
Το πρόσωπο της 'Ιζόττας άπεικονίζονταν
παντού, σκαλισμένο στην πέτρα, δίπλα
στην εικόνα του Σιγισμάνδου. Το σύμπλεν-
μα των άρχικών υπήλων τους ύπήρχε σε
κάθε μέρος του κτιρίου.

Τα έγκαίνια του «Ναού των Μαλατέ-
στα» έγιναν το 1450, με κάθε έπισημότη-
τα. Η 'Ιζόττα ήταν παρούσα. Η ημέρα
έκείνη θα της έμενε άέξεσαστη σ' όλη της
τη ζωή, γιατί τότε έέφερε την τρανώτερη
απόδειξη αγάπης που μπορούσε να έπι-
θυμήσει μία γυναίκα. Η δεύτερη σύζυγος
του Σιγισμάνδου παρευρέθηκε κι' αυτή
στην τελετή.

Έπειτα από λίγους μήνες, δρόθηκε νε-
κρή στο κρεβάτι της, στραγγαλισμένη.
Ποιός ήταν ο δολοφόνος της;... Όλοι ύ-
ποπτεύθηκαν το σύζυγό της, άλλά κανείς
δεν τόλμησε να τό πη... Όπως έπεται,
ο Σιγισμάνδος ύπόρεσε πιά να δοθή όλο-
κληρωτικά στον έρωτά του για την 'Ιζότ-
τα. Πέντε χρόνια άργότερα, οι καλύτεροι
φίλοι του συνασπίσθηκαν έναντιόν του ό-
ργισμένου για μία προδοσία του, και ζήτη-
σαν να κατάρθουν το Ρίμινι. Άρχισε έ-
τσι ένας πόλεμος σκληρός. Κατά την ά-
πουσία του, ο Σιγισμάνδος είχε άφισει όλη
την έέουσία στή χερία της 'Ιζόττας. Την
έμπιστευόταν απόλυτα και ξαναγούριζε κοι-
τά της έπειτα από κάθε μάχη. Αυτός ο
προδοτής και δόλιος στίς σχέσεις του με
τους άλλους άρχοντες, ήταν πιστός κι' ει-
λικρινής απέναντι της 'Ιζόττας, άνταποδί-
δοντας της τη δική της πίστι κι' άφοσίωσι.

Τέλος, αφού κατώρωσε να συντρίψει τους
έχθρούς του και ν' απαλλάξη απ' τον κίν-
δυνο το Ρίμινι, την παντρεύτηκε, λίγα χρό-
νια ποό του θανάτου του.

Το 1468, κατά την έπίσημοσή του στο
Ρίμινι από ένα καινούριο πόλεμο, έπαθε
δυνατό πυρετό και παραλήρημα και έεψω-
νησε, έχοντας την 'Ιζόττα δίπλα στο α-
ξίλαό του, ως την τελευταία του στιγμή,
όπως την είχε ως τότε σύντροφο της πο-
λυτάραχης ζωής του...

Κατάδοκοι και φύλακες έγιναν πειραχί

Στή μικρή νήσο Ταρουτάο του Σιάμ ύ-
πήρχαν φυλάκες για πολιτικούς καταδί-
κους που είχαν, τη φημή αληθινής κόλα-
σεως. Στην προγιναικότητα όμως, — όπως
άποκαλύφθηκε — δεν ήταν τόσο φοβερό
ή ζωή σ' αυτές. Ο διευθυντής, οι φύλα-
κες κι' οι κατάδοκοι συνενώνοντο περίφη-
μα μεταξύ τους κι' άσχολόντο όλοι μα-
ζί... με την πειρατεία! Μόλις έφτανίζε-
ταν δηλαδή ένα πλοίο σ' άνοιχτά του νη-
σιού, κατόπιν και διανομή φυλάκες έροι-
χαν στή θάλασσα μία μεγάλη βάρκα. Σε
λίγο, είχαν κυριεύσει το πλοίο κι' είχαν
σπάσει όλους τους αντίτέκονταν. Ύπολο-
νίζεται ότι κυριεύσαν έτσι περί το 30
πλοία και σκότωσαν 16 άνδρες των πληρω-
μάτων τους. Τέλος όμως, άνακαλύφθηκε
ή δράσι τους. Μία μικτή δύμνεια από ίθα-
γενείς άστυνομικούς κι' από Άγγλους
στρατιώτες άποβίβάσθηκαν στο νησί και συ-
νέλαβε όλους τους... έρασιτέχνες πειρα-
τάς. Η δική τους θάνατι δίχως άλλο έξαι-
ρετικά ενδιαφέρουσα.

Κατάδοκοι του τελευταίου ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο άββας και η ζητιάνα

«Λ. και Μ».
Δύο νραμματα του αλφασότου.
Δύο άρχικά ονομάτων, Λανγκλέ και
Μπάρκλεϋ.
Το πρώτο απ' αυτά είναι το όνο-
μα ενός άνδρος. Το άλλο μιας γυ-
ναίκας. Άλλά τα δυο αυτά ονόμα-
τα ποσν πάντα ένωμένα. Και τα άρ-
χικά τους έγιναν, το «έπανγενιστι-
κό» ψευδώνυμο των δυο αυτών άν-
θρώπων.

Ο Λανγκλέ ήταν άξιωματικός του
πολεμικού ναυτικού της Γαλλίας. Μα
είχε παραιτηθί από χρόνια, έπειτα
από μία μοναχία μ' έναν άνώτερο
του που τό είχε κλέψει την καρ-
διά της γυναίκας που άγαπούσε...
Έφυγε κατόπιν για την Άνατο-
λή και πολύ γρήγορα ένας θρύλος
δημογρηνηκής νύωσ από τ' όνομα
του. Τον έβλεπαν ποτέ στο Σουέζ,
ποτέ στη Βαγδάτη, ποτέ στή Σαγ-
κάη, ποτέ στο Τόκιο... Έυφανίζο-
ταν άλλοτε σαν προμηθευτής κι' άλ-
λος σαν αντιπροσώπος μιας μεγά-
λης εταιρίας πετρελαίων.
Άλλά η αλήθεια είναι πως ήταν
ένας «μυστικός πράκτορας».

Μία μέρα, τα βήματα του τον έ-
φεραν στή βορειανική Σουαλία. Κι'
έκει γνωρίστηκε με τη γυναίκα, που
έγινε η πιστή συντροφός του.

Την έλεγαν Νόρα Μπάρκλεϋ και
ήταν χήρα ενός Άγγλου μυστικού
πράκτορος που τον είχαν σκότωσει
οι 'Ιταλοί.

Ο Λανγκλέ και η Μπάρκλεϋ ήσαν
καμωμένοι για ν' άνασπθούν. Άλ-
λα δεν ζήτησαν την προίκα και τη
γαλήνη στην αγάπη τους. Ο πόθος
της περιπέτειας βρισκόταν μέσα
στην ψυχή τους. Και κατά τή
που προσηύχονταν από τον πόλεμο
διέσχισαν πολλές φορές την Εύρω-
πήν την Άφρική ή την Άσία έκτε-
λώντας επικίνδυνες άποστολές.

Ίούνιος του 1940.
Η Γαλλία, έπειτα από μία σύντο-
μη και άδοξη αντίστασι, είχε κα-
ταρρεύσει. Από το Παρίσι είχαν εκ-
πεμφθί η διαταγή:

«Όλα τα γαλλικά πλοία να παρα-
μείνουν έλληνισμένο εκεί, όποι
βρίσκονται. Άναμείνате το διάνγελ-
μα του στρατάρχου».

Περιπολοι από πολιτοφύλακες έ-
τρεχαν στην προκυμαία του λιμα-
νού της Μασσαλίας για να έξασφο-
λίσουν την εκτέλεση της διαταγής.
Ώστόσο, το «Ρένο», ένα μικρό
ατμόπλοιο, έτοιμαζόταν ν' άποπλευ-
ση.

Οι πολιτοφύλακες ύπληκαν, σε με-
ρικές βάρκες και προσάπτησαν να
τό πλαιίσουν.

Άλλά, έσφινικά μία χάλαζα από
σφαίρες άρχισαν να πέτουν.

Σταλμένοι πάνω στην πλήρη
του πλοίου ένας άνδρας και μία
γυναίκα διπύωναν τις κάννες δυο
οπλοπολυβόλων έναντιόν τους και
οχηματίζον πυρά φρονιμού νύωσ ά-
πό το σκάφος.

Ώσαν ο Λανγκλέ και η Νόρα
Μπάρκλεϋ.

Οι πολιτοφύλακες άνογκάσθηκαν
τότε να ύποχωρήσουν. Και το «Ρέ-
νο» άπέπλευσε.

Η 'Ισπανία ήταν ουδέτερη. Άλλ'
ή Γερμανία την έφωδιζε κρυφά. Η
μεταφορά των πολεμοφοδίων γινό-
ταν από τους Ιταλικούς λιμένες. Η
άγγλική αεροπορία ήταν άναχωρη
έκείνη την εποχή στή Μεσόγειο.
Σ' άνοιχτά της Μαγρίδας, το
«Ρένο» συναντήθηκε μ' ένα ισπανι-
κό μεταγωγικό, που ήταν γεμάτο με
πυρομαχικά.

Ο Λανγκλέ, που ήταν περίλυπος
για την καταστροφή της πατρίδας
του, είχε ανάγκη ν' άσπρη τη λύπη
του να ξεσπάση κάπου. Εύτυχως το
«Ρένο» ήταν έξωπλισμένο με τέσ-
σερα κανόνια των 125.

Σε μία στιγμή, οι όβιδες άρχισαν
να πέφτουν σαν βροχή γύρω από
το ισπανικό πλοίο.

Ο Λανγκλέ, πάνω στή γέφυρα του
κυβερνήτου, διπύωνε την επίθεσι.
Από τ' άλλο μέρος, η Νόρα Μπάρ-
κλεϋ διπύωνε τη βολή των πυροδό-
λων.

Οι 'Ισπανοί προσπάθησαν ν' άπαν-
τήσουν με τα δυο κανόνια που εί-
χαν στο πλοίο τους.

Άλλά, ήταν πιά άσφα.
Μία όβιδα είχαν έκρηγνί μέσα στο
άμπαρι με τα πυρομαχικά. Κι' έ-
πειτα από μερικά λεπτά το ισπανι-
κό πλοίο τιναζόταν στον αέρα.

Ο Λανγκλέ είχε φερει σ' αυτή
την περίπτωσι σαν αληθινός πειρα-
τής, γιατί είχαν προσβάλει ένα ου-
δέτερο σκάφος. Άλλά στο, πόλεμο
όλα συνωθούνται...

Το βράδυ της άλλης ημέρας, το
«Ρένο» έφτασε στο Γιβραλτάρ. Έκει,
ο Λανγκλέ το μετωνόμασε σε «Φιν-
τέλιτυ» και το έξωπλισε συστηματι-
κά, με τη βοήθεια των Άγγλων. Το
πλοίο αυτό είχε την εμφάνισι ενός
άπλου έμπορικού. Άλλ' εκτός από
τα τέσσερα ατμοπορπικά μυδραλλιο-
βόλα, δυο ρουκετοβόλα και δυο σω-
ληνες έκοφενδονισης ύποδρυκίων
βομβών.

Όλα αυτά ποσν κρυμμένα με τό-
ση προσοχή που το «Φιντέλιτυ», κα-
τώρωσε άργότερα να φύγη από το
Γιβραλτάρ, χωρίς να κινήση τις ύ-
ποψίες των ισπανικών και ποτογαλ-
λικών περιπολικών.

Το έργο του Λανγκλέ και της
Μπάρκλεϋ ήταν τώρα διπλό. Από το
ένα μέρος, πογώνωναν συστηματι-
κά τη γαλλική αντίστασι και συγκεν-
τρώναν πολυτιμες πληροφορίες για
τις άσυχρώσεις των Γερμανών στις
δυτικές άκτες της Γαλλίας κι' από
τ' άλλο, δεν παρέλειπαν να έπιτι-
θενται έναντιόν γερμανικών ύπο-
βρυκίων ή αεροπλάνων.

Η δράσις των δυο αυτών ανθρώ-
πων ήταν άποράμλλη. Για δυο πε-
ρίπου χρόνια, το «Φιντέλιτυ» είχε
γίνει ο εφιάλτης των Γερμανών.
Τη νύχτα της 31 Δεκεμβρίου του
1942, το μικρό πλοίο είχαν άρπάξει
σ' ένα μικρό ερπητικό όρμο κοντά
στην Μπανιόν. Λίγη ώρα ποτόν να
έπμερώνη, μία βάρκα έφρεσε στο
«Φιντέλιτυ», δυο ανθρώπους, έναν
άββα και μία ζητιάνα.

Ώσαν ο Λανγκλέ και η Μπάρ-
κλεϋ, που νύριζαν από μία έπικιν-
δυνη άποστολή, αφού κατώρωσαν
να φθάσουν ως το Παρίσι, χωρίς να
προκαλέσουν την προσοχή των Γερ-
μανών.

Το μικρό σκάφος άπέπλευσε σε
λίγο για τις άγγλικές άκτες.

Άλλά, έσφινικά μία μυσση αι-
λουέττα αναδύθηκε από τα κύματα.

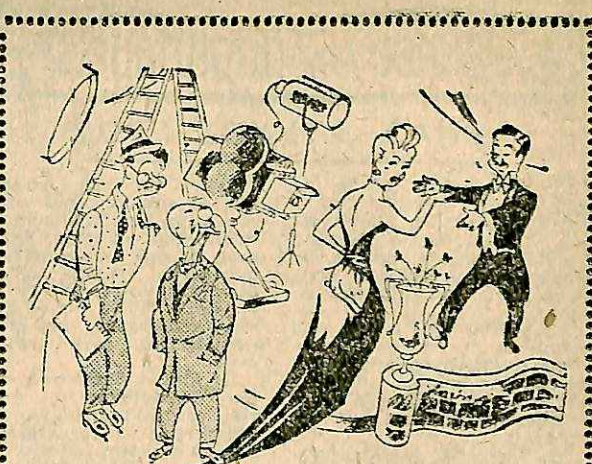
Ώταν ένα γερμανικό ύποβρυχίο.
Στην πρόκλησι του προς το «Φιν-
τέλιτυ» να διπύση σε ποιά έθνικη-
τητα άνηκε, ο κυβερνήτης του είδεν
έκπληκτος μία βροχή από όβιδες να
πέφτουν όλόγυρω.

Μία θαλάσσιη πάλη άρχισε τότε.
Πάνω στή γέφυρα βρισκόταν, ένας
άββας και τη βολή των κανονίων την
διπύωνε μία ζητιάνα... Γιατί ο
Λανγκλέ και η Μπάρκλεϋ δεν είχαν
προσάψει ν' αλλάξουν, τα ρούχα με
τα οποία είχαν μεταμφιεσθή, για να
είσχωρησουν μέσα στο κοτεχόμενο
γαλλικό έξασφο.

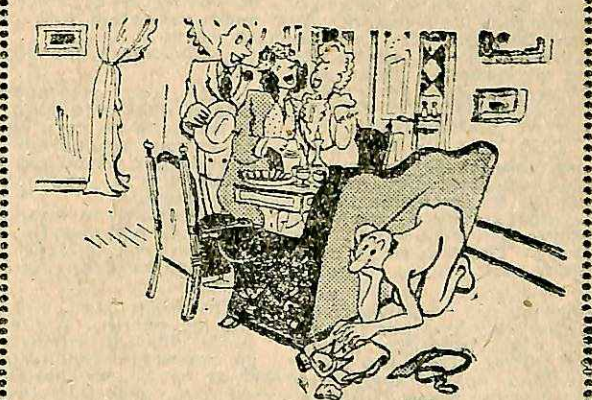
Η πάλη κράτησε όρεκή όωρα.

Άλλ' η αγωγή της Ιης 'Ιανουαρίου
του 1943 βρήκε από το «Φιντέλιτυ»
μερικά συντρίμματα μόνον, που έ-
πλεαν εδώ κι' εκεί πάνω στο κύμα-
τα. Το πλοίο είχαν άνατιναχθί στον
αέρα από μίαν έκρηξη όβιδος μέσα
στο λειπτοσάσιό του.

Λέχιστοι μόνο από το πληρωμά
του κατωρρώσαν να σωθούν. Ο Λανγ-
κλέ και η Νόρα Μπάρκλεϋ ήσαν ά-
νάμεσα σ' εκείνους που τα κύματα
της θαλάσσης σκέπασαν για πάντα.

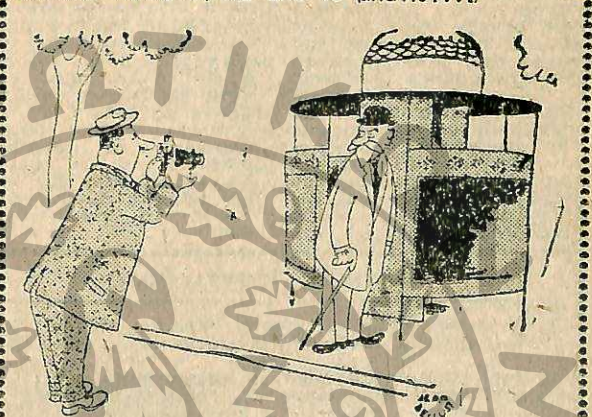

Ο σκηνοθέτης στο Σηλιδερ σά-
ζυνο: Μα τί κάνετε εκεί; Αυτό δεν είναι μέσο
στο σενάριο!...

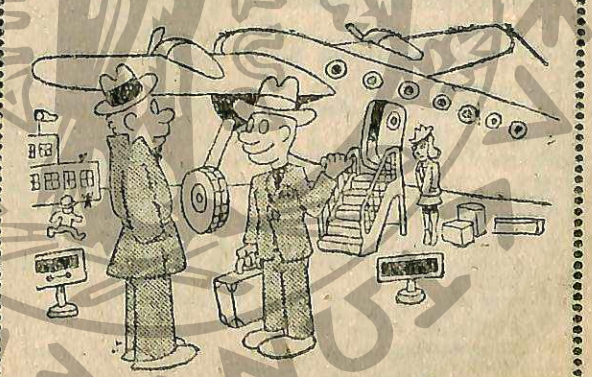
ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΙ

Η οίκοδέσποινα: Ο άντρας μου έδρεν
άμέσως. Μόλις δόθηκε από το μπάνιο!...

ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ένα μικρό «σουβενίρ»!...

ΑΛΛΑΞΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ !

Νόμισα πως θα πηναινες στο Λονδίνο...
Ναι, άλλά αυτή η ζανθούλα πάει στο Κάρο!...

Θρύλοι να' παραδόσεις

ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ ΕΡΩΣ

Κατά τα μέρα του δεκάτου έκτου αιώνα ζούσε στο Παρίσι ένας φλωρεντίνος, ο Αμπρόζιο Γιουντικέλλι, που η Αικατερίνη των Μεδίκων είχε φέρει μαζί της από την Ιταλία. Τα καλλυντικά αυτού του ανθρώπου έγιναν, πολύ γρήγορα περιζήτητο από όλες τις φασίες κυρίες της αυλής και πιο πολύ ένα κοκκινάδι που έφτιαχνε για το πρόσωπο.

Ός τότε τα φτιαγμένα ήταν από μεταλλικές ουσίες και άρνα ή νήγνορα κατέστρεφαν τα πρόσωπα εκείνων που τα χρησιμοποιούσαν. Αλλά το κοκκινάδι που έφτιαχνε ο Γιουντικέλλι, ήταν από φυτικές ουσίες και όχι μόνο δεν κατέστρεφε το πρόσωπο, αλλά του έδινε μεγαλύτερη λάμψη και φρεσκάδα. Γι' αυτό ηταν κι' ασυναντιστικό.

Σιγά-σιγά, ο φλωρεντίνος, ο Αμπρόζιος, είχε συν-κεντρώσει μεγάλη περιουσία και θα μπορούσε να είναι ευτυχισμένος χωρίς το φλογερό αίσημα που φώλιασε ζωφικά μέσα στην ψυχή του.

Την εποχή εκείνη είχε περάσει πια το πέννημα. Κι' εκείνη που ανέπαυε δεν είχε ούτε τα μιά χρόνια απ' αυτόν. Ήταν μια μικρή Ιταλίδα, πολύ όμορφη που την έλεγαν Μαρία Γκασπάρντι και που η Αικατερίνη των Μεδίκων είχε φέρει επίσης από τη φλωρεντία.

Ο Γιουντικέλλι, μόλις τη διαφορά της ηλικίας που τους χωρίζει δεν διάσασε να της εκμυστηρευθεί την ανάπη του. Αλλά η Μαρία δεν συγκινήθηκε καθόλου από το νεοκινητικό αυτό αίσημα κι' άρχισε να τον περιπαίρει και να του σκαρώνει διάφορες φάρσες που έκαναν όλη την αυλή να γελάει με τον μωροποιό. Τον έστειλε να την περιμένει δίπλα σε όποιον πολλών δεκάδων χιλιομέτρων και

ο μωροποιός έπεσε στα πόδια της. Κι' άρχισε να της μιλάει για τη μελλοντική ευτυχία τους και να της όρκιζεται πως θα ήταν σκλάβος της ο' όλη του τη ζωή.

Η Μαρία τον σταμάτησε με μια απότομη κίνηση.

— Μην μου κάνετε αυτούς τους όρκους, είπε. Οι άνδρες όρκίζονται πάντα με μεγάλα ευκόλια, αλλά ποτέ δεν τηρείτε τους όρκους σας.

— Ζητήστε μου οποιαδήποτε απόδειξη της αλήθειας μου απάντησε ο μωροποιός.

— Με βάζετε σε πειρασμό, φίλε μου, είπεν η Μαρία. Αλλά είμαι βεβαία πως δεν θα μου δώσετε ποτέ την απόδειξη που θα σας ζητούσα...

— Μιλήστε! — Μου είπατε πως μ' αγαπάτε περισσότερο απ' όλα στον κόσμο. Έ λοιπόν, φανερώστε μου το μυστικό του περιήμου κοκκινιού σας...

Ο μωροποιός χλώμισε. Η Μαρία, βλέποντας το δισταγμό του, τινάχθηκε άμεσως επάνω.

— Τό ήξερα! είπε. Είσατε ένας ένοχός κι' ένας άχρηστος! Έγώ όμως θύσασα πρόθυμα για σας τα πάντα ως τη προσοχή της βασιλίσσης!...

— Ο μόνος σας ενδιαφέρεται, πολύ λίγο μ' ενδιαφέρει. Σας το ζήτησα μόνο και μόνο για να σας δοκιμάσω...

Κατάλαβα τώρα πόσο αείζει η αγάπη σας... Χαίρετε, κύριε! Δεν θα με ξανα-δείτε ποτέ πια!

Κι' έκαμε να φύγει.

Αλλά ο μωροποιός έτρεξε πίσω της και την τραβήξε α' ένα γειτονικό δωμάτιο, που του χρησίμευε για εργαστήριο.

— Κυττάξετε αυτούς τους σπέρους, είπε. που μοιάζουν σαν το κεφάλι ενός φιδιού. Προερχόταν από το φιδόχορτο, ένα φυτό που φυτρώνει άφροντα στην Κρήτη στην Ελλάδα και στη νότιο Ιταλία...

Και άρχισε να της έζηνη πως απ' αυτούς τους σπέρους έθγαζε το κοκκινάδι σας.

Την άλλη μέρα, όλη η αυλή ήξερε το μυστικό του φλωρεντίνου μωροποιού.

Ο Γιουντικέλλι ήταν απανθρωπός για το πάθημα. Έγραψε τότε ένα γράμμα πλημμυρισμένο από αγάπη και πόνο στη Μαρία και, δυο μέρες αργότερα, ρίχθηκε στο Σηκουάνα από τη γέφυρα των Άν-γυρμολιών.

Ο τρανικός αυτός θάνατος του μωροποιού είχε έ-να απροσδόκητο αποτέλεσμα. Οι τυφές και μαζί μ' αυτές η λυπή απλήθηκαν μέσα στην ψυχή της Μαρίας. Έφυνε τότε από την αυλή και πήγε να κλεισθεί στο μοναστήρι των Κορμυλιτών της οδού Σαπόν, όπου έθαψε για πάντα τα νεύματα και την ύστερία της...

ΕΡΝΕΣΤ ΠΟΥ

ΤΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδού το μυστικό μας

Λαμπρόπουλος

Αν. Κωνσταντίνου 12 Τηλ. 53.100

Ημ.: Αί προσκομίζονται το παρόν απόδειγμα λουβρά.

Ο καπνός ωφελεί Η ΒΛΑΠΤΕΙ;

Τα πειράματα των Έλβετών και Σουηδών επιστημόνων

Η νικωτική που περιέχεται μέσα στον καπνό είναι αναμφισβήτητη ένα δηλητήριο.

Αλλά η επίδρασή της δεν είναι τόσο καταστρεπτική όσον συνήθως φανταζόμαστε. Τούλάχιστον αυτό απέδειξαν τα πειράματα που έγιναν τελευταία στη Στοκχόλμη.

Ο δόκτωρ φόν Άχμ συνεκέντρωσε 27 μαριωδείς καπνιστές και 23 άλλους που δεν είχαν βάλε ποτέ τσιγάρο στο στόμα τους. Οι άνθρωποι αυτοί ανήκαν σε διάφορες κατηγορίες. Μεταξύ αυτών υπήρχαν εργάτες, τεχνίτες, χειρώνακτες, γεωργοί κτλ. Τους έδωκε, λοιπόν να καπνίσουν όσα πούρα και τσιγάρα ήθελαν κι' έπειτα από μερικές ώρες, τους υπέβαλε σε μία λεπτομερειατή εξέταση που απέδειξε ότι κανένα από τα όργανα των δεν παρουσίαζε την ελαχιστή ανωμαλία. Η καρδιά τους λειτουργούσε κανονικά, το αναπνευστικό τους σύστημα επίσης και η ασηπτική τους πίεση δεν παρουσίαζε καμιά αλλοίωση.

Μετά από αυτόν βοσκόταν κι' ένας γεωργός, που δεν είχε καπνίσει ποτέ άλλοτε. Κατά τη διάρκεια του πειράματος, ο άνθρωπος αυτός, μ' όλο που ήταν ασυνήθιστος, καπνιστής πέντε μεγάλα πούρα και αρκετά τσιγάρα χωρίς διακοπή. Έπειτα από την άσθονη αυτή εισαγωγή νικωτικής στον οργανισμό του δεν παρουσιάσε καμιά ανωμαλία κι' αισθανόταν τις δυνάμεις του άκμαες, όπως και πριν.

Έξ άλλου, η άφαρσις της νικωτικής από τον καπνό δεν φαίνεται ότι είναι πολύ αξιοσημείωτη. Ένας άνθρωπος μπορεί να καπνίζει ή να μην καπνίζει. Το να καπνίζει, όμως, τσιγάρα χωρίς νικωτική κανονικά μιά άσκησις και ίσως επικίνδυνη πολυτέλεια. Γιατί εκείνο που χρειάζεται ο οργανισμός του καπνιστού είναι η νικωτική.

Σχετικά με το ζήτημα αυτό, τρεις Έλβετοί γιατροί, οι δόκτορες Φουμιέλ, Μπίσελ και Βαλέρ έκαναν διάφορα πειράματα και τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξαν είναι τα εξής:

«Η νικωτική είναι ένα δηλητήριο του συμπαθητικού συστήματος. Στην πρώτη της φάση το διεγείρει, στη δεύτερη το παραλύει. Αλλά το συμπαθητικό είναι, ως γνωστόν, το νεύρον από το οποίο εξαρτάται η δραστηριότητα μας και γενικά ο θυμασμός μας. Η διεγερσί του ευνοεί, λοιπόν, την ανάπτυξη και την κυκλοφορία και στο γεγονός αυτό οφείλεται το αίσημα της ευεξίας και της τωμάσεως που δοκιμάζουμε έπειτα από το πρώτο τσιγάρο. Την διεγερσί αυτή, όμως, ακολουθεί μιά περίοδος καταπτώσεως. Ποτέμ τότε π' αγαπάμε ένα δεύτερο τσιγάρο για να ξαναδοούμε τη φόρμα μας...»

Αντίθετα, το τσιγάρο χωρίς νικωτική θα κορούσε το αναπνευστικό μας σύστημα και θα ήταν έτσι περισσότερο βλαβερό από ό τι ένα τσιγάρο με νικωτική.

Το συμπέρασμα από τα πειράματα αυτά των Σουηδών και Έλβετών επιστημόνων είναι ότι το καπνισμα δεν βλάπτει, χωρίς όμως και να ωφελεί. Στον άνθρωπο, γίνεται μιά εξίς ή καλύτερα μιά μανία. Αλλά η μανία αυτή δεν έ-χει κανένα νόημα χωρίς τη νικωτική που περιέχεται μέσα στον καπνό. Στην περίπτωση αυτή θα ήταν σαν να πιναμε κροσσούς χωρίς... οινόπνευμα!

Με άλλα λόγια δηλαδή: Με άλλα λόγια καπνίζετε κι' έχει ό Θεός!... Ποτέμ να ξήσουν άλλωστε και οι καπνοβιομήχανοι και καπνοπώ-λοι και οι πλανόδιοι σιγαροπωληταί.

Τι είναι ΟΙ ΚΙΡΣΟΙ

Μιά ένοχλητική κι' επικίνδυνη ασθένεια

ΟΠΩΣ είναι γνωστό, ο ρόλος των φλεβών συνίσταται στο να επαναφέρουν στην καρδιά το αίμα, που από την έπασή του με τους ιστούς, έχει υπερκορεσθή με ανθρακικό οξύ.

Το «μαύρο» αυτό αίμα τρέχει μέσα στις φλέβες, χωρίς στις επιγλωττίδες, που είναι μικρές αναδιπλώσεις της εσωτερικής παρειάς των και παίζουν το ρόλο βαλβίδων. Επιτρέπουν, δηλαδή, τη ροή του αίματος προς το μέρος της καρδιάς, αλλά φράσσουν τις φλέβες προς την αντίθετη διεύθυνση, για να εμποδίσουν το αίμα να τρέξη προς την περιφέρεια. Δεν πρέπει πράγματι, να λησμονούμε ότι ένα μεγάλο μέρος της φλεβικής κυκλοφορίας, που περιλαμβάνει τα κάτω άκρα και τη λεκάνη, γίνεται εκ των κάτω προς τα άνω αντίθετα προς τους νόμους της βαρύτητας. Αυτό θα ήταν αδύνατο χωρίς τις επιγλωττίδες, που δημιουργούν ένα είδος φράγματος και εμποδίζουν το αίμα να τρέξει προς τα κάτω.

Ας υποθέσουμε τώρα ότι οι επιγλωττίδες δεν έπαρκούν για να εκπληρώσουν αυτό το ρόλο. Τι θα συμβεί στην περίπτωση αυτή; Το αίμα δεν θα μπορεί ν' ακολουθήσει την προς τα άνω πορεία του και θα συσσωρευθεί στα κάτω άκρα. Θα σχηματιστεί τότε εκεί «στάσεις», δηλαδή συγκεντρώσεις αίματος με βραδεία κυκλοφορία, που, σιγά-σιγά, θα διατείνουν υπερβολικά τις παρειές των αγγείων. Η συσσωρευσις αυτή θα είναι μεγαλύτερη στα «ότα» άκρα.

Αυτή η συνεχής διαστολή των φλεβών αποτελεί τους καλούμενους κίρσους που σχηματίζονται συνήθερα στις κνήμες. Μία μορφή κίρσου, είναι και οι αιμορροΐδες, ή συσσωρευσις δηλαδή, αίματος στην περιοχή της λεκάνης.

Να ένα μέσο πρόχειρο διαγνώσεως των κίρσων των κνήμων:

Βάλτε τον άσθενή να σταθεί όρθιος. Οι κίρσοι διακρίνονται τότε εύχερστάτα. Κατόπιν πέρτε του να ξαπλώσει σε ύπτια στάση και να ύψωση κατακόρυφα το πόδι του. Οι κίρσοι εξαφανίζονται άμέσως γιατί οι φλέβες κενούνται από το αίμα που έχει συσσωρευθεί μέσα σ' αυτές.

Οι κίρσοι δεν αποτελούν μόνο ένα αντιασθητικό θέμα, αλλά είναι επίσης μιά ένοχλητική κι' επικίνδυνη ασθένεια. Ο άσθενής αισθάνεται ένα κώσιμο κι' ένα βάρος στα κάτω άκρα του, κορούζεται εύκολα, τα πόδια του ιδρώνουν πολύ και παγώνουν. Τα νύχια, εξ άλλου, παραμορφώνονται σιγά-σιγά.

Συνήθως αντιλαμβάνομεθα τους κίρσους όταν εμφανισθούν στο επάνω μέρος του γαστροκνημίου. Αλλά ο σχηματισμός τους είναι πολύ προγενέστερος. Αργίως, πράγματι να σχηματίζονται διαδεύα μέσα στην κνήμη, ανεβαίνουν κατόπιν στο μέρος όπου ενώνονται οι βαθιές με τις επιφανειακές φλέβες και τέλος εμφανίζονται στην επιφάνεια. Οι κίρσοι και στην απλούστερή τους μορφή είναι ασθένεια πολύ ένοχλητική. Κάποτε, όμως συνοδεύεται από δυσάρεστες και επικίνδυνες επιπλοκές. Οι υπερβολικά διωγκωμένες φλέβες είναι δυνατόν να διαρραγούν, είτε προς τα έξω, όποτε δημιουργείται μιά αιμορραγία, που είναι κάποτε, πολύ σοβαρή, είτε προς τα έσω, όποτε δημιουργείται ένα αιμάτωμα.

Άλλα, μια εναποθηκευσις αίματος από εσωτερικό του μυός. Το αίμάτωμα συνοδεύεται πάντοτε από έναν αίφνιο και ισχυρότατο πόνο στην κνήμη. Οι κίρσοι μπορούν να προκαλέσουν επίσης φλεβίτιδα, δηλαδή φλόγωση της εσωτερικής παρειάς της φλέβας, που οφείλεται στη μόλυνση ενός θρόμβου από ένα μικρόβιο που κυκλοφορεί συμπτωματικά μέσα στο αίμα.

Αλλά η κυριότερη επιπλοκή των κίρσων είναι το καλούμενο κίρσοειδές έλκος, που είναι αναπόφευκτο σχεδόν, όταν δεν ληφθούν εγκαίρως τα κατάλληλα μέτρα θεραπείας. Η ίασις του είναι εξαιρετικά δύσκολη και απαιτεί μακρότατο χρονικό διάστημα. Επίσης δυσίατο είναι και το κίρσοειδές έκζεμα, που εμφανίζεται συχνά σε άτομα πάσχοντα από κίρσους.

Οι κίρσοι οφείλονται στην ελαττωματική κυκλοφορία του αίματος μέσα στις φλέβες. Η μακρά οδόστασία φαίνεται ότι είναι μιά από τις κυριότερες αιτίες της εμφανίσεως των. Μία συμπτωτική αιτία της εμφανίσεως των, είναι απόστημα υπορούς επίσης να προκαλέσουν την εμφάνιση κίρσων. Τέλος οι κίρσοι εμφανίζονται συχνά στις γυναίκες έπειτα από την εγκυμοσύνη.

Φαίνεται, άλλωστε, ότι οι γυναίκες προσβάλλονται από κίρσους σε μεγαλύτερη αναλογία από τους άνδρες. Η ζωή του σπιτιού, οι ζαρετιέρες, οι κοσμέδες, η εγκυμοσύνη, οι διαταραχές των εμμήνων κτλ. τις προδιαθέτουν σ' αυτή την πάθηση.

Γι' αυτό είναι καλό ν' αποφεύγουν την παρατεινόμενη οδόστασία, τις μακρές και εξαντλητικές πορείες, τις περισφιξεις των κάτω άκρων κτλ.

Σε περίπτωση εμφανίσεως κίρσων, είναι απαραίτητη επίσης η προσεκτική και λεπτολόγος περιποίηση του δέρματος για ν' αποφευχθούν οι κίνδυνοι επιπλοκών (έκζεματος, έλκους κλ.). Το κυριότερο είναι, όμως, να μην περιμένουμε τη εμφάνιση των κίρσων στην έξωτερική επιφάνεια του δέρματος, για να καταφύγουμε στο γιατρό. Γιατί, όπως είπαμε, οι κίρσοι σχηματίζονται πρώτα στο βάθος της κνήμης κι' έπειτα εμφανίζονται στην επιφάνεια. Μερικά από τα συμπτώματα που θα προειδοποιήσουν για το σχηματισμό τους είναι τα ακόλουθα: πόνος και βάρος στις κνήμες, ιδίως έπειτα από μιά πορεία ή μιά μακρά οδόστασία, χροιά του δέρματος προς το διολετί αίσημα ψύξεως στο μέρος των άστραγάλων.

Όταν οι κίρσοι δεν υποχωρούν στα συνήθη θεραπευτικά μέσα, είναι απαραίτητη μιά τοπική επέμβασις. Σε ελαφρότερες περιπτώσεις γίνονται «σκληρωτικές ένεσεις». Ο γιατρός ρίχνει δηλαδή μέσα στον ίδιο τον κίρσο καυστική ουσία π. χ. ένα διπλούν δλας κινίνης και ουσία και προκαλεί μιά τεχνητή φλεβίτιδα που σταματάει την κυκλοφορία μέσα στο άσθενές αγγείο και εμποδίζει την περαιτέρω διάστολή του. Σε βαρύτερες περιπτώσεις απαιτείται η αφαίρεσις των μικρών φλεβών που έχουν διασταλή καθώς και των συσσωρευσεων αίματος που έχουν σχηματισθεί. Άλλοτε πάλιν δέονται οι έ-ξωγκωμένες φλέβες και απομονώνονται από την κυκλοφορία χωρίς ν' αφαίρεθούν. Η έγχυσις αυτή είναι πολύ απλή και δίδει πάντοτε ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Άλειφι από φύλλα

Ο διάσημος Γάλλος καθηγητής Λεόν Μπινέ μελέτησε ειδικώς τα φύλλα της φιλύρας και βρήκε μιά σημαντική χρησιμοποίησι τους. Τα έλασε, τα κοπάνισε και τα μετέβαλε σ' ένα λεπτό πράσινο «άλειφι». Το άλειφι αυτό είναι θρεπτικώτατο, γιατί περιέχει περίπου 28% ά-ζωτον. Τα φυτά του στομαγίου το διαλύουν εύκολα και το κάνουν αφομοιώσιμο απ' τον οργανισμό. Έξ άλλου το άλειφι αυτό περιέχει 2,5% γλαυροούλλη, ή όποια έχει αποδειχθεί εξαιρετικά ωφέλιμη για τους αναιμικούς. Ανακατεμένο λοιπόν με κριθαράλευρο αποτελεί ένα πρώτης τάξεως υλικό για τη διατροφή του ανθρώπου.

Τεχνητό ούρانیο τέξ

Ένας Αμερικανός φυσικός βρήκε τον τρόπο να παράγη τεχνητό ούράνιο τέξ. Χρειάσθηκε 10 έτην εργασία και έρευνες ύψος απ' την ανάλυση του ηλιακού φωτός, για να καταλήξει σ' αυτό το αποτέλεσμα.

Αριστερά: Τομή κατά μήκος της φλέβας, που επιτρέπει να διακρίνουμε τις επιγλωττίδες. Χάρη σ' αυτές παρεμποδίζεται η ροή του αίματος προς την περιφέρεια. Δεξιά: Σκληρωτική έ-νεσις άνωθεν του αριστερού γαστροκνημίου.

30ον *Ηταν ξημέρωμα πιά. Μέσα στο «Μπρούντινιο τέτλερ» ο Νικόλας Πλουσέτ ντυνόταν.

Υστερα από τρεις μήνες κατά-
κλιση, τώρα μόλις λίγες μέρες ήταν που
είχε αναρρώσει και αντί να είναι χαρούμε-
νος, απεναντίας ήταν στενοχωρημένος πο-
λύ, γιατί είχε χάσει κάθε ελπίδα για τη
χαμένη του ανάπη. Θεωρούσε τη Μαγδαλη-
νή πεθαμένη πιά.

Μια καμπάνα χτυπούσε την ώρα εκείνη
δυνατά κι' ο Πλουσέτ άνοιξε το παράθυρό
του. Είδε τον Γουλιέλμο να σημαίνει και
τό, πλήθος να είναι μαζεμένο στη πλατεία.

Από περιέργεια έτρεξε κάτω στη πόρ-
τα να μάθει τι συνέβαινε. Εκεί μπροστά
στο μαγαζί του δέκανε έναν ακίνητο όγ-
κο, μια γυναίκα λιποθυμισμένη, επάνω
στην όπρια, ακουμπισμένο στο στήθος της
ήπρχε ένα χαρτί που έγραφε:

«Μου σώσατε τη ζωή. Σας αποδίδω τη
μνηστή σας Μαγδαληνή. Νομίζω πως εο-
φήσατε. Ο άνθρωπος του δαχτυλιδιού».

— Μαγδαληνή! φώναξε σαν τρελλός ο
Πλουσέτ, γονατίζοντας και προσπαθώντας
να συνεφέρει τη νέα.

Αλλ' η χαρά του ήταν τόσο ώστε λι-
ποθύησε κι' ο ίδιος.

Οι γείτονες κι' οι υπηρέτες του «Μπρού-
ντινιο τέτλερ» ακούγοντας τη φωνή του
Πλουσέτ μαζεώθηκαν γύρω του, ευχαριστή-
μενοι που ο Θεός έδωσε τέλος στα βά-
σανα του γείτονά τους. Ο Νικόλας άφου
συνήθε σήκωσε τη Μαγδαληνή και την έ-
φερε στο δωμάτιό του.

Σε μία ώρα η νέα συνήθε και παύ-
νοντας τα χέρια του αναπνεύοντος της άρ-
χισε να του λέει τα παθήματά της, ενώ
έξω η όχλοβοή εξακολουθούσε.

Εσφονικά η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέ-
σα ο Γουλιέλμος, ώπλισμένος κι' άρκετά
συγκινημένος. Βλέποντας όμως τη Μαγ-
δαληνή έβγασε όλες του τις σκέψεις και
πρόχοντας κοντά της της φώναξε:

— Άγαπημένη μου φίλη, ο Θεός λυπή-
θηκε τη φωτιά μας Δολόρα και σε στέλνει
κοντά της σ' αυτή την τρυφερή στιγμή...

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησε η νέα με
άγνωση.

— Μη χάνεις ούτε λεπτό... Τρέξε κον-
τά της... Η παρουσία σου σήμερα εί-
ναι πιο αναγκαία από κάθε άλλη φορά...
Τρέξε...

— Μα προς Θεού, πές μου λοιπόν τι
τάχει; ρώτησε η Μαγδαληνή, ενώ συγ-
κρινόμενος έπαινε στο παράθυρο για να βε-
βαιωθεί από που έρχόντουσαν οι φωνές που
άκούγονταν.

— Έτσι ξεχώρισε τις κραυγές του πλή-
θους και παραξενεύτηκε.

— Ο λαός κραυγάζει:
— Θάνατος στον προδότη!... Έκδίκη-
ση!... Έκδίκηση!...

Η Μαγδαληνή άπρόσμενα σαστισμένη, 'Ο

Νικόλας Πλουσέτ έτρεξε προς την πόρτα.
— Πού πάς; τον ρώτησε ο Γουλιέλμος.
Δεν ξέρεις πιά τον κόσμο ν' αντιστρέψεις...
Τον Άγιο Κεντίνο τον έγγυμνωσαν...

— Άλήθεια λές; φώναξε μ' άπορία ο
Πλουσέτ.

— Ο Γουλιέλμος δεν του άπάντησε.
— Μήπως πέθανε;... Ξαναρώτησε ο Πλου-
σέτ. Λέγε μου γρήγορα... Μήπως θέλη-
σε να υπερσπαστεί την έκκλησία και χτυ-
πήθηκε ο άρχοντας μας;

— Όχι... ψιθύρισε ο Γουλιέλμος.
— Μήπως πληγώθηκε βαρεία;

— Έκατό φορές θα ήταν καλύτερα να
πληγωνότανε... Άλλά τον πήγαν στον
πύργο...

— Αιμαλώτοι;
— Ναι. Εύθύνεται για ό,τι συνέβη. Έ-
γιναν παρθένα; ανεήγητα πράγματα.

— Η Μαγδαληνή χλώμιασε. Έπιασε το
χέρι του Γουλιέλμου και του είπε με φωνή
πούτρεψε:

— Γιατί τον φυλάκισαν; Γιατί; Πές μου
τί συνέβη.

— Τον κατηγορούν ότι παρέδωσε τα
κλειδιά του Άγιου Κεντίνου σ' ένα
ληστή, στο λοχαγό Ταγιεσέρ.

— Δεν τα πιστεύω αυτά, άπάντησε ο
Πλουσέτ. Θα πάω μόνος μου να βεβαι-
ωθώ.

— Φίλε μου, κάτσε εκεί που κάθεται
γιατί εγώ ο ίδιος θα είδα και τ' άκουσα
όλα. Δυστυχώς ο λαός έχει δικήν. Ο κό-
μης είναι προδότης και άτιμ...

Το χέρι της Μαγδαληνής τούγκλισε το
στόμα για να μη εστωίση την τρυφε-
ρή λέξη. Κι' ο Γουλιέλμος άρχισε να κλαίει
λέγοντας:

— Καταλαβαίνω πως σας στενοχωρώ με
τα λόγια μου... Αμφιβάλλετε για όσα
σας λέω όπως αμφεβαλλά κι' εγώ... Άς
τ' άφήσουμε όμως αυτά... Άς υψ' μιλάμε
για τον άνθρωπο αυτό...

— Απεναντίας είπε η Μαγδαληνή, πρέ-
πει να μιλήσουμε. Η αλήθεια πρέπει να
θριαυβεύσει. Ο άνθρωπος αυτός και για
σας και για μένα υπήρξε πάντα ο τίμιος
κόμης. Ό,τι και όσες αποδείξεις μου πα-
ρουσίστηκε δεν υπήρξε να με κάνει ν'
αλλάξω γνώμη γι' αυτόν.

— Ο Λοδέρτ κύτταξε με συμπάθεια τη
Μαγδαληνή και έπειτα άρχισε να τους διη-
γείται τα τραγικά γεγονότα της περασμέ-
νης νύχτας. Όταν τελείωσε, ο Πλουσέτ
προσπαθούσε και πάλιν με κάθε μέσον να

Ο Λοδέρτ κύτταξε με συμπάθεια τη
Μαγδαληνή και έπειτα άρχισε να τους διη-
γείται τα τραγικά γεγονότα της περασμέ-
νης νύχτας. Όταν τελείωσε, ο Πλουσέτ
προσπαθούσε και πάλιν με κάθε μέσον να

Η «ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ ΡΟΜΠΟΤ»

Η συσκευή αυτή που βλέπετε στην
εικόνα μας κάνει αυτοματως όλες τις
δουλειές μιας καμαριέρας που έτοι-
μάζει το πρωί το πρόγευμά σας! Φθάει, λοιπόν, να τη ρυθμίσετε από
το βράδυ για ν' ανήψη το πρωί την
ίρισημένη ώρα το ηλεκτρικό καμινέ-
το, να βράσει το νερό για το τσάι,
να το χυπεί στην τσαγιέρα, να το ά-
φήσει να «βήνι», να νερήσει κατόπιν
το φλυτζάνι σας, ν' άνοιξει το ραδιό-
φωνο και να σας ξυπνήσει.

υπερσπαστική των κόμης. Η Μαγδαληνή
κατάχληση, με σταυρωμένα τα χέρια, ή-
ταν θυσιάζον σε μεγάλη συλλογή. Κατό-
πιν είπε στο Γουλιέλμο:

— Πρέπει με κάθε τρόπο να δρούμε τον
ένοχο!

— Τον ένοχο; φώναξε ο Γουλιέλμος. Ά-
φου δέκα χρόνια σεβαστά είδαν τον κόμ-
μη της Θούνης να πετάει τα κλειδιά
στον άρχελο Ταγιεσέρ.

— Κι' αν γελάστηκαν τα πρόσωπα; τον
ρώτησε. Αν έχουν δη κανέναν άλλον που
να μοιάζει με τον κόμμη; Αν ο έγχροί
του τα έκαναν όλ' αυτά για να τον άτι-
μάσουν;

Οι δυο φίλοι κύτταζαν παροξενιμένοι
τη Μαγδαληνή νομίζοντας ότι είχε τρελ-
λαθεί.

— Μα γιατί με κυττάτε έτσι περιε-
ρα; τους ρώτησε η νέα. Δεν είναι τρελή.
Ξέρω τί σας λέω και σας άρκίζονται ότι ο
κόμης Γοδεφρίδος έχει πέσει θύμα διαβο-
λικής συνωμοσίας...

— Να πάρω ο διάβολος! είπε ο Λο-
δέρτ. Τότε πρέπει να παραδεχτούμε ότι
υπάρχει ένας άνθρωπος που έχει την ίδια
μορφή, τα ίδια χαρακτηριστικά, την ίδια
φωνή με τον κόμμη. Αυτό είναι άπιστευ-
το... τρελάδες!

— Ναι Γουλιέλμο υπάρχει ο σωσίας του
κόμης της Θούνης, είτε η Μαγδαληνή.
Και τον ξέρω πολύ καλά εγώ. Ο άνθρας
αυτός είναι ο ύποκομης Φλορεστάν
ντε Μορλάκ.

— Τότε, φώναξε ο μυλωνάς, άρκίζονται
στα κόκκαλα των πεθαμένων μου ότι αν
πιάσω τον άνθρωπο αυτόν στα χέρια μου
θα τον αναγκάσω να ξεμολογήσει δημοσία
το έγκλημά του.

— Εγώ, είπε ο Πλουσέτ, θα ξεδέξω και
το τελευταίο μου λεπτό, θα χύσω και την
τελευταία σταγόνα του αίματός μου για
να τιμωρήσω σκληρά τον προδότη αυτόν
Φλορεστάν ντε Μορλάκ.

— Κι' εγώ σας άρκίζονται, είπε η Μαγ-
δαληνή, πως η θά τους σώσω και τους
δυο... η θά πεθάνω!

Τα λόγια της τους κατέπληξαν. Τι έν-
νοούσε; Γιατί θα τους έσωζε και τους δυο;

Οι παλαιοί γνώριμοι ξεκί-
σαναν άνωτα

— Ένας κηπουρός άδηνούσε μπροστά ά-
πό τον πύργο του κόμης το αμάξι του
γεμάτο λαχανικά. Φτάνοντας στην πλατεία
έμεινε έκστατικός μπροστά στον όγλο που
ουράλιζε. Ο κηπουρός αυτός δεν ήταν άλλ-
λος από τον γνωστό μας Βρινδιό. Προσ-
πέρασε διαλαλώντας το ευπρόσδεκτό του, κι'
έφτασε σε λίγο μέσα από ένα ερμηικό
κάμπο στο σπίτι του. Εκεί βρήκε την
πόρτα άνοιχτή και σκέφθηκε ότι η μά-
να του ήταν έτοιμη για να το σκάσουν με
το θησαυρό τους.

— Μάννα, που είσαι; φώναξε. Φέρε γρή-
γορα τα σακκιά!...

Κανείς όμως δεν του άπάντησε. Μάταια
φώναζε.

— Θα κοιμάται ίσως! ψιθύρισε... Τί να
σου κάνη, κουράστηκε. Πόσο υπορούσε να
περιμένει; Γοηά γυναίκα είναι και δεν κά-
νει πιά για τίποτε. Έννοια της όμως...
Ναυίζει πως θα την πάω μαζί μου. Αυτό
δλ μου έλειπε... Πριν φύγω θα τη με-
θύσω κι' έτσι θα την ξεφορτωθώ.

Άμέσως κατόπιν ο Βρινδιός ανέβηκε
τα σκαλιά ουράλιάζοντας:

— Γρήγ, θα σε περιμένω άκόμα: Έλα
έπί τέλους ύπναρού!... Κουνήσου πιο
γρήγορα!

Μα τα λόγια του πήγαιναν χαμένα. Κι'
αυτή τη φορά δεν έλαβε καμιά απάν-
τηση. Ο Βρινδιός άρχισε να συλλογίζε-
ται πως κάτι κακό είχε συμβη της νοιάς.
Τρώαζε. Προχώρησε με τα χέρια νουε-
λωμένα και μόλις δρέθηκε στην πόρτα του
δωματίου έμεινε σαν κεραυνόπλητος...

Μπροστά του ο κινητός τοίχος της κοι-
τώνας των θησαυρών του ήταν καταβεσμέ-
νος και λίγο πιο πέσα ήταν σωριασμένο
το πτώμα της νοιάς Φρέας της μάγισσας.
Η καρδιά του σταμάτησε να χτυπά.

Η γή σάλεψε κάτω από τα πόδια του.
Ο θησαυρός είχε κάνει φτερά!...

Ένα νευρικό γέλιο τον έπιασε και σαν
τρελλός ξεφώνισε:

— Μαθαίτε φτωχά θα πεθάνει!...

Άφου στάθηκε έτσι σαν χαμένο άρκετή

δρα άποφάσισε να σύρει τα πόδια του
προς τα έμπρός. Στη μέση του δωματίου
ήπρχε ένα μαγκάλι με τη φωτιά μισοσβυ-
σμένη. Ο Βρινδιός φύσηξε τα μισανάμε-
να κάρβουνα. Η φωτιά άναψε και πάλι.
Άμέσως μάζεψε άγυρα και πανιά, τα ά-
ναψε κι' αυτά κι' άρχισε να τα σκορπίζει
δεξιά κι' άριστερά.

— Στη φωτιά! Στη φωτιά η μάγισσα
και το σπίτι της! ουράλιασε ο Βρινδιός.

Όλα γύρω του είχαν λαμπαδιάσει. Ο
Βρινδιός άνοιξε ένα κιβώτιο κι' έδωλε
από μέσα ένα μεγάλο μαχαίρι που
ήταν ποτισμένο με φοβερό δηλητήριο. Ά-
φου το κύτταξε λίγο, το έβαλε στη μέση
του κι' έπειτα βγήκε έξω. Στάθηκε στο
γροσίδι κι' απολάμβανε την πυροκιά που
έκαινε το σπίτι του, τη μάνα του, τα
πάντα, με τα μάτια πεταγμένα έξω άπ'
τις κόγχες και τις γροθιές σφιγμένες.

Δεν πρόφτασε κατόπιν να προχωρήσει
λίγα δώματα κι' άκουσε πίσω του να γκρε-
μίζεται το καίμενο σπίτι. Μα δεν γύρισε
ούτε να δη. Προχώρησε σαν αυτόματο προς
το κέντρον της πόλης, πέρασε το ποτάμι
κι' έφθασε στην όδον Έλλεκιν, όπου καθό-
ταν, όπως ήξερε ο Κόκκινος Διάβολος.

Ο Βρινδιός στάθηκε μπροστά στη χα-
μηλή εκείνη πόρτα, κύτταξε γύρω του κι'
έσκυψε κατόπιν για να πάρη μια μεγάλη
πέτρα άποφασισμένος να τη σπάσει. Μα
η πόρτα άνοιξε εσφονικά μόνη της και μια
κοροϊευτική φωνή άκούστηκε:

— Έλάτε μέσα, κύριε Βρινδιέ!

Ο Βρινδιός ήπρχε άδιστακτα μέσα.
Στη μέση της μεγάλης αίθουσας ήπρχε έ-
να τραπέζι με μια μεγάλη λάμπα επάνω.

Πίσω από το τραπέζι στεκόταν ο δόν Διάς
χωρίς μάσκα κρατώντας τα χέρια του
σταυρωμένα και κυττάζοντάς τον με σαρ-
κασμό.

— Σας περίμενα, φώναξε στο Βρινδιό.

— Τότε θα έβρισκε γιατί έρχομαι, του ά-
πάντησε ο Βρινδιός.

— Ναι, θέλετε να μάθετε τί έγιναν οι θη-
σαυροί σου.

— Όχι, άπάντησε ο Βρινδιός κλείνον-
τας την πόρτα και βάζοντας το σύστη.
Έρχομαι για να σε σκοτώσω!

Ο καταχθινίος Ισπανός χαμογέλασε.

— Ξέρω πολύ καλά ότι άπ' τα πόδια
ως το κεφάλι φοράς θώρακα, άλλά το πρό-
σωπό σου και τα χέρια σου είναι γυμνά,
είπε ο Βρινδιός τραβώντας συγχρόνως ά-
πό τη μέση του το ινδικό μαχαίρι. Φτά-
νει μια τσαγουνιά μ' αυτό το μαχαίρι
για να πεθάνει!...

Άμέσως ο Διάς τράβηξε δυο πιστόλια,
έτοιμος να πυροβολήσει. Ο Βρινδιός έ-
κανε λίγα δώματα πίσω.

— Βλέπετε, καλέ μου κύριε Βρινδιέ,
έξακολούθησε είρωνικά ο Κόκκινος Διά-
βολος, ότι αυτό που έχετε στο νου σας δεν
πρόκειται να πραγματοποιηθή. γιατί κι'
εγώ δεν κοιμάμαι. Τα πιστόλια μου είναι
έτοιμα να σου φυτέψουν δυο σφαίρες στο
κεφάλι! Εγώ ήμουν πάντα φίλος σας.

Κι' αν σας έβλαψα, τί να σας πώ;... Ί-
σως φταίτε γι' αυτό. Μήπως δεν σας εί-
χα προειδοποιήσει; Μήπως δεν σας είχα
βεβαιώσει ότι όσο η Μαγδαληνή θα θρι-
σκόταν στο σπίτι σας, δεν θ' άγνιζε κα-
νείς τα χούματά σας; Είναι σφάλμα μου
λοιπόν αν έσείς δεν τη φυλάξατε όσο έ-
πρεπε καλά;... Σου το είχα πη όμως
και σου το ξαναλέω και τώρα... ότι εί-
σαι ένας άναρίστος.

— Δεν φτάνει πού με κλέψατε με κορο-
ϊδεύετε κιόλας! φώναξε ο Βρινδιός προ-
χωρώντας προς το μέρος του.

Ο Ισπανός όμως άτάραχος έξακολού-
θησε:

— Έχετε μεγάλο λάθος να υποπτεύεσαι
έμένα. Άκριβώς λίγη ώρα πριν έρθης εδώ
σε συλλογίζομαι κι' έλεγα: «Αυτός ο κα-
κομοίρης ο Βρινδιός δεν έφτασε πού έ-
γασε τη μάνα του, άλλά του έκλεψαν και
τους θησαυρούς του!» Κι' έσπαζα το μυα-
λό μου τί να κάνω για να σ' ευχαριστήσω,
γιατί ήξερα, ήμουν βέβαιος, ότι θα έρχό-
σουν σε μένα για να μου ζητήσουν τη συ-
μβουλή μου. Έ, μάθε, φίλε μου ότι έχω
ένα εύχάριστο νέο να σου άναγγείλω. Βά-
λε λοιπόν το μαχαίρι σου στη θήκη του

και μην ξεάπτεσαι τόσο εύκολα. Ξέρω τον
παλιάνθρωπο που σου έκλεψε τους θησαυ-
ρούς σου και ξέρω άκόμα πού τους έχει
κρυμμένους... Έλα και θα σε άδηνώσω
έκεί!...

Ο Βρινδιός άκουγε τον δόν Διάς με
δεν πολυπίστευε στα λόγια του. Έν τού-
τοις, στο τέλος, συντριμμένος άπ' την ά-
πελπισία του έπεσε κάτω γονατιστός κι'
άρχισε να παρακαλή, να ικετεύει:

— Γιατί με βασανίζετε; Τί σας έκανα
και με μισείτε τόσο πολύ;... Άλλά ό,τι
και να σας είχα κάνει, δεν έτιμωρήθηκα
άρκετά; Άλλοίμουν... Άλλοι άγατούν
τις γυναίκες, άλλοι το κρασί, τη δόξα, τα
αξιώματα... Εγώ δεν άγαπάω τίποτε
άπ' αυτά. Ο μόνος μου θεός ήταν το κοή-
μα. Για να μαζέψω τους θησαυρούς αυ-
τούς επί μισό αιώνα δεν έκανα τίποτε
άλλο από άπάτες προδοσίες, κλοπές και
δολοφονίες. Πώς λοιπόν μπορώ ύστερ' από
τόσους κόπους να μην οδύρωμαι για τους
κλεμμένους θησαυρούς μου; Όταν αντί-
κριστα το κιβώτιό πρό ολίγου άδειανό και
τα σακκιά φυγάτα κατάλαβα, ότι δεν θα
μπορούσα πιά να ζήσω. Είμαι χαμένος...
Λοιπόν... αν έχετε τους θησαυρούς μου,
κρατήστε τους! Εγώ τί να τους κάνω πιά,
άφου είναι κτήματα αν θα ζήσω τρεις μέ-
ρες άκόμα;... Κρατήστε τους, ευγέ-
νστατε, άλλά σας ικετεύω νουατιστός, ά-
φήστε με για τελευταία φορά να τους δώ
και να τους άποχαιρετήσω. Αφήστε με να
δώ άκόμα μια φορά τη λάμψη τους αφή-
στε ν' άκούσουν τ' αυτιά μου για στενή
φορά τον-θείο τουν ήχο...

— Φτάνει πιά! τον διέκοψε ο δόν Διάς.
Με συγκίνησε υπερβολικά! Πώς μπορώ
ν' αντίσταθω στη λύπη σου; Υποχώρω
λοιπόν. Ναι, άγαπήτε μου Βρινδιέ, θα
τους έσπασω... τί λέω;... θα τους πά-
ρουν πίσω. Σου άνήκουν... Δεν έχω καμ
μιά αντίρρηση.

Ο Βρινδιός σηκώθηκε επάνω άμίλητος.
Οι είρωνίες του δόν Διάς μεγάλωναν τη
λύσσα του.

— Πάρε το φως! τον διέταξε ο Ισπα-
νός.

Και με το πόδι του πάτησε ένα χάλκινο
κουμπι που ήταν σε μία γωνία του πατώ-
ματος. Άμέσως δυο σανίδες παραμείρισαν
και μια τρύπα παρουσιάστηκε. Μια σκάλα
φαινόταν στο βάθος της καταπακτής αυ-
τής.

— Θα τολμήσεις να κατέβη' κάτω; ρώ-
τησε ο Διάς το Βρινδιό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

43 ετών — στις 5 το πρωί, ο Σεβάλ έκα-

Ο «ΠΥΡΓΟΣ της χίμαιρας»

Το καταπληκτικότερο οικοδόμημα
που υπάρχει στον κόσμο

Υπάρχει ένα οικοδόμημα μοναδικό στον
κόσμο. Είναι τόσο κολλοσιαίο, τόσο πολύ-
πλοκο, τόσο άριστογυμναστικά σχεδια-
σμένο, που θα νόμιζε κανείς ότι δεκάδες
και εκατοντάδες άρχιτεκτόνων, μηχανικών,
διακοσμητών και είδικών τεχνιτών έργα-
σθηκαν για την κατασκευή του. Και όμως
είναι έδον ενός μόνου ανθρώπου, που ά-
φιέρωσε σ' αυτό όλόκληρη τη ζωή του. Και
το καταπληκτικότερο είναι ότι δεν άγόρα-
σε κανένα από τα παντός είδους υλικά,
που χρειάζονταν γι' αυτό το οικοδόμημα.
Τα προμηθεύθηκε όλα από τη φύση. Κι' έμ-
πιστεύθηκε στη γόνιμη και δημιουργική
φαντασία του, την έκλογη και τη συναρμω-
λόγησή τους.

Η ιστορία που θα σας άφηνηθούμε θαί-
νεται σαν μυστικόρημα. Και όμως είναι μια
πραγματικότητα.

Κατά τον περασμένο αιώνα ζούσε σε
μια μικρή πόλη της Γαλλίας, την Ώτερβί,
ένας ταχυδρομικός διακομείς, όνόματι Φεο-
δινάνδος Σεβάλ. Είχε γεννηθ' το 1836 και
πρωτό αναλάβει την ταπεινή αυτή θέσι εί-
χε γυρίσει ως ναύτης όλο τον κόσμο. Είχε
ταξιδέψει στην Άυστραλία, στην Άφρική,
στις γάρες της Άπω Άνατολής, στη Βό-
ρειο και νότιο Άμερική, στα έξωτικά νη-
σιά του Ειρηνικού... Οι γυναίκες, το πια-
τό, οι διασκεδάσεις τον άφηναν πάντα ά-
διάφορο. Κύτταζε μόνον άπληστα τα πάν-
τα και νιμίζε το μυαλό του με εικόνες...

Και, εσφονικά, ένα γιγαντιαίο όνειρο
γεννήθηκε μέσα στη σκέψη του. Όλα αυ-
τά τα θαυμάσια πράγματα που είχαν ιδη,
άνθρώπους, τοπία, δέντρα, ζώα, πουλιά,
άρχιτεκτονικά και διακοσμητικά σχέδια να
τα συγκεντρώσει σ' ένα πελώριο οικοδομη-
μα, συναρμολογημένα με το δικό του τρό-
πο, έτσι πού να έκφοράζουν το πολύπλοκο
και γιγαντιαίο όνειρό της ψυχής του.

Γιατί ο Σεβάλ ήταν ένας ποιητής, ένας
καλλιτέχνης. Δεν είχε καμιά ιδέα ούτε ά-
πό αρχιτεκτονική, ούτε από διακοσμητική.
Τις γνώσεις του τις άποτελούσαν μόνον οι
έντυπώσεις του όσα είχε ιδη έπλασθ. Άλλά
είχε την ψυχή του δημιουργού.

Στις 21 Απριλίου 1879 — ήταν τότε
43 ετών — στις 5 το πρωί, ο Σεβάλ έκα-

Ο «ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ»... ΚΕΡΑΙΖΕΙ!... (Σκίτσος Ν. Νομικού)

με έναρξη της πραγματοποιήσεως του ο-
νειρου του.
Πως θα οικοδομούσε χωρίς χρήματα,
χωρίς υλικά, χωρίς τίποτε,
«Αλλ' ο ταπεινός ταχυδρομικός διανο-
μεύς είχε λύσει κιόλας το πρόβλημα. Μό-
λις τελείωνε την εργασία του, πήγαινε στην
έξοχή, άλλοτε μέσα στο πυκνό δάσος της
Ριμάν, άλλοτε στις όχθες των ποταμών και
των χειμάρρων που έτρεχαν εκεί κοντά κι'
άλλοτε στις άκτες. Κι' εκεί διάλεγε μια-
μιά τις πέτρες που έκοινε κατάλληλες για
το σκοπό του. Τις έβαζε κατόπιν μέσα στο
σακκούλι του και γυρσίε στο σπίτι του.
Έκει, τις ξεχώριζε ανάλογα με το μέ-
γεθος, το χρώμα και το σχήμα τους και
τις ταξινομούσε σε μία μεγάλη αύλη που
είχε.

Η εργασία αυτή τον απασχόλησε 33 ο-
λόκληρα χρόνια. Γιατί δεν έπαψε να συλ-
λέγη υλικά και μετά την έναρξη των οικο-
δομικών εργασιών.

Υπολογίζεται ότι ο Σεβάλ μετέφερε κά-
θε μέρα στο σπίτι του περί τα 30 κιλά
πέτρες και χαλίκια που εύρισκε στις όχθες
των ποταμών κτλ. Συνέχισε έτσι υλι-
κό συνολικού βάρους 300 περίπου τόνων.
Σ' αυτά, πρέπει να προστεθούν πολυαριθ-
μοί κορμοί δένδρων, που έκοβε από ένα
γειτονικό δάσος, γιατί είχε φροντίσει να
πάει μια άδεια ευλευσέας. Μόνο ότι δεν
πουλούσε τα ξύλα που έκοβε, αλλά τα έ-
ναποθήκευε για το μεγάλο σκοπό του.

Μερικά χρόνια αργότερα άρχισε να οί-
κοδομή, πάνω σ' ένα σχέδιο που το χάρα-
ξε ο ίδιος.

Το οικοδόμημα που κατασκεύασε είχε έ-
να μεγάλο τετράγωνο. Κάθε πλευρά του
είχε μήκος 26 μέτρων! Και όλοι οι ρυθμοί
ανακατασκευάζονται μ' έναν περίεργο τρόπο σ'
αυτό. Υπάρχουν εκεί μιστάκια από τους με-
ταλλικούς πυλώνες, τις γοτθικές έκκλη-
σαιωνικές πυλώνες, τις γοτθικές έκκλη-
σαιωνικές, τις ινδικές παγόδες, τα ιε-
ρά της Κίνας, της Ιαπωνίας ή του Σιάμ...

Ο Σεβάλ προχωρούσε στην εργασία του
με το δικό του τρόπο. Δεν οικοδομούσε
στην τύχη, αλλά σύμφωνα με το σχέδιο,
που είχε στο μυαλό του. Κι' όταν του έλει-
πε μια χωματιστική πέτρα για να φτιάξη
το ράμφος ενός πουλιού ή τις φολίδες ενός
μυθολογικού τέρατος δεν ήσυχάζε αν δεν
την εύρισκε. Γιατί το οικοδόμημα του είχε
γεμάτο στο έσχατοίκο και το έξωτεροίκο α-
πό παντός είδους διακοσμήσεις, αγάλμα-
τα, συμβολικές παραστάσεις, απεικονί-
σεις τοπίων κτλ.

Όλα αυτά ο Σεβάλ τα έκανε μόνος του,
δουλεύοντας τις ώρες που ήταν ελεύθερος
από την εργασία του και συναρμολογών-
τας διάφορα υλικά, που τα διάλεγε με
προσοχή μέσα στη φύση, χωρίς ν' αγορά-
ση τίποτε από το εμπόριο.

Όταν τελείωσε την εργασία του, έκα-
ψε έναν σύντομο απολογισμό της σε μία
πλάκα που τοποθετήθηκε στην είσοδο. Η
επιγραφή αυτής της πλάκας λέει τα εξής:
«1879—1912

10.000 ημέρες εργασίας = 93.000 ώρες
33 έτη μόχθων

Όποιοι είναι από καρτερικούς από μένα,
ας δοκιμασθ!»

Σ' ένα δωμάτιο του πύργου του, έτοπο-
θέτησε, έξ' άλλου, πάνω σε τιμητικά βά-
θρα τους τρεις πιστούς συντρόφους της ερ-
γασίας του: ένα κουβά, ένα μυστρι και έ-
να μικρό χειράμαξο.

Ο Σεβάλ βάλθηκε κατόπιν να φτιάξη με
τον ίδιο τρόπο τον τάφο του στο νεκροτα-
φείο της πόλεως. Η εργασία αυτή κράτη-
σε έναμυση περίπου χρόνο.

Ήταν καίριος. Γιατί, έπειτα από μερι-
κούς μήνες, στις 19 Αυγούστου 1914 ο
Σεβάλ πέθανε.

Το περίεργο και καταπληκτικό οικοδό-
μημα του ταπεινού ταχυδρομικού διανομέ-
ας αποτελεί σήμερα κρατική ιδιοκτησία
και συγκεντρώνει πάντα ένα μεγάλο αριθ-
μό περιέργων επισκεπτών.

Αραβώνες

Εν μέσω φιλικού κύκλου ετελέσθησαν
την περασμένη εβδομάδα οι αραβώνες
του έκλεκτου φίλου Λάκη Ξανθοπούλου
μετά της διδος Νένας Μοσχάκη. Τους εύ-
χονται εκ βάθους καρδιάς ταχεία την στέ-
ψιν και κάθε επιθυμητή ευτυχία.
Τάσος Αλεξίου

Ο Δολοφόνος ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΛΕΡΙΝΑ

Ο κακουργός που έσπαξε μ' ένα λαστό
τα κεφάλια των θυμάτων του

Στις 8 'Απριλίου 1887, δύο γέροι, ο σύ-
ζυγος Περνώ που έμεναν ο' ένα μικρό
σπιτάκι, κοντά στο Γκολμπέ, βρέθηκαν με
σπαμένη τα κεφάλια πάνω στο κρεβάτι
τους. Ο δολοφόνος είχε πάρει τα λιγοστά
χρήματα που βρήκε μέσα σ' ένα συρτάρι
κι' είχαν εξαφανισθεί χωρίς ν' αφήνουν ίχνος
πιάς του.

Επειτα από μερικούς μήνες ένα άλλο
άνδρουντο, ο σύζυγος Μαρτέν, που έμε-
ναν σ' ένα απόμειρο σπίτι στο δρόμο του
Ρεμπερμόν, βρέθηκαν επίσης σκοτωμένοι
με τον ίδιο τρόπο, όπως και οι δύο γέροι
του Γκολμπέ. Ο δολοφόνος τους είχε χτυ-
πήσει την ώρα που κοιμόνταν και είχε φύ-
γει παίρνοντας όλα χρήματα βρήκε μέσα
στο σπίτι.

Επειτα ήρθαν η σειρά του Μωυσή Σουλ-
τζερ και της γυναίκας του Σάρας.
Ο Σουλτζερ ήταν ο τύπος του Έθριου
παλαιάτη, που αγόραζε ό,τι εύρισκε: ορ-
λόνια, κοσμήματα, έπιπλα, ρούχα κτλ. Εί-
νε πιθανόν ότι μετρούσε κάποιο ύψος
στην ώρα που τον χτύπησε ο δολοφόνος.
Γιατί κρατούσε ακόμη ένα μέτρο κι' ένα
ψαλλίσι στο ένα του χέρι. Οι αστυνομικοί
τόν βρήκαν ντυμένον στο πάτωμα και
με το κορμί γυμνόν πάνω σ' ένα χαμυλό
τραπέζι. Το καπέλο που συνήθιζε να φο-
ρά πάντα είχε πέσει κάτω και ήταν γε-
μάτο με τη μέση από το αίμα που είχε
τρέξει από το σπασμένο κεφάλι του. Η
γυναίκα του ήταν πεσμένη κάτω από το
τραπέζι. Ο δολοφόνος της είχε σπασεί έ-
πισης το κεφάλι.

Οι κάτοικοι της περιοχής του Πόντ, α-
Μουσσόν, όπου είχαν γίνει όλα αυτά τα
έγκληματα ζούσαν ημέρες και νύχτες α-
γωνίας. Οι πόρτες των σπιτιών άμπαρ-
ωνταν μόλις έδυε ο ήλιος, τα κρεβάτια
τα και τα καπνεία έκλειναν την ίδια ώρα
και περίπολοι από χωροφύλακες και έβε-
λοντάς χωρικούς γυρσίε ως το πρωί για
να προλάβουν νέα έγκληματα του μυστη-
ριώδους δολοφόνου.

Για τον άνθρωπο αυτό πολύ λίγα πράγ-
ματα ήταν γνωστά. Η όψημ έλεγε πως
είχε καστανά μαλλιά και μεγάλα μουστά-
κια και πως ήταν τυλιγμένος μέσα σε μία
πελερίνα. Άλλα κανείς δεν ήξερε τίποτε
άλλο γι' αυτόν.

Η αστυνομία συνέλαβε στην αρχή έναν
τυπογράφου που ή μοναδική ομοιότητά του
με το δολοφόνο ήταν πως συνήθιζε κι' ού-
τως να τυλίγεται με μία πελερίνα. Άλλ' ο
άνθρωπος αυτός απελευθέρωσε αμέσως γιατί
δεν προέκυψε κανένα ένοχοποιητικό στοι-
χείο εναντίον του.

Λίγους καιρό αργότερα, συνέλαβαν έ-
πισης ένας χωρικός άντρας Κράμερ, η
γυναίκα του και η αδελφή του.

Ο Κράμερ είχε ελεεινή όψημ. Είχε κα-
τηγορηθεί, μάλιστα, για την δολοφονία ε-
νός χωρικού, αλλά οι ένοχοι τον απήλλα-
ξαν γιατί δεν υπήρχαν έπαρκη στοιχεία
εναντίον του. Το χειρότερο γι' αυτόν ή-
ταν ότι δεν μπορούσε ν' αποδείξει πως
είχε διαθέσει το, καιρό του τις ημέρες
που συνέλαβαν τα τρία τελευταία διπλά
έγκληματα. Έτσι, όλοι πίστευαν στην έ-
ννοχή του.

Άλλά, μερικές ημέρες μετά τη σύλληψή
του, δύο άλλες γυναίκες βρέθηκαν σκοτω-
μένες όπως και οι Περνώ οι Μαρτέν και
ο Σουλτζερ. Ο δολοφόνος είχε σπασεί
και των δύο το κεφάλι κι' έπειτα τις είχε
αποτέψει.

Μία γυναίκα όνομα Σιμοτέ, που είχε
ένα καπνείο στο Μουσσόν, κατήγγειλε στις
αρχές ότι είχαν ιδη με τα ίδια της τα μά-
τια τον «άνθρωπο με την πελερίνα» κι' ότι
λίγο έλειψε να περσι κι' αυτή θύμα του.

Τη στιγμή που ο κακουργός μπήκε στο
καπνείο της, η Σιμοτέ βρισκόταν πίσω από
τον πάγκο. Ο άνδρας της ζήτησε τότε
ένα ποτήρι κρασί. Άλλ' όπως έσκυψε για
να εκτελέσει την παραγγελία του, τον αν-
τελήθη να κάνει μία απότομη κίνηση προς
το μέρος της και να βγάξει κάτι από την
πελερίνα του. Η Σιμοτέ έκοψε τότε ένα
βήμα προς τα πλάγι. Έτσι ο άνδρας
βλέποντας ότι είχε χάσει την ευκαιρία,
φρόντισε να δώσει στο πρόσωπο του μίαν
εκφραση δολοφονίας και αδιαφορίας.

Επειτα, της ζήτησε να φάει και έπειδή
δεν είχε να πληρώσει της άφησε για έ-
νεχυρο το ρολόγι του, λέγοντας πως θα
γυρσίε για να την πληρώσει και να το πά-
ρει. Πραγματικά ξαναγύρισε στο καπνείο,
ζοφλώνε το λογαριασμό του και ξαναπήρε
το ρολόγι του.

Τα στοιχεία αυτά, καθώς και μερικές άλ-
λες πληροφορίες, επέτρεψαν έπειτα, από
λίγο καιρό την ανακάλυψη και τη σύλληψη
του δολοφόνου. Λεγόταν, Ζαν Ντυγκά και
ήταν πρώην χωροφύλακας.

Μετά τη σύλληψή του, αποδείχθηκε πως
ήταν επίσης δράστης τεσσάρων άλλων στυ-
γερών εγκλημάτων, που ήταν προγενέ-
στερα από εκείνα που απηγγέλλουμε.
Ο Ντυγκά που ήταν παντρεμένος και
πατέρας δύο παιδιών, είχε ζήσει μία έν-
τιμη ζωή ως τη στιγμή που άρχισε στο
Παρίσι η δική ενός άπειρου κακούργου,
του Πράντο. Οι ένοχηρές της ένοχηρές εί-
χαν κάνει μεγάλου θόρυβου γύρω από τη
δράση αυτού του ανδρώπου και περιέρι-
ψαν μ' όλες τους τις λεπτομέρειες τα έ-
γκλημάτα του.

Ο Ζαν Ντυγκά παρακολουθούσε απλή-
στα αυτές τις περιγραφές και πολλές φο-
ρές οι συνάδελφοί του τον άκουσαν να
λέει:

—Ο Πράντο ήταν ένας ηλίθιος! Ένας
άνθρωπος με μυαλό δεν κάνει ποτέ τέ-
τοιες γκάφες!

Λίγο καιρό αργότερα παραιτήθηκε από
τη θέση του κι' άρχισε να ζή από το έ-
γκλημα. Τα θύματα του ήταν χωρικοί, που
είχαν κάποιο μικρό κομπόδεμα ταπει-
νότητας κτλ.

Το όπλο που χρησιμοποιούσε ο Ντυγκά
ήταν ένας σιδερένιος λαστός, που τον
έκρυβε προσεκτικά κάτω από την πελερί-
να του. Με το λαστόρι αυτό έσπαξε το κε-
φάλι των θυμάτων του.

Τα κέρδη του απ' αυτά τα έγκληματα
δεν ήταν πολύ μεγάλα. Ένα μικρό μέρος
απ' αυτά το έστελνε στην οικογένειά του.
Τα υπόλοιπα τα σπαταλούσε στα χαρτιά
και το ποτιό κι' όταν τα έξαντλούσε ανα-
ζητούσε καινούριο θύμα.

Ο Ντυγκά δεν μολόγουν κανένα από
τα έγκλημάτα του. Άλλ' οι αποδείξεις που
υπήρχαν εναντίον του ήταν αναρίμπτει-
ες κι' οι ένοχοι τον καταδίκασαν σε θάνατο.
Το κεφάλι του απαίστου δολοφόνου έπεσε
στις 7 και 15, το πρωί της 24 'Ιανουαρίου
1890 στην κεντρική πλατεία της Νανόν,
όπου είχε μεταφερθεί από το Παρίσι η λαί-
μυτος.

PENE MIAΛO

Οι δερβισηδες διχκρτύρονται

Οι «περιτρεφόμενοι δερβισηδες» είναι,
ως γνωστόν, φανατικοί Μουσουλμάνοι που
εκδηλώνουν το έρκευτικό τους ζήλο
στριφονυρίζοντας σαν σκούρες, διαρκώς
γρηγορώτερα κι' επί πολλή ώρα ως όπου
πέσουν άνοισθον. Φαίνεται όμως ότι ση-
μερα δεν συναντώνται πια την ίδια εκτίμη-
ση και σεβασμό του πλήθους, σαν άλλοτε. Για
να διαμαρτυρηθούν λοιπόν γι' αυτή την
περιφρόνηση 40 δερβισηδες συγκεντρώθη-
καν, προ εβδομάδων γύρω απ' τα κομπόδε-
ρα ξενοδοχείου του Καίρου κι' άρχισαν να
ουρλιάζουν σαν σκυλιά επί πολλές ώρες,
χωρίς να σταματούν καθόλου για ν' ανα-
πνευσθούν. Έννοείται ότι οι ένοχοι των
ξενοδοχείων δεν υπορούσαν να κλείσουν
μυστί... Έπειτα από μερικές μέρες, άλ-
λοι δερβισηδες άρχισαν να στριφονυρίζουν
στη μέση του πιο πολυσύχναστου δρόμου
της πόλεως, αδιαφορώντας για την όργη
των σωφρέ. Τέλος χρειάστηκε ν' αψη-
φήση η αστυνομία το θυμό του Άλλάχ και
του Μωάμεθ και να έπειρη για ν' αποκα-
τασταθ η κυκλοφορία!

Η ΘΕΛΙΣ της Πηνελόπιδος

Κουβεντούλες

«Πέστε μου, καλή μου Έσμε-
ράδα, μου γράφε μία συμπαθής
αναγνώστριά, είναι έγκλημα να
θέλω να διορθώσω μερικές ατέ-
λειες του προσώπου μου; Το βρι-
σκετε σεις πως είναι εγγαστικό για
μία κοπέλλα εικόνα χρώνιν το να
σκέπτεται πως πρέπει να φροντίσει
με όλους τους τρόπους για την
καλή της εμφάνιση; Σας έρωτώ,
καλή μου φίλη, γιατί οι γυναι-
κες μου ξαφνιάστηκαν όταν τους είπα
ότι θα ζήτησω τις συμβουλές σας
και θέλω να καταλάβω αν έχουν
δίκην».

«Όχι, καλή μου φίλη, δεν είναι
έγκλημα το να θέλετε να διορ-
θώσες μερικές ατέλειες. Τούναντιον
επιβάλλεται σε κάθε γυναίκα να
φροντίζει όσο μπορεί για την κα-
λή της εμφάνιση, γιατί είναι κι'
αυτή ένα όπλο για τον άνδρα
της όπερ της επιτυγχάνει στη ζωή.
Μην αδικείτε όμως και τους γο-
νείς σας, γιατί αν μιλούν έτσι το
κάνουν από φόβο μήπως δώσετε
όλη σας την προσοχή στην εξωτε-
ρική σας εμφάνιση και παραμε-
λήσετε καθέτι άλλο. Από σας έ-
ξαρτάται να τους πείσετε ότι δεν
έχουν κανένα λόγο να φοβούνται.
Άλλωστε το γράμμα σας μου δι-
νει να καταλάβω ότι και ψυχικά
χρησιμότα έχετε και μωρφώσι βα-
θείά ώστε οι φόβοι των γονέων
σας δεν δικαιολογούνται».

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

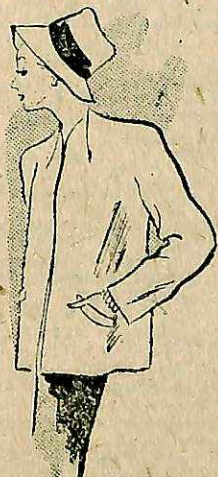
Η υδα

«Έχει πολλές ιδιοτροπίες η μό-
δα και μία από τις τελευταίες
της είναι να φοράμε γάντια που να
είναι κάπως άσορτι με το καπέλλο.
Έτσι βλέπουμε στο βελλάκι που
φοριέται μ' ένα γκριζό καπέ-
λο, γορντισμένο μ' ένα τριαντά-
φυλλο, σκορπισμένες μαδρες πα-
γιέτες, που έπαναλαμβάνονται
στα γκριζά γάντια. Άλλα ίδια-
τροπία στα γάντια, που με όλη
τη ζέση φοριούνται γιατί... το
θέλει η μόδα, είναι το ότι γίνον-
ται από καστόρι και γορντίζονται
με χρυσάφια μικρά ένκρουστ-
εταρουδάκια».

Η μόδα του καστοριού έπε-
κτείνεται και στις καλοκαιρινές
σαγιές. Για την απογευματινή
μας έσοδο μία καστορινή τσάντα
είναι η τελευταία λέξη της μόδας.
Το χρώμα της μπορεί να είναι
μπλε χτυπητό μ' ένα μεγάλο χρυ-
σαφείο φερμουάρ ή χρυσάφια πού-
ρου μ' ένα κλειδί εκλαίρ κι'
είναι τρογυλλό χρυσάφια κρι-
κο. Υπάρχουν όμως πολλοί συν-
δυασμοί. Έτσι η κάθε μία κυ-
ρία θα βρή τι της ται-
ριάζει με την τουαλέ-
τα της.

Η ζακέτα

Η ζακέτα είναι το
απαρτήτο συμπλήρω-
μα της γυναικείας του-
αλέτας. Μία ζακέτα
καλοκαιρινή είναι κάτι
που μπορεί να σας χα-
ρίση την κομψότητα
που επιθυμείτε. Γι' αυτό
αντί να έσπασήθετε
στα έσοδα τα παλιμά-
τα μιας ιδιαίτερης ζα-
κέτας προτιμήστε να
διαλέξετε ένα ταγιέρ
που να έχει τέτοιο χρώ-
μα και τέτοιο σχήμα
ώστε να μπορείτε να χρη-
σιμοποιείτε την ζακέτα
του για να ακολουθήσε-
τε την μόδα. Απλάθη
θα έχη διπλό προσι-
μό. Θα φοριέται με τη
φούστα της και θα πο-
ρευνίζει ένα χαρισμα-
τικό σύνολο εν συνό-
σιν με διάφορες μπλού-
ζες και θα μπορεί συγ-

Οι ριχτές ζακέτες
που είναι τόσο πο-
λύ της μόδας.

χρόνος να φορεθί πάνω από το
ένα ή το άλλο φόρεμα όταν το
απαιτεί η περίπτωση. Στη δύσ-
κολη αυτή εποχή που ζούμε, και
που δεν μας επιτρέπει να έχου-
με ό,τι θέλουμε για το ντύσιμό
μας πρέπει να κάνουμε διάφορους
συνδυασμούς, ώστε να μη θυσια-
ζουμε την κομψότητα στην ακρί-
βεια της ζωής. Η Παριζιάνα,
που καθώς όλοι το δηλογοούν,
κατέχει περισσότερο από κάθε άλ-
λη γυναίκα αυτό το μυστικό, είναι
ίκακη να εμφανίζεται πρωί και
απόγευμα με το ίδιο ταγεράκι
κι' εν τούτοις η εντύπωση που
δίνει κάθε φορά είναι έντελως δι-
αφορετική από τη μία ώρα στην
άλλη.

Μία πλουτίστια σεμιά συμ-
πληρώνει την πρώτη της εμφάνι-
ση, ενώ στην απογευματινή η σε-
μιλίτ έχει αντικατασταθί με
μολύβια άμυγλι. Μία εσάρπα
δεμένη με χάρη, κι' ένα κοσμημα
μεταβαλλών αμέσως την κατα-
στασι.

Οι τωρινές ζακέτες μας έμφα-
νίζουν με διάφορες μορφές.
Άλλοτε είναι μακρές καταλήγον-
τες σε μπασκά με την μέση ε-
φαρμοστή, με στρογγυλά
ρεβέρ και την πλάτη έκα-
φρώς αμμουφάιν. Άλ-
λοτε πάλι είναι μακρές
μετά αλλά τελείως ευθύ-
γραμμες, είναι είδος ρε-
δικότας, και άλλοτε πάλι
αποφεύγουν έντελως
το σταυρωτό κομπόδεμα
και εμφανίζονται έτσι πο-
λύ πιο ελαφρές.

Οι ζακέτες που γίνον-
ται με το σκοπό να φο-
ρεθούν με ένα όπιο δη-
ποτε, φόρεμα, γίνονται
ριχτές και από άσπρα
φανταζιά, σε χρώματα
μάλλον χτυπητά.

Οι ζακέτες που γίνον-
ται με το σκοπό να φο-
ρεθούν με ένα όπιο δη-
ποτε, φόρεμα, γίνονται
ριχτές και από άσπρα
φανταζιά, σε χρώματα
μάλλον χτυπητά.

Στην αγοράζια

Είναι η εποχή που ποίος
λίγο ποίος πολύ όλοι
ζούν κοντά στη θάλασσα
και παραδίδονται με από-
λαση στο άπαλο της λί-
κνισμα. Ύστερα έαυτά
στην κατάρη άμμο
και χαίρονται το άπέραντο γα-
λάσιο και τις ζωογόνες αύρες.
Η άκρογιαλιά, όμως, έχει κι'
αυτή τη μόδα της και απαιτεί
από την γυναίκα άμειπτη εμφά-
νιση, λεπτό γούστο, συνδυασμούς
χρωμάτων που να άναρμούνονται
με την άμορφία της.

Σε τί συνιστάται όμως αυτή
η εμφάνιση; Σε μπλουζάκια με
πολύ κοντά μανίκια ή με τελεία
έλλειψι μανικιών, σε «σορτες» ή
φορβέες φουστίτσες με
παντελονάκι έφαρμοστό
από μέσα σε ίδιο χρώ-
μα, ώστε να μη μας έ-
νοχούν οι αδιάκριτες
πινές άνιμου, μεγάλες
ψάθινες καρλιν μ' ένα
δέσιμο κορδέλας κά-
τω από το πηγούνι, σαν
δαλα στα πόδια ή έ-
σπαν τριγύ, σαγιές
από γούστρα κάμπος με
κεντημένες άγκυρες και
μπέρτες που συγκρα-
τούνται με ένα δέσιμο
στο λαίμο.

Παιδικές

κομψότητες

«Η Α.Μ. το Παιδί»,
λένε οι «Αγγλοι και η
μόδα έρχεται να έπι-
κροτήση αυτή την απο-
ψι άφου άσολοκείται ίδι-
αίτερως με το ντύσιμο
των παιδιών».

Ποτέ δεν ήσαν με τό-
ση χαρι ινυμία οι πα-
διά όπως τα τελευταία
αυτά χρόνια. Αγοράκια

και κοριτσάκια έμφανίζονται κά-
θε εποχή με κάτι καινούριο που
η μόδα λανσάρει για χαρι τους.

Τα πολύ μικρά κορι-
τσάκια φορούν πολύ
κοντές φουστίτσες με
πολλές σούρες στη μέση
ένω το μικροσκοπικό
κορσάκι είναι έφαρμοστό
έν αντιθέσει προς το
μανίκια που είναι που
σκατά σαν μπλονάκια

Είναι όμως της μόδας
και τα ριχτά φορεματά-
κια που έχουν ως βάση
το νυμπί από τον ο-
ποίο ξεκινά όλο το φο-
ρεματάκι, με φορβέες
κομψότες πιέττες.

Άλλα φορεματάκια,
τα λεγόμενα «Πρεν-
σές», έχουν μία κούπ
άν φ ο ρ μ και το
κλείσιμο πάνω με μία
σειρά κομψιά από πα-
νω ως κάτω. Ένα μι-
κρό στρογγυλό άσπρο
γυακάκι συμπληρώνει
το σύνολο. Άλλα φο-
ρεματάκια έχουν ένα
νωμίτη τετραγωνό που
καταλήγει σε φορμα-
τάκια και κάτω απ,
αυτά ξεκινά το υπόλοι-
πο φόρεμα. Τα έπανω
φορεματάκια τους έχουν
σχεδόν όλα ένα είδος
νωμίτη, ο οποίος κατεβαίνει λί-
γο κάτω από την μασχάλη, κα-
ταλήγει σε φουτόν και συγκρα-
τεί το υπόλοιπο του έπανωφοριού
που είναι κομμένο σε
σχήμα κλάος.

Οι μεγαλύτερες κο-
πελίτσες έχουν πιο απορ-
τίτη εμφάνιση με κομψι-
ατές, δερματίνες ζωί-
τσες σε όλα τα φουστα-
νάκια, τους και με συν-
δυασμούς άραιστών
χρωμάτων. Τα έπανωφο-
ρεματάκια τους θυμίζουν συ-
νή της κοού, της κλα-
σικής ρεδιγκότας χωρίς
εν τούτοις να άποκλειαν-
ονται και τα τρουά κάρ
και οι έντελως ριχτές ζα-
κεττούλες.

Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

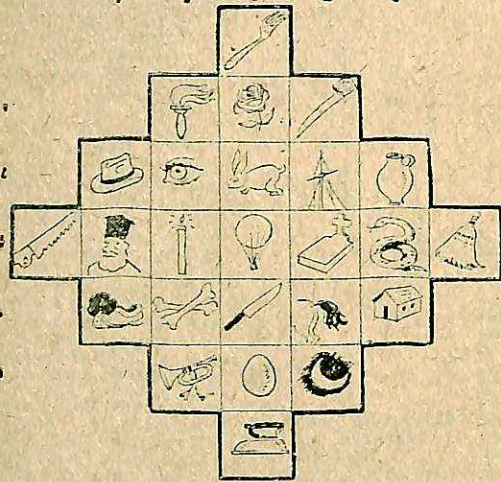
Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

Όσο για τ' αγοράκια
το ντύσιμό τους παρο-
σιάζει μεγάλη ποικιλία.
Βλέπουμε τα κλασικά
ναυτικά κοστούμια, βλε-
πουμε μπλουζίτσες με
κοντά παντελονάκια.βλε-
πουμε και άλλα κοστού-
μια που μοιάζουν με τα
πολιτικά κοστούμια των
μεγάλων. Η μόνη δια-
φορά που παρουσιάζουν είναι τα
κοντά παντελονάκια και η έλλει-
ψις των ρεβέρ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

Αν κατορθώσετε να βρείτε τα προαναφερθέντα αντικείμενα, τότε με τα δοκίμια των ονομάτων αυτών, θα σχηματίσετε ένα πλήρες και κανονικό.

σταυρόλεξο με λέξεις που ανταποκρίνονται στις εξής ερμηνείες:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Αντικείμενα: εκαστος.
- 2) Λέγεται και αστυ.
- 3) Παρέδωσε τον Ήσυχον για να σταυρωθή.
- 4) Αρκετά ογκώδες βιβλίο.
- 5) Προσωπική αντωνυμία (β' πρό σώπου, πληθ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Άγγλος πολιτικός, από τους μεγαλύτερους του 19ου αιώνα.
- 2) Περιοχή της γης.
- 3) Περιφημία Έλληνα ποιητή.
- 4) Δημητριακών.
- 5) Σημειώνει κίνηση.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΧΗΣ

Τα τρία άλογα

Σε μία κούρα έλασαν μέρες τρία άλογα, ο «Φτεροπόδης», ο «Κεραυνός» και ο «Κυκλών». Οι ιδιοκτήτες τους ήταν οι κ. κ. Πετρόπουλος, Παυλόπουλος και Γεωργόπουλος (άλλα όχι μ' αυτή τη σειρά). Ο «Φτεροπόδης» έσπασε το πόδι του μόλις ξεκίνησε. Ο κ. Γεωργόπουλος ήταν ιδιοκτήτης ενός άσπρου αλόγου, ηλικίας 3 ετών. Ο «Κεραυνός» είχε προσφέρει μεγάλα κέρδη στον ιδιοκτήτη του από προηγούμενες κούρες. Ο κ. Παυλόπουλος έγραψε ένα μεγάλο ποσό, μολονότι το άλογο του σχεδόν νίκησε. Το άλογο που νίκησε ήταν μαύρο. Η κούρα αυτή ήταν η πρώτη στην οποία έπρεπε το άλογο του κ. Πετρόπουλου. Ποιο άλογο νίκησε και σε ποιόν ιδιοκτήτη άνηκε το καθένα απ' τα τρία άλογα;

Λέξεις άνω - κάτω

Ο τυπογράφος που στοιχειοθέτησε τις παρακάτω φράσεις, φαίνεται ότι... (άχα κοπανίζει λιγάκι, κι' έτσι θαλασσοποίησε τις λέξεις! Μπορείτε να βάλετε στη σωστή σειρά τις λέξεις κάθε φράσεως:

- 1) Ο «Ανιστάιν» υπάγονται στον νόμο απέδειξε ότι ίδιο ο ηλεκτρισμός της σχετικότητας και η βαρύτητα της θεωρίας δημοφιλής.
- 2) Το άθροισμα του 4 και τριών Ισοστά 3 3 με το νινόμενον δύο επί 2.
- 3) Πολύτιμος πολύτιμος ο λευκόχρυσος είναι ο χρυσός που σπανιότερος άλλος είναι πολύτιμος γιατί είναι.

Μονοκονδυλία

Το σχήμα αυτό παριστάνει τις δυνάμεις που ασκούνται σε ένα σώμα. Προκύπτει να περάσετε απ' όλες αυτές τις δυνάμεις, αλλά χωρίς να πατήσετε στο ίδιο μέρος ή ο φορέας. Με άλλα λόγια θα διαγράψετε το σχήμα με μονοκονδυλία. Για προσομοίωση να το καταφέρετε.

Ποιά λάθη;

Προσπαθήστε να βρείτε ποιά λάθη υπάρχουν στο παρακάτω απόσπασμα του ημερολογίου ενός περιηγητή:

«Όταν ταξίδευα στη Νότιο Αμερική, ενδιαφέρθηκα ιδιαίτερα για τους κατοίκους της Χιλής, του Περού, της Βραζιλίας και της Κολομβίας. Άκουσα μ' ευχαρίστηση μερικές απ' τις ιστορίες των περιηγητών εξερευνητών, όπως π.χ. του Ντε Σότο που ανακάλυψε το Μισισισιππί, και του Μπολμπό που ανακάλυψε την Ειρηνική, μεταφέροντας την Ισπανική σημαία στα μακρινά, τεράστια μέρη αυτής της ηπείρου. Μ' άρεσε ιδιαίτερα η Νότιος Αμερική, αλλά οι πέντε χώρες που προανέφερα με νουθετούν ιδιαίτερα».

Άλυσίδα λέξεων

Οι ζητούμενες λέξεις που πρόκειται να τοποθετηθούν μέσα στο σχήμα μας είναι όλες τριούλλατες, το δε αρχικό γράμμα της μεσαίας συλλαβής είναι πάντοτε «Γ».

Επί πλέον, η τελευταία συλλαβή κάθε λέξης είναι η ίδια με την πρώτη της επόμενης. «Αν δηλαδή η πρώτη λέξη τελειώνει σε «ΤΡΑ» η πρώτη συλλαβή της δεύτερης θα είναι και αυτή «ΤΡΑ».

Και να τώρα οι εξηγήσεις των ζητούμενων λέξεων:

- 1) Σταθερά, αμετάβλητα, αλλά και είδος κρυφών δανείων.
- 2) Όμας ανθρώπων πολέμου πλοίου σε ειδική υπηρεσία στην Ήρα.
- 3) Γράζει.
- 4) Γίνεται από μάραρο ή από χαλκό.
- 5) Μέρος του προσώπου (δημοτ.).
- 6) Ακατάσχετη τάση για σαρκικές απολαύσεις.

7) Όμας χωριών της Εύρωπας.

8) Μας προσφέρονται έτοιμα στα εστιατόρια.

9) Σακκίδιο από χονδρό, μάλλινο ύφασμα που θα βοηθή συντάσσους άμους των χωρικών.

10) Το φως τα κάνει εύκολα να τρέχουν.

11) Στενή κοιλάδα μεταξύ δύο βουνών.

12) Το έκτο γράμμα του αλφαριθμητικού ελληνικού αλφαριθμητικού.

13) Ζεσταίνει τον χειμώνα τα σπίτια.

14) Ζωή που βασανίζεται από επιθυμίες (με 15 ταφό).

15) Έχει την ιδιότητα να τραβά κοντά του σιδερένια αντικείμενα.

Αινιγμα

«Ολόκληρος αν μείνω ευωδιάζω.
Αν μαζήθω λιγάκι άγκαλιάζω.
—Τί είμαι!

Η οικογένεια

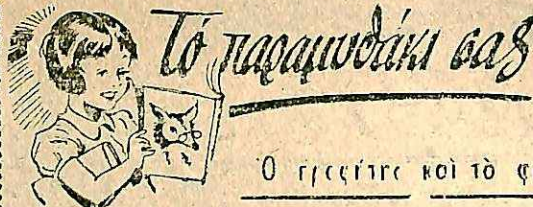
Ένα άνδρουνό έχει τέσσερες παντρεμένες κόρες, που καθεμιά τους έχει τέσσερα παιδιά. Πόσα πρόσωπα υπάρχουν εν όλω στην οικογένεια (δεδομένου ότι δεν έχει πεθάνει κανείς);

Τα αντίθετα

Βρίσκοντας λέξεις που θα έχουν την αντίθετη ακριβώς σημασία από τις δημοσιευμένες κατωτέρω, θα σημειώσετε με τα αρχικά των νέων λέξεων διατεταγμένα στη σειρά, μία νικητική παρομοία.

- 1) Πρώτος, 2) Μερικός, 3) Γίγας, 4) Εξόδος, 5) Αγία, 6) Κάτω, 7) Ήρα, 8) Έμμερος, 9) Αίθριος, 10) Παρακμή, 11) Φανερός, 12) Υπέρ, 13) Αφθονία, 14) Ήρως, 15) Πρό, 16) Ελάχιστος, 17) Τέλος, 18) Θάνατος, 19) Χαμηλός, 20) Καθαρός, 21) Αναίσθητος, 22) Αρρωστος, 23) Δυσθυμία, 24) Παχύς, 25) Βορράς, 26) Γυνή, 27) Λευκός, 28) Πολυσυγαστος, 29) Διαίρεσις, 30) Ήμερα, 31) Ήνος, 32) Υγρασία, 33) Άγριος.

Οι λύσεις στη σελ. 50

Την εποχή του κοτακισμού ο προφήτης 'Αβδούλ Μπέκ πήρε διαταγή απ' τον Άλλαχ να σώσει όλα τα ζώα της γης απ' τη φοβερή καταστροφή.

Εκλείσε λοιπόν άμεσως το ζώο σ' ένα πλοίο και άνοιχτηκε μακριά απ' τη γη.

Την τρίτη όμως μέρα του ταξιδιού ότα, είχαν πια άνοιχτη στο πέλασος ένα ποντίκι άρχισε να τρώει το ζώλο στο βάθος του πλοίου και ν' άνοιχνε μια μεγάλη τρύπα. Το καράβι έκανε τότε νερό και κόντευε να βουλιάξει. Την ίδια στιγμή ότα φείδι είπες σιγανά στον προφήτη που άνησκούσε:

— Ά, μου υποσχεθηκε πως θα μου δώσει ό,τι σου ζητήσω. Εσώω άμέσως το καράβι σου.

Ο προφήτης του το υποσχεθηκε και τότε το φείδι άσβησε ως το βάθος του πλοίου κι' έφραξε με το σώμα του την τρύπα που είχε άνοιξει το ποντίκι. Κι έτσι ό κίνδυνος πέσσε.

Σε δύο μήνες, όταν το καράβι έφτασε και σταμάτησε σ' ένα μεγάλο βουνό το φείδι είπες στον προφήτη. 'Αβδούλ Μπέκ:

— Έρθε ή ώρα να εκπληρώσει την υποσχεσί σου.

— Συμφωνώ... Θα γίνω το θέλημά σου άπάντως ό προφήτης.

— Θέλω να μου βρεις το καλλίτερο αίμα που ά, παρχει στή γη. Γι' αυτό στείλε το κουνούπι να σου φέρει αίμα απ' όλες τις υπόσχεσι που ζουν στον κόσμο και να... υρίσην το μάρ ή ποιά είναι το καλύτερο το πείδ νόστιμο, το πείδ νλυκό.

Ο προφήτης δέχτηκε. Και το κουνούπι ξεκίνησε για να πηδ το αίμα άνθρώπων και ζώων, και να πηδ την νύχτη του.

Μά έπειδή άργούσε να γυρίση ό προφήτης άνησχυμένος διάταξε το κελιδόνι να ητάξει προς άνα ζήτησί του.

Το κελιδόνι άνοιξε το φτερά του και πέταξε νηγορά προς το βασίλειο των άνθρώπων. Στο δρόμο του συνάντησε το κουνούπι που νύριζε λαχανισμένο στον προφήτη.

— Κουνουπάκι μου ρώτησε τότε το κελιδόνι δε μου λες ποιά είναι το καλλίτερο αίμα του κόσμου;

— Το ανθρώπινο! του άποκρίθηκε θιαστικά το κουνούπι.

— Δώσε μου σέ παρακαλώ λιγάκι να δοκιμάσω. Το κουνούπι πλησίασε το κελιδόνι κι' έβγαλε τη γλωσσίδα του για να του δώσει μια σταγόνα απ' το αίμα του άνθρώπου. Καθώς όμως προσπαθούσε το κελιδόνι να την πάρη έσφαψε χωρίς να το θέλη, εκλείσε το σώμας του κι' έκοψε τη γλωσσίδα του κουνουπιού πέρο... ήρα. Το κουνούπι παρά λινο να φάησιν απ' τον πόνο.

— Βζίν!... Βζίν!... έκανε το δυστυχισμένο. Κι' αν και δεν μπορούσε πια να υιλήση, νύρισε λυπημένο στο βουνό που το περιέμενε ό προφήτης μαζί με το φείδι.

— Λοιπόν, το ρώτησαν κι' οι δύο υόλις το είδαν. Ποιά είναι το καλύτερο αίμα στή γη;

— Βζίν!... Βζίν!... έκανε το κουνούπι.

— Θα υιλήσης; φώναζε έυθυμώς το φείδι.

Τότε το κουνούπι άνοιξε το στοματάκι του και όλοι είδαν πως δεν είχε γλώσσα.

— Ποιάς σου τώκανε κύρι; ρώτησε ό προφήτης. Το κουνούπι έδειξε τότε το κελιδόνι που υόλις είχε νύρισε. Το φείδι άρρωστος άντριμένο κι' άρπαξε την ούρα του κελιδονιού. Το κελιδόνι τραβήχτηκε προσπαθώντας να ξεφυγί κι' έτσι άφρασε ένα μέρος της ουράς του στο στόμα του φειδιού.

Απ' τον καιρό αυτό το κελιδόνι έχουν πάντα την ούρα τους διχαλωτή. Κι' απ' τον καιρό αυτό έπίσης βιβνίζουν το φτωχό κουνούπι που δεν έχουν, γλώσσα.

Και το φείδι άγκλώνουν τους άνθρώπους μια κι έμωσαν απ' την άσφορά που άφρασε το κελιδόνι στον προφήτη πως το άνθρώπινο αίμα είναι το πιο νόστιμο απ' όλα στον κόσμο.

Παιδικόν πνεύμα

Η φίλικη μαθαίνοντας άργά ότι ό πατέρας μιας φίλης της πέθανε, έσπευσε να της γράψι ένα συλλυπητήριο γράμμα το οποίο άρχισε ως έξης:

«Το γράμμα αυτό έοχετα βεβαία κοτόπιν έορτης...»

Στην συλή καθετί, ή υικρή Αρνυρούλα μαζί με τη νιανιά της που είναι κοινή.

Έσφαψε ή Αρνυρούλα πέφτει. Η μαμά της ά, κουνώντας τον κρότο από κάτω, άρχισε: «Εν και την ερώταί άνησχυη».

— Έπεσε Αρνυρούλα;

— Ναι, μαμά.

— Και πως τόπαθες να μην κλάψης;

— Δεν έκλαψα, μαμά γιατί... ή νιανιά δεν άκούει.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΥΡΑΣΙΣ

Τα συμπεράσματα των Άμερικανών επιστημόνων

«Συμβαίνει κάπου... κάπου σε καθενα από μας να νοιώθω πως είναι κουρασμένος. Άλλ' υπάρχουν άνθρωποι που είναι διαρκώς κουρασμένοι. Άν έσφαμε τί είναι εκείνο που προκαλεί αυτή την κούρασι και ρυθμίζουμε ανάλογα την εργασία μας, θα βρισκόμαστε πάντα σε πολύ καλή φόρμα. Έχομε γενικά σφαλερές ιδέες σχετικά με την κούρασι και τα μέσα που θα μας επιτρέψουν να την άποφύγουμε. Και αυτό είναι εκείνο που κάνει την κούρασι έναν άληθινό εφιάλτη της ζωής μας».

Με τα λόγια αυτά άρχίζει ή έκθεσι ενός συνεδρίου των Άμερικανών γιατροών, που άπακολούθησε ειδικά με το ζήτημα της κόπωσης.

Άλλ' άς δούμε ποιά είναι τα συμπεράσματα στα όποια κατέληξε:

1) Η σωματική ή πνευματική εργασία δεν είναι αιτία της χρόνιας κόπωσης, που αισθάνονται πολλοί από τους σημερινούς άνθρώπους.

Κάθε κόπος που προέρχεται από μια φυσική προσπάθεια, άσωνόητος βίαιη και άν είναι, εσφονίζεται έπειτα από μια νύχτα άναπαύσεως. Στον άνθρώπου που εργάζεται καθημερινά, έφ' όσον ή υγεία του είναι καλή, ό κόπος προέρχεται από στίσις άσχετες με την προσπάθεια που απαιτεί ή καθημερινή του εργασία.

2) Το μεγάλο μυστικό που άγνωσμε είναι ότι ή εργασία μας κουράζει όταν δεν ανταποκρίνεται στις διαθέσεις μας.

3) Η κακή λειτουργία των άδένων, είναι σπανιότατα αιτία κόπωσης.

4) Η εσωτερική λειτουργία άσωνμένων άδένων ίδιως του θυρεοειδούς και των έπινεφρών, όταν προκαλεί κάποια ένο αισθησις κόπωσης. Άλλα, κατά γενικό κανόνα, οι άδένες της μείωσης πλειοψηφίας των άνθρώπων λειτουργούν άσφαλτα.

5) Άπο τ' άλλο μέρος πρέπει να γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχουν ειδικά άδένες που να μας προηπεύουν ενεργεία. Οι άδένες, όπως και ό πνεύμονες ή ή καρδιά, δεν παράγουν ενεργεία.

Ένας άνθρωπος μπορεί να αισθανεται μια χρόνια κούρασι, μ' όλο που οι άδένες του λειτουργούν κανονικά.

6) Η υπερκόπωση δεν αποτελεί αιτία νευρικής εξάντλησεως.

7) Η υποσπίριζε σχετικά μ' αυτό το ζήτημα ό δόκτωρ Ρ. στέν Ρίγκς: «Η σωματική ή διανοητική εργασία, όσο κι' αν είναι σκληρή δεν προκαλεί σπανιότατα άδένες που να παράγουν κόπωση».

8) Είσις ή δόκτορ έσφα Ιρα Ουάιλ, υποστήριζε ότι «ή υπερκόπωση δεν προκαλεί ποτέ νευρική εξάντληση».

9) Τα νυράσια δεν άποτελούν άναγκαστικά αιτία κόπωσης.

10) Η δραστηριότητα των νεύρων των εξαρτάται από το ένοια, φέρον που άποδίδουν στην εργασία των και στα πράγματα της ζωής.

11) Η ενεργητικότητα μας δεν εξαρτάται άναγκαστικά από τη σωματική μας δύναμι. Οι συναισθηματικοί λόγοι έπιδρούν περισσότερο σ' αυτή.

12) Πολλοί μεγάλοι άνδρες έσφακολούθουν να εργάζωνται στα νυράσια των όπων και την εποχή που ήσαν νεοί. Το πάθος που αισθάνονταν για την εργασία τους άποτελεί γι' αυτούς ένα ισχυρότατο κίνητρο.

13) Για την επιτυχία στή ζωή, ή ενεργητικότητα είναι πιο πολύ άναγκαία από την ευθυμία.

14) Η ενεργητικότητα έθετε σε κίνησι όλες τις διανοητικές ή κανόντες που έχει ένας άνθρωπος. Ό Έμερσον υποστήριζε ότι ή ενεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

15) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

16) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

17) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

18) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

19) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

20) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

21) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

22) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

23) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

24) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

25) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

26) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

27) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

28) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

29) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

30) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

31) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

32) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

33) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

34) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

35) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

36) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

37) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

38) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

39) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

40) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

41) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

42) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

43) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

44) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

45) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

46) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

47) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

48) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

49) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

50) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

51) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

52) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

53) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

54) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

55) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

56) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

57) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

58) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

59) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

60) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεωρεί άνώτερη κι' από το λογικό, όπως και πολλοί ψυχίατροι.

61) Η ένεργητικότητα άποτελεί την άπορίτητη βάση κάθε επιτυχίας. Τη θεω

43

Ανάστασις

«Ετοι άρχισε: Ένα βράδυ βγήκα απ' το γραφείο κ' έβρεχε. Δεν είχα όμυρέλλα και στάθηκε κάτω από μια στέγη για να μη βρεχω. Κιόταξα τ' αυτοκίνητο αφηρημένη, μα ή σκέψι μου πετούσε στον Παύλο στο έσθλο του κεφαλακι, στίς δυό μου κόρες καιρούλες σ' όλη την περασμένη ζωή μου. Δυό χρόνια πριν, ακριβώς τούτη την εποχή, ο Γιώργος με είχε παρατήσει. Έπειτα από τόσους όρκους αλάνιας άνάπη, έπειτα από ένα σύνδεσμο δυό χρόνων κι όταν πια του έκομολογούνα πως θα γινόμουν αμτέρα, μου έγραψε ένα γράμμα και με άποκαιροτούσε για πάντα. Τό γράμμα τό συνόδεψε και με υερικα λείπει, σαν να ήμουν μια κήλη γυναικα. Άρρώστια απ' την απελπισία μου, μα ή μητριά μου με περιποιήθηκε με τρυφερότητα. Όταν όμως της είπα πως θα γινόμουν υπέρτα, όθυσσε και έβλεπε να με διαψέη απ' τό σπύτι. Δεν ήθελε μου είπα, να δώσω τό κοκό παραδέσμη στή μικρότερη κόρη της. Μάλιστα έπενέθε ο πατέρας μου. Ή μητριά μου ήταν άνένδο. Ήτοι έβουνα απ' τό σπύτι και με τη βοήθεια του πατέρα μου νοίκιασα δυό καιρούλες.

«Δεν ζήτησα πιά να ζανασυναντηθώ με τό Γιώργο. Σε λίγο γεννήθηκε ο Παύλο. Μα δεν μπορούσα να τον κρατήσω κοντά μου. Άναγκάσθηκε να τον έμπίστουω σε μια παρομόνα και να γυρώσω κάποια δουλεία. Βρήκα μια θέσι σ' ένα γραφείο κ' από κειν την ήμερα άρχισα μια καινούργια ζωή. Δεν κέρδιζα, βέβαια πολλά μα ό,τι έβγαζα προσπαθούσα να τό έδεω μόνάκα για τίς άπαιρήτες άνάγκες μου. Ποτέ πότε με βοηθούσε κ' ο καυμένος ο πατέρας μου. Μου έρχόταν να κλάψω όταν τον έβλεπα να ψεύνη. Άλλοίμονο! Τώρα πιά έβουε για πάντα...

«Ένα χρόνο άνόνητα έμια πιά ο Γιώργος είχε παντρευτή και πως είχε εγκατασταθ όνά νότια της Ήταλίας. Είχε κάνει έναν πλούσιο γάμο.

«Λοιπόν όμως έλεγα στην άρχή, έκεινο τό βράδυ έβρεχε και δεν είχα όμυρέλλα για να προχωρήσω και να πάρω τό τράυ. Σανικά ένας άντρας στάθηκε πλάι μου κ' άνοιξε την όμυρέλλα του.

«Έθέλετε να σας συνοδέψω;» Δίχως να τον κυττώω δέχτηκα. Έβρεχε πολύ κ' έκανε κρύο. Ο συνοδός μου έθηκε.

«Κουλόνησα στά καλά, μου είπα. Κ' αύριο τό πρόπει να σηκώω στίς τρεις τό πρωί. Είμαι έπιθεωρητής στους κρατικούς είδοπροδούμους.

«Α! έκανε έγώ. Έπιθεωρητής είπατε...

«Μου είπατεπε να σας προσφέρω ένα έσθό γάλα;

«Μ' έσπώξε σ' ένα μικρό ύμπα, όπου παραγγείλε γάλα και υμικό. Όταν βρήκαμε απ' τό ύμπα, ή βροχή είχε πάψει. Με ρώτησε πού έμμενα και τού είπα: Έκεινος έψαξε στό πορτοφόλι του και μου έδωσε τό έπιοκπητήριό του. Με ρώτησε αν μπορούσε να με έναδής.

«Την Τετάρτη έθχω γυρίσει. Θάρω πιά στό ίδιο μέρος και θα σας περιμένω, πρόσθεσε.

«Χωρίσαμε. Στό σπύτι μου διάδασα ένα γράμμα της παρομόνας πού μου έγραφε πως ο Παύλο μου ήταν καλά κ' έτρωγε με πολλή όρεξη. Πέρασαν άρετές ήμέρες και δεν θυμόμουν πιά τον έπιθεωρητή των

είδοπροδούμων. Όταν κύτταξα τό έπιοκπητήριό του, είδα πως λεγόταν Πιέτρο Κάντο. Την έλλη Τετάρτη τον συνάντησα στό ίδιο μέρος.

«Σέρτε, μου είπα έπειτα από λίγο, την Κυριακή θα είμαι έλεύθερος, θέλετε να περάσουμε τ' άπόγευμα μαζί;

«Οχι, τού είπα, την Κυριακή μου είναι άδύνατο. Έχω δουλεία. Πρέπει να πάω στην έξοχή. (Ήθελα να δω τό παιδάκι μου, τον Παύλο).

«Τότε τό Σάββατο τό βράδυ;...

«Πραγματικά, τό Σάββατο συναντηθήκαμε και πήγαμε στό σινεμα. Όταν τέλειωσε τό φιλμ, θέλησε να με συνοδέυη ως τό σπύτι μου. Μιλούσαμε στό όρομο για χίλια δυό πράγματα. Έπειτα σιγά-σιγά κατάρσα πως μου άρεσε ή συντροφιά του. Ένα βράδυ με κάλεσε να πάμε μαζί και πήγαμε σ' ένα μικρό έστιατόριο. Καθήσαμε σε μια γωνία.

Έκανε ζήτησι και τό φωνητά ήταν νοστήμα. Ήπιεμε κρασί και βγήκαμε από κει κρατώντας ο ένας τό μπράτσο τού άλλου.

«Σαν φτάσαμε κοντά στό σπύτι μου μ' έπιασε έλαφρά απ' τη μέση και μου είπα:

«Θάβελος να παντρευτούμε, αν στό ζήτούσα;

«Δεν τού άπάντησα και όλη μου ή χαρά έσβυσε απ' την καρδιά μου. Με κύτταξε μια στιγμή δίχως να ή ή τίποτα, ύστερα μ' άποκαιρέθηκε κ' έφυγε. Στό σπύτι άρχισα να κλαίω και πέρασα μια άσχημη νύχτα δίχως να κοιμηθώ καλά. Είχα έλπίσει πως θαδούκα στόν καινούργιο μου φίλο μια πραγματική, είλικρινή φίλια, γιατί έπειτα απ' την περιπέτεια μου με τό Γιώργο δεν πίστευα πιά στούς έρωτες των άντρών. Τό ίδιο μου είχα π' κ' ο Γιώργος κάποτε. Κ' όμως όταν γεννήθηκε ο Παύλο, με παράτησε και τό παιδάκι μου άφήμεινε δίχως πατέρα και δίχως όνομα. Δεν είχα ή ή τίποτα απ' όλα αυτά στόν Πιέτρο, γιατί ήμουν βεβαία πως αν τό υαθαίνε θα με περιφρονούσε για τό σφάλμα μου. Πέρασαν μερικές ήμέρες. Έπειτα κάποια Παρασκευή τον είδα πού με περιέμενε κάτω απ' τη στέγη.

«Λοιπόν, με ρώτησε, σκέφτηκες τί σου είπα τίς προάλλες;

«Δεν είναι δυνατό τού άπάντησα.

«Μά γιατί; Γιατί; Τόσο λοιπόν με συκαίνεσαι;

«Οχι, δεν είν' αυτά. Δεν μπορώ.

«Καλά, μου άπάντησε. Άς μ' μιλήσουμε πιά γ' αυτό. Μά έλα άπόψε για τελευταία φορά να φάμε μαζί.

«Πήγα. Μα ήμστε κ' οι δύο μας μελαγχολικοί. Πέρασαν κάμπορες βδομάδες. Όταν έφτασαν τό Χριστούγεννα, πήγα στην παραμύνα και πήρα τον Παύλο σπύτι μου για να περάσω μαζί με τό παιδάκι μου τίς γιορτές. Ήμουν χαρούμενη σαν παιδί. Όταν ανέβηκα τίς σκάλες, ή θυρωρός μου είπα πως κάποιος κύριος με είχε κητήσει. Σκέφθηκα πως θα ήταν ο Πιέτρο. Μα ήταν δυνατόν; Κοιμήθηκα κεινο τό βράδυ ευτυχισμένη. Την άλλη μέρα άφισα τον Παύλο στό κρεβάτακι τού να κοιμάται και βγήκα έξω να ψωνίσω για τό Χριστούγεννα. Σά γυρίσα με τό πακέττο μου κ' άνοιξα την πόρτα, άκουσα τον Παύλο να φωνάζη χαρούμενα. Και τότε θέσ μου, είδα στό σαλονάκι τον Πιέτρο πού κρατούσε στην άγκαλιά του τό παιδάκι μου κ' έπαίξε μαζί του. Ένα σωρό παιχνίδια ήταν γύρω του. Τα χάσα και ή φωνή μου κόπηκε.

«Ανάπη μου!... μου είπα ο Πιέτρο συγκινημένος.

«Έπεσα στην άγκαλιά του κλαίοντας. Μα τί έορτή των Χριστουγέννων ήταν, έκείνη. Ημστε και οι τρεις ευτυχισμένοι.

«Αν δεν είχα βρή έκείνη την ήμερα δίχως όμυρέλλα, αν δε είχα συναντούσα κάθε τόσο αν δεν είχαμε φάει μαζί, αν ή παραμύνα τού Παύλο δεν ήταν, έσάδελον μου κ' αν δε μάθαινα από κειν όλη σου την ιστορία, αν δε είχα έρωτευθ όν δεν σ' άναπούσα.

«Ανάπη μου!...

«Α! Πιέτρο! Μου έσάδωσες τη ζωή μου! Άς είναι ευλογημένο τό όνομα τού Θεού!...

ΛΟΥΙΣΙΑΝΑ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

Ο ιδρώς του καλοκαιριού

Πώς θα τον καταπολεμήσετε

Καλοκαίρι, εποχή τού ύπαιθρου. Θα κάνετε περιπάτους στην έξοχή, θα τρέξετε, θα παίξετε... και θα ιδρώσετε. Ή τελευταία αυτή συνέπεια είναι πολύ φυσική, αλλά και άπαιρήτη. Ο ιδρώς έχει ως κύριο ρόλο τού να διατηρή τό σώμα σε μία σχεδόν σταθερή θερμοκρασία. Αν καταβάλετε μια σωματική προσπάθεια, ή θερμοκρασία σας τείνει ν' άναβή, απ' τη ζωρότερη καύσι πού γίνεται στούς μύς.

Τότε έπεται νάει ο ιδρώς. Άναδύζονται δηλαδή στην έπιφάνεια της έπιδερμίδος λεπτότατα σταγονίδια νερού, τό όποια εξατμίζονται. Για να εξατμισθούν, άπορροφούν θερμότητα από τό σώμα. Κ' έτσι τό ζανασφέρουν στή φυσιολογική θερμοκρασία τού.

Λέγεται συνήθως ότι, με τον ιδρώτα άπομακρύνονται πολλές τοξίνες απ' τον όργανισμό, κ' έτσι υποβοηθείται ή λειτουργία των νεφρών. Μήπως όμως τό χειμώνα, πού δεν ιδρώνουμε, δεν κάνουν άριστα τη δουλεία τους οι νεφροί; Δεν είναι λοιπόν άπαιρήτη ή συνεργασία τού ιδρώτος για την άποτοξίνωσι.

Επομένως δεν υπάρχει κανείς λόγος, πού να μ' άποδοίξη να προσπαθώμε να μετριάσωμε μια υπερβολική έπιδρωσι. Τό φαινόμενον αυτό είναι συχνά δείγμα αναμίας. Παρατηρείται επίσης στούς νευρικούς ανθρώπους, πού δοκιμάζουν κάθε είδους συγκινήσεις. Δεν είναι μόνον ένοχλητικό, αλλά κ' επικίνδυνο γιατί αν ο ιδρωμένος βρεθεί σε ρεύμα άέρος, δεν θα γλυτώσ τό κυκλογνώμα.

Κατηγορούν έξ άλλου συχνά τον ιδρώτα για την κακοσμία τού. Στην πραγματικότητα όμως, ο ιδρώς πού αναδύεται από ένα σώμα υγιές και καθαρό, δεν έχει καμμία μυρωδιά. Αρχίζει να μυρίζει άσχημα, μόνον όταν συσσωρευθό πάνω στό δέρμα, μένει έκει πολύν καιρό και υποστή άποσύνθεσι. Πολλοί, παρά πολλοί άνθρωποι υποφέρουν από υπερβολική έπιδρωσι χωρίς να τό αντιληφθό καθαλού τό περιβάλλον τους, γιατί είναι άμεπτοι από άπόψεως καθαριότητας.

Αν γυρίστε στό σπύτι σας μούσκεμα στόν ιδρώτα, θα νοήσετε μια βαθεία ευχαρίστησι με τό να γδυθήτε άμέσως για να πλυθήτε. Δεν υπάρχει ένοχλητικότερο-και πιο επικίνδυνο-πράγμα απ' τό να μένετε με ύγρο ρούχα.

Αφού σκουπιάθε καλά, ρίχνετε με τό θαυοριζότερ σ' όλο τό σώμα σας μια καλά λουσίον. Αυτή την εποχή, είναι πιο ευχάριστο απ' τό τρίψιμο. Αφίνετε να στεγνώσ τό σώμα σας και πούδραρε, σ' έλαφρά με τάλκ.

Άλλοτε, οι προνοητικοί άνθρωποι φορούσαν σ' ένα άλλο τό καλοκαίρι, για ν' άπορροφά τον ιδρώτα. Σήμερα την έχουν αντικαταστήσει πολλοί μ' ένα κοστούμι έλαφρό και αρκετά ευρύχωρο, ώστε να επιτρέπη την εξατμίσω τού ιδρώτος. Άλλωστε, κ' όσοι άκόμη θέλουν να διατηρήσουν τη φανέλλα μπόρουν να φορέσουν συγχρόνως κ' αυτό τό κοστούμι.

Ή «υπερίδρωσις» εκδηλώνεται πρό πάντων στίς μασχάλες, τα πόδια και τα χέρια. Για να την καταπολεμήσετε, πίνετε όταν πάτε να κοιμηθήτε, ένα φλυτζάνι φασκόμυλο.

Πρώ και βράδυ, σάπουνιζετε τίς μασχάλες σας μ' ένα σαπουνι ταννίνη πού θα τό βρήτε στά φαρμακεία. Καθύν τίς άλειψετε με τό έξω υγρό, πού εζέλεψή την κακή μυρωδιά: Κολώνια, 25 γραμμάρια θεικόν άργιλλιον, 3 γραμμάρια, Έσσανς μέντας, 3 σταγόνες, Νερό, 10 γραμμάρια. Αφίνετε να στεγνώσουν και πούντρεστε πρώτα με σόδα τού φαντού έπειτα δε από λίγα λεπτά με τάλκ.

Παλύνονται στά καταστήματα αρκετά σπασαίτε, πού σπαταούν την έπιδρωσι. Είναι θάσερο; Δεδομένου ότι ο ιδρώς δεν έχει μεγάλη τοξική δύναμη, δεν είναι αντίθετο πρός την υγεία τό σπαμμάτω τό κάθε τόσο σε μια περιωρισμένη έπιφάνεια τού δέρματος. Προτιμάτε όμως τίς έλαφρές συντογές πού έχουν μόν έπιδρωσι μόνο για μια μέρα, αλλά συγχρόνως είναι λιγώτερο βρεθιτικές απ' τίς πυκνές και άρετικές.

Όσο για την υγρότητα των χερών από μια συνεχή έπιδρωσι, άποτέλει διαρκή ένοχλησι και μπορεί μάλιστα να γίνη σοβαρό έυπόδιο σε ώριμένα έπαγγέλματα. Για να την εξαλειψέτε σάπουνιζετε τα χέρια σας με σαπουνι ταννίνη ή καρομίου. Τα τρίβετε κατόπιν μ' ένα κομμάτι στύψι. Όσο τό δυνατόν δε συχνότερα, τό πούντρεστε με τό έξω υγρό: 50 γραμμάρια τάλκ και 10 γραμμάρια οξυ. Αντικαθιστάτε επίσης τα πούντρετα γάντια σας με πόνινα. Σε ώριμένες έπιμονες πούπρωσις, καταφεύγετε στή ραδιοθεραπεία, πού έσας γιατρέψη τελείως και σύντομα.

99

Ένας μαθητής 112 ετών

Ή Πολιτεία τού Σαν Παόλο, στή Βραζιλία, ήβουσε τελευταία πολυάριθμες σκαλές για τούς ένηλικούς αναλφάβητους πού άποτέλούν τό μεγαλύτερο μέρος τού πληθυσμού. Μεταξύ των μαθητών αυτών των σκαλίων είναι και ένας Πέντρο, 101 έτος, ήλικίας 112 ετών! Τό αξιοσημείωτο είναι ότι ο Πέντρο θεωρείται ως ο καλύτερος μαθητής της τάξης του και άριστεύει σ' όλα τα μαθήματα.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΩ

8ον —Ο Βεντέρ και ή άνακριτής Φορμει ήν άνέκριναν. Δεν βρήκαν όμως, κανένα ένοχοποιητικό στοιχείο έναντίον της. —Εξάκολουθούν να σας έχουν έμπιστοσύνη στή διεύθυνσι;

—Απόλυτη. Ο Βεντέρ μας περιβάλλει με την έμπιστοσύνη του όπως προτύτερα ο Λενορμάν.

—Είμαι πολύ ευχαρίστημένος γι' αυτό, άπάντησε ο Σερνίν. Τώρα κάτι άλλο: Τί έρετε για τον Στάινμπεκ;

—Τίποτε περισσότερο από 5. τί θα έρετε και σεις άπάντησε ο Μανζό, Νομίζω όμως ότι αυτός ο γέρος κατέχει τό κλειδί τού μυστηρίου. Πρέπει να τον έναδούμε με κάθε θυσία.

—Πού υποθέτετε ότι τον έχει κρύψει ο Ριμπέριε;

—Μά... στό σπύτι του.

—Πρέπει, λοιπόν, να μάθουμε πού μένει ο Ριμπέριε.

Οι δύο άδελφοί έβουαν έπειτα από αυτή τη συνομιλία.

Ο Σερνίν άποκαιρέθηκε τότε την κυρία Έρενούν και έβουε γι' αυτές.

Έμπρός στην πόρτα τού κήπου τού μεγάλου ένοδοχείου τού Γκάς έστάθμειαν μερικά αυτοκίνητα.

Ο πρίγκιπας προχώρησε στό έσωτερικό τού κήπου και διευσύνθηκε πρός τό μέρος τού περιτρώου της κυρίας Κέσσελμπαχ.

Σ' ένα εύλογο παγκάκι έκει κοντά ήσαν καθισμένοι ή Κατερίνα, ο Πέτρος, ο Δούε και ένας σωματώδης άνδρας με άψωση περιβολή και μόνόκ.

Συνομιλούσαν και οι τρεις και κανείς δεν πρόσεξε τον Σερνίν.

Έκείνη τη στιγμή, μερικοί άνθρωποι βγήκαν απ' τό περιπτερό. Ήσαν ο άνακριτής Φορμει, ο υποδιευθυντής της άσφαλείας Βεντέρ, ένας γραμμάτος και δυό τείες άστυνομικοί.

Ή Κατερίνα σκώθηκε από τό παγκάκι και διευσύνθηκε πρός τό μέρος τού περιτρώου. Και ο κύριος με τό μόνόκ σκαλίστηκε επίσης και έρεξε ν' συναντήση τον άνακριτή και τον υποδιευθυντή της άσφαλείας.

Ο Σερνίν πλησίασε τότε στό παγκάκι, όπου είχε άπομείνει μόνος τον ο Πέτρος.

—Μήν γυρίστε τό κεφάλι τού είπα σιγά, Έγώ είμαι!

Ήταν ή τρίτη φορά πού ο

νέος έβλεπε τον Σερνίν από την τρουαχτική νύχτα τού ένοδοχείου των Βερσαλλιών και πάντοτε ένοιωσε ένα είδος σ' όλο του τό σώμα, μόλις ο μυστηριώδης αυτός άνδρας πού έξουσίαζε τη ζωή του τον έπλησίαζε.

—Ποιος είναι ο κύριος με τό μόνόκ; ρώτησε ο Σερνίν.

—Ο βαρώνος Άλτενχάιμ.

—Τί έρετε γι' αυτόν;

—Ήταν φίλος τού κυρίου Κέσσελμπαχ και ήθελε από την Αυστρία πρίν από μια βδομάδα για να τεθή στή διάθεσι της χήρας τού εκατομμυριούχου.

—Ο βαρώνος σ' έρώτησε τίποτε;

—Ναι... Φαίνεται ότι τού προκάλεσε κάποιο ένδιαφέρον και μού έκανε πολλές έρωτήσεις. Προσφέρθηκε επίσης να με βοηθήση για να έναδρώ την οικογένειά μου...

—Και τί τού άπάντησε;

—Τί έλέγατε να τού άπάντησω; Μήπως έρω τίποτε για την οικογένειά μου...

—Την οικογένειά, δηλαδή, τού άνδρα πού, πού υποκρίνομαι ότι είμαι;

—Όυτε κ' έγώ! είπεν ο πρίγκιπς άνάμεσα στά δόντια του.

—Α, ούτε και σεις! άπάντησε ο Πέτρος. Και όμως κάποιος πρέπει να έρεθ...

Ο Σερνίν γέλασε σαρκαστικά.

—Κ' έγώ αυτό νομίζω είπατε. Στό άναμεταύ, πρέπει να είσαι ευχαρίστημένος γιατί περνάς σαν δούκας... Σε πειράζει τό ότι δεν είσαι πραγματικά;... Τί σημασία έχει, φίλε μου; Προσπάθησε να γίνης! Δεν αξίζει τάχα να πωλήσης την ψυχή σου για τό ώραία μάτια της Κατερίνας;

Λέγοντας αυτά, ο πρίγκιπς άπομακρύνθηκε, χωρίς να δόση καμμία άλλη έξήγησι στό συνομιλητή του.

Έκείνη τη στιγμή, ή Κατερίνα έάνηκε στά σκαλοπάτια τού περιπτερού και βλέποντας τον πρίγκιπα, έτοξε άμέσως πρός τό μέρος τού με τό γαμμένο στή νύχτα.

—Α! ήλθατε, είπα, δίνοντας τό τό γέρι. Είμαι πολύ ευχαρίστημένη πού σας έναδής...

—Θέλετε να δήτε την Ντολνέρε;

—Έπειτα από ένα λεπτό, ή ν' α τον ώδήγησε στόν κοίταμα της κυρίας Κέσσελμπαχ.

Ή χήρα ήταν έπιπλωμένη πάλι σ' ένα ναυηλό ντιβάνι κ' είχε τά πόδια της σκαλισμένα με μια λευκή κουβέρτα.

Τό πρόσωπο της κυρίας Κέσσελμπαχ ήταν κάτωχω και τό μος της άήσυχος.

Ο Σερνίν την κύτταξε με συμπάθεια και καλώς...

Είχε καθίσει τώρα σ' ένα καθίσμα άπέναντι στή χήρα

και έφερε με τρόπο τη συζήτηση τού κύριου με τό μόνόκ πού είχε ίδη στόν κήπο.

—Δεν άμφιβάλλω ότι θα είναι κάποιος συγγενής σας.

—Όχι, άπάντησε ή κυρία Κέσσελμπαχ. Ο βαρώνος Άλτενχάιμ δεν είναι συγγενής μου.

Άλλ' ήταν πολύ φίλος τού συζύγου μου. Είναι ένας άνδρας πού πολύ εύγενής και ύποτακτικός...

—Αρκεί να τον ίδη κανείς για να αντιληφθ, είπεν ο πρίγκιπς. Ότε, λοιπόν, ο βαρώνος Άλτενχάιμ είναι ένας παλιός οικογενειακός φίλος...

—Παρέλειψα να σας πώ ότι είναι ή πρώτη φορά πού τον βλέπω, είπεν ή Ντολνέρε. Ή έρεα υόνό τό διστά του και ότι ήσαν πολύ φίλοι με τό συζύγου μου...

—Α! έκανε ο Σερνίν, σπληνώντας τό βλέμμα του μέσα στά μάτια της κυρίας Κέσσελμπαχ.

Σε λίγο είπα με άδιάφορο ύφος:

—Είχα γκωρίσει κ' έγώ άλλοτε κάποιον Άλτενχάιμ, πού έμμενε στην όδον Νταρού. Νομίζετε ότι είναι ο ίδιος;

—Α, όχι! άπάντησε ή χήρα. Ο βαρώνος μένει... Τί περίεργο!... Δεν τό θυμάμαι πιά...

Ο Σερνίν δάγκωσε τά χείλη του. Τό τέραςμά του δεν είχαν επιτύχει.

Σκώθηκε σε λίγο για να φύγη.

Ή Κατερίνα τον συνόδεψε ως την έξοδο.

—Έχω να σας πώ ένδιαφέροντα πράγματα, ψιθύρισε σιγά ή νέα. Τό αληθινό όνομα τού κυρίου με τό μόνόκ, δεν είναι βαρώνος Άλτενχάιμ. Νομίζω πως ο άνδρας πού λέγεται Ριμπέριε και πώς είναι έκείνος πού προσπαθήσε να με άπαγάγη πρίν από λίγες ήμέρες μέσα στό δάσος...

—Πώς; ρώτησε άνήσυχος ο Σερνίν.

—Αυτό έγινε πρίν από τέσσερες ήμέρες. Διέσχιζα μόνι μου τό δάσος όταν έσφηνικά, δυό άνδρες, μού έπιτέθηκαν και προσπαθούσαν να με σπρώξουν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο...

Μ' όλο πού ήταν νύχτα σκαδόν, άναγνώρισα τον ένα από αυτούς. Και είμαι βέβαιη πως ο

—Λοιπόν, είπεν ο Αριάν, έναδρίσκοντας την ήοεισά του.

—Δεν νομίζεις ότι είναι άνάγκη να συνομιλήσωμε;

—Και τί θα είχαμε να πούμε;

—Πολύ πράγματα.

—Εστω, είπεν ο Σερνίν.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

άνδρας ούτως ήνε ο Ριμπέριε ή βαρώνος Άλτενχάιμ.

—Αλλά πως σώθηκες Κατερίνα;

—Με τά πόδια μου, άπάντησε γελώντας ή νέα, έσβουνα για μια στιγμή από τά χέρια τους κ' άρχισα να τρέχω μ' όλη μου τη δύναμη...

Έκεινο με κατεδίωξαν για ένα διάστημα... Άλλ' ο φόβος είναι δώσε ατρά στα πόδια μου.

—Τί άλλο έρετε γι' αυτόν τον άνδρα Κατερίνα;

—Ή κυρία Κέσσελμπαχ φαίνεται εύτυχής γιατί έαναδρίσκε έναν παλιό φίλο τού συζύγου της. Είναι πιθανόν, όμως, να προσποιηθείται...

Ή αλήθεια είναι ότι ο βαρώνος ρυθμίζει τά πάντα εδώ σαν άπόλυτο καίσαρ... Δεν έσώ αν αυτό γίνεται με τη συγκατάθεσι της Ντολνέρες... Ποιος ε' άσφαίρησε τό προσώπειο αυτού τού κακοποιού;

—Έγώ! άπάντησε ο Σερνίν. Μήν άνησυχής, Κατερίνα...

Θα άγρυπνώ πάντα πάνω σε σας και την κυρία Κέσσελμπαχ...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

«Αριμάν. Πότε θέλεις να συναντηθούμε;»
— Αύριο. Θα φάμε μαζί στο ξενοδοχείο.
— Και γιατί όχι στο σπίτι σου;
— Δεν ξέρεις τη διεύθυνσή μου.
— Πώς όχι; απάντησε ο Σερνίν.
Και με μια γρήγορη κίνηση, άσπαξε για έφημερίδα που προσεγγίσει από την τσέπη του «Αλτενχάιμ».
Πάνω σ' αυτή υπήρχε μια μικρή ταβίνα, που έφερε το όνομα και τη διεύθυνση του αντιπάλου του.
— Βίλλα Ντυπόν, είπε ο Σερνίν.

Ο «Αλτενχάιμ» δάγκωσε τα χείλη του.
— Καλά τα κατάφερες, είπε. Αύριο λοιπόν, στο σπίτι μου, κατά τη νύκτα. Είσαι σύμφωνος;
— Σύμφωνος.
Την άλλη μέρα κατά τη νύκτα, ο Σερνίν έφαγε στη Βίλλα Ντυπόν.
Ήταν ένα μοναχικό σπίτι, που έβλεπε ποδο την όδον Πεονγκολέζ, σε μικρή απόσταση από το δάσος της Βουλώνης.
— Θα ξαναγυρίσεις στις δουλειές άκριδώς, είπε ο Σερνίν στο κοινό του.

Και κτύπησε το κουδούνι.
Η πόρτα άνοιξε άκριας και δύο πανώλητοι υπηρέτες ώθησαν τον επισκέπτη σ' ένα κοινό σαλόνι.
Ο βαρώνος τον περιέμενε εκεί.
— Καλώς ήλθατε, αγαπητέ μου προϊγκνέ, τρέγοντας για να τον προσπαντήση... Δουμένικε, σε είκοσι λεπτά να έλθεις έτοιμο το τραπέζι.

«Έβαλε τον επισκέπτη του να καθήσει σε μια πολυθρόνα και πήρε κι' αυτός θέσι απέναντί του.

— Δεν είχα απόλυτη πεποίθηση, ότι θα ερχόσουν, είπε.
— Και γιατί;
— Άλλα, η σημερινή κήρυξη πολέμου που κάνει στις έ-

ΔΡ Ι ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
Ειδικός Δερματολόγος
Πανεπιστημίου ΓΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑ)
Όδος Πιπινού 38 - Τηλ. 85-089
10-1 και 4-7

«ΜΩΡΑΛ»
ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΛΓΑΣ ΜΩΡΑΙΤΟΥ
Κουμουνδούρου 6 - Αθήνα
Η νέα μας μέθοδος εγγυάται την τελείαν και ταχείαν εκμάθησιν της κοπτικής και ραπτικής τέχνης.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΔΗ
ΜΕ ΔΟΒΕΙΣ
Χειροποίητοι
ΜΠΑΝΤΟΥΒΑΣ
ΣΕΜΠΟΣ
ΜΗΛΙΑΔΟΥ 4 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ

φημερίδες, είχε τόσο οητή, που νομίζω ότι κάθε συζητήσις μεταξύ μας είχε περική.
Πραγματικά, εκείνο το πρωί όλες οι παρισινές έφημερίδες έδημοσιεύσαν μια ανακοίνωση, που είχε φθάσει υποστηρικώς στα γραφεία των, όπως είχε συμβεί και με μερικές άλλες κατά το παρελθόν, συνδυεύντας την με είρωνικά σχόλια εις βάρος των άρχων.

Η ανακοίνωσις αυτή περιείχε τα εξής:
«Η εξαφάνισις του διευθυντού της «Ασφαλείας» κυρίου Λενορμάν, συνεκίνησε βαθύτατα τον «Αριμάν, άρχηγόν της συμμορίας του «Ασφου Σπαθί»».
«Ο «Αριμάν» επιθυμεί, λοιπόν, να κάμει σ' όλους γνωστό ότι: θα επανέλθει πολύ σύντομα τον Λενορμάν ζωντανό ή νεκρό και ότι θα παραδώσει στα γένη της δικαιοσύνης τους δράστες της μακράς σεισάς των στυγερών εγκλημάτων, που άδονισαν με τη δολοφονία του Ροδόλφου Κέσελμπαν».

Φαντάζουαι ότι αυτή η ανακοίνωσις είχε δική σου, επεν ο «Αλτενχάιμ».
— Φυσικά.
— Τότε πρόκειται περί πολέμου;

— Άκριδώς.
Ο «Αλτενχάιμ» άφησε άκριας τώ τω σαρκαστικό ύφος που είχε ως εκείνη τη στιγμή.
— Άκουσε, φίλε μου, είπε. Δύο άνθρωποι σαν κι' εμάς δεν πρέπει να βρίσκονται σε πόλεμο μεταξύ τους. Είμαστε καμωμένοι για να συνεννοηθούμε και η συνεργασία μας θα ή-ταν αναμφισβήτητα γόνιμη και για τους δύο.

— Δεν έχω την ίδια γνώμη, απάντησε ήρεμα ο «Αριμάν».
— Έχεις άδικο, «Αριμάν», επε ο βαρώνος. «Α! άλήθεια, δεν νομίζω ότι πειράζεσαι, όταν σε φωνάζω «Αριμάν»...

— Καθόλου. Κι' εγώ πώς πρέπει να σε φωνάζω: «Αλτενχάιμ, Ριμπέρινα ή Παίμπον»;
— Ω, ώ! βλέπω ότι είσαι καλύτερα πληροφορημένος από ό,τι φαντάζομαι, επεν ο βαρώνος. Ένας λόγος παραπάνω, για να συνεννοηθούμε...

Και έσκυψε προς το μέρος του.

— Άκουσε, «Αριμάν», επε. Θα ήθελα να προσέξεις τα λόγια μου. Δεν υπάρχει ούτε ένα που να μην το έχω ζήσει με μεγάλη προσοχή. Χαμωγέλας;... Έχεις άδικο. Πιστών να έχω μέσα σου δεν τα έχω έχω. «Α! έχω κι' εγώ άλλα που τα άγνοείς... Γιατί είμαστε, λοιπόν, αντίπαλοι; Γιατί επιδιώκουμε τον ίδιο σκοπό: Κι' επιπλέον... Ξέρεις τί θα προκύψει από τον ανταγωνισμό μας; Καθένας μας θα παρολύνει τις ένοργειες του άλλου κι' έτσι β' αποτύγμωνε και οι δύο... Για να άφελγη ποιός; Ένας τούτος. Ένας οποιοσδήποτε επιτήδειος που δεν θα έχη κίνηση ως εκείνη τη στιγμή ούς το δακτυλάκι του. Αυτό θα ήταν κουταμάρα.

— Πραγματικά, συμφώνησε ο Σερνίν. Υπάρχει όμως ένας τρόπος για να μην αποτύγμωνε και οι δύο.
— Και ποίος είναι αυτός ο τρόπος;
— Ν' αποτραβηχθείς από τη μέση.
— Νομίζω ότι άστειεύσαι, επεν ο «Αλτενχάιμ». Η πρότασις που σου κάνω είναι από εκείνες που δεν τίς άποροίται

κάνεις με μια λέξη. «Ας συνενταρισθούμε... Φυσικά, θα έχωμε απόλυτη έλευθερία δράσεως ο καθένας. Άλλά θα συντονίσουμε τις ένοργειές μας, έτσι που να μην πέφτουμε ο ένας πάνω στον άλλον. Τα κέρδη θα είναι κοινά... Είσαι σύμφωνος;

— Τί καταθέτεις σ' αυτό τον συνταρισμό;
— Και σ' αυτό;

— Την δραστηριότητά μου. Δεν χρειάζεται να σου πω τίποτε άλλο, γιατί ξέρεις καλύτερα από κάθε άλλον τί αξίζει ή δική μου κατάθεσις. «Ας έρωμε τώρα στη δική σου...

— Η δική μου κατάθεσις είναι ο Στάιμπκε.
— Είναι πολύ μικρή.
— Κάνεις λάθος, επε τεραστιά. Από τον Στάιμπκε θα μάθουμε την άλήθεια για τον Πέτρο τον Δούκα. Από τον Στάιμπκε θα μάθουμε επίσης ποιά είναι το περίφημο σχέδιο του Κέσελμπαν.

Ο Σερνίν έσκασε στα γέλια.

— Αφού ο Στάιμπκε είναι το πάν και αφού ο Στάιμπκε βρίσκεται στην έξουσία σου, επε, τότε δεν καταλαβαίνω τί χοιράζεσαι έμένα; Γιατί, σύμφωνα με τα λόγια σου, δεν έχω να σου προσφέρω τίποτε.

— Λοιπόν;
— Λοιπόν, άδονομαι να δεχθώ το συνταρισμό που μου προτείνεις. Ο «Αριμάν» δεν ήχησε ούτε έχει ανάγκη από καμιά βοήθεια για να θάσση στο σκοπό που επιδιώκει. Είμαι από εκείνους που βαδίζουν μόνοι! «Αν ήσουν ίσος μου, θα φρόντιζα να σε θάλω από τη μέση. Άλλά δεν θα έκανα ποτέ τη σκέψη να συνταρισθώ μαζί σου. Γιατί συνταρισμός θα ήη υποταγή. Κι' εγώ δεν υποτάσσομαι σε κανένα.

Ο «Αλτενχάιμ» έφούσε από το κακό του άκούγοντας τα προσβλητικά αυτά λόγια.
— Το πολύ-πολύ που υπορώ να κάμω για σένα, συνέχισεν ο «Αριμάν», είναι να σου προσφέρω μια θέσι στη συμμορία μου... «Α! έντελώς δοκιμαστικά! Θα μάθεις τότε πολλά πράγματα, που δεν ξέρεις άκού!

Ο «Αλτενχάιμ» έτοιζε τα δόντια του.
— Άλλά συγκράτησε την όργη του και έαναδούκε πολύ νοήγως την ψυχραιμία του.
Το ύφος του ήταν τώρα παγερό και άποφασιστικό.
— Κάνεις λάθος, «Αριμάν», επε. Κι' εγώ επίσης δεν έχω ανάγκη από κανένα. Η υπόθεσις αυτή δεν με σκοτίζει περισσότερο από πολλές άλλες που τίς έφερα σε αίσιό προς. «Εκείνο που θέλω μόνο είναι να τελειώση σύντομα και χωρίς ένοχλήσεις.

— Εγώ δεν ένοχλούμαι από τίποτε, ούτε από κανένα, απάντησε ο «Αριμάν».

— Έστο, επεν ο «Αλτενχάιμ». Αν δεν συνταρισθούμε, ο ένας μονον από τους δύο μας θα επιτύχη στο τέλος.
«Άλλά θα επιτύχη, αφού πατήση πάνω στο πτώμα του άλλου... Είσαι έτοιμος για μια τέτοια μονομαχία, «Αριμάν»;... Η μαχαίριά επε ένα μέσον που προφρονεί, «Α! αν την δεχθείς εδώ, στο λα-νυγνί;

— Με άπειλεις, λοιπόν;
— Όχι, ξέρεις ότι δεν άνα-

πώ το αίμα... Οι νοσθίες μου επε άοκετές... Ο άλλος όμως σκοτώνει!... Άπό έκεινον φυλάξου, «Αριμάν! Εί-νε τρουερός και άσείλικτος! Και δεν υποχωρεί υποστά σε τίποτε!

Επρόφερε αυτά τα λόγια άργά, με υπόκωφη φωνή σαν νάβλεπε ένα άπαισιο όραμα μπροστά του.

Ο Σερνίν άνατρίχιασε. Γιατί ο «Αλτενχάιμ» έλεγε την άλήθεια. Υπήρχε άνάμεσα τους ένας τοίτος, ένας άνθρωπος που ένεργούσε για δικό του λογαριασμό και που κάθε πράξις του ήταν κι' ένα εγκλημα.
— Βαρώνε, επεν ο Σερνίν, νομίζω ότι φοβάσαι τον συνταρισμό σου...

— Δεν ξέρω αν επε συνταρισμός μου, απάντησε ο «Αλτενχάιμ». Οπωσδήποτε, βαδίζουμε μαζί, γιατί αυτό επε το συμφέρον μας... Δεν φοβάμαι λοιπόν για τον εαυτό μου, άλλά για κείνους που προσπαθούν να μάς φράσουν το δρόμο μας, όπως σ' «Αριμάν. Σε προειδοποιώ, φυλάξου!

Ο Σερνίν άνασθήκωσε τώδε άουος.

— Αγαπητέ μου βαρώνε, επε με ήρεμιά ξέγασσε φαίνεται ότι ή ώρα επε περασμένη και πεθαίνω από την πείνα μου... Η μήπως δεν πρόκειται να μου κάμεις το τραπέζι;

Εκείνη τη στιγμή, ένας υπηρέτης άνοιξε την πόρτα.
— Το τραπέζι επε έτοιμο, επε.

Ο «Αλτενχάιμ» έπιασε τον Σερνίν από το γέρι και, καθώς τον οδηγούσε στην αίθουσα του φαγητού, έσκυψε προς το μέρος του και του ψιθύρισε σιγά:

— Η στιγμή επε κοίσιμη, «Αριμάν. Σου δίνω μια καλή συμβουλή... Δέξου την πρότασί μου... Φοβούμαι ότι εί-

Κυρίες μου,

Όσες θέλετε μια προσω-νική έντελώς φυσική και όχι την συνθηματική που έστετε, διότι πρόκειται δια έντελώς νέας έφευδόμενης πάσης που κατέχει μόνο το ένοσθη-σίο μας άσπασμο το υαλάκι στη φυσική τους στήληνότητα υαλάκι και δεν άφνει έκνος φυλάξας. Έπιασε άναλογάδον-με και τα πλέον κατεστρω-μενα υαλάκι.

Όσες άμψιβάλλετε μια επί-σκεψή σας στο ένοσθησίο μας θα επε άοκετή νία να πεν-σάτε.

Χάριν σεκάμους δοχ 10.000
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ PERMANANT
ΔΑΝΙΛΑ
Πειραιώς 25 Τηλ 55.517.

ΑΡΙΖΟΝΑ!!!
Γυαλίζετε τα παπού-τσια σας με ΑΡΙΖΟΝΑ:
Φρεσκάρετε τα παπού-τσια σας, τίς ζώνες σας με ΑΡΙΖΟΝΑ ΛΕΥΚΟΝ:
Γνωρίζετε το συμφέ-ρον σας;
Έχετε καλαισθησίαν;
Αυτό επε όλο, και το γνωρίζει όλος ο κόσμος.

νε το μόνο που μπορείς να κά-νεις...
Ο Σερνίν γαμνέλασε.
— Διάβολε, επε. Η άπειλή του θανάτου κρέμεται, λοιπόν, πάνω από το κεφάλι μου;
Οι δύο αντίπαλοι είχαν καθήσει ο ένας απέναντι στον άλλον σαν να ήσαν οι καλύτεροι φίλοι.

Ένα ύπεροχο λαγωνικό έκα-νε βόλτες γύρω από το τραπέζι.
— Σου παρουσιάζω το Σε-ρίο, τον πιστότερο φίλο μου, επεν ο βαρώνος.

— Είναι ωσσοκλής, κατάγω-γής; ρώτησεν ο Σερνίν.
— Και βέβαια.

— Τότε, επεν ο πρίγκιπ, είμαστε συμπατριώτες, όπως τευλάχιστον δείχνει το όνομά του.

Και γέλασε με την καρδιά του γι' αυτό το άστείο.
Ο «Αλτενχάιμ» επε έαναδού- τώρα την ευθυμία του και οι δύο άνθρωποι έμοιαζαν σαν δύο κύριοι του καλού κόσμου, που ένευμάτιζαν μαζί.

Διηγούντο ο ένας στον άλλον ανέκδοτα, περιπέτειες ά-θλους... Και άνεφεραν δια-κώς όνοματα μεγιστάνων, λόρ-δων, πριγκίπων, δοκνών...

Το επάγγελμά τους επε από τα καλύτερα που υπά-γουν, επεν ο Σερνίν. Γιατί δεν φαντάζομαι να έχη κανείς άλλος τίς δικές μας γνωριμίες...

Ο «Αλτενχάιμ» γέλασε.
— Ένα ποτηράκι «σαμπερ-τέν»; επε. Σου το συνιστώ ή-δαιτέρως... Προέρχεται από τις σιναποθήκες του βασιλέως Λεοπόλδου.

— Δώρον;
— Ναι, ή μόνη διαφορά επε ότι το έκαμα ο ίδιος στον εαυτό μου.

— Τα, συγχαρητήριά μου! Ο «Αλτενχάιμ» έσπασε προς το μέρος του φιλοξενου-μένου του μια μικρή άσπυνιά πιστέλλα.

— Δοκίμασε αυτό το παγω-τό με κακάο, επε. Σε παρα-καλώ να προσέξεις τα μικρά μπισκότα που το συνοδεύουν...

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν Έργαστήριον
Βερνιζέρου 12x Τηλ 53-674
Αναλαύσαντι την ριζικήν άπορίχισιν, την έκαλειψιν όλων των δυσωρηδων του πο-σάπτου και έξασφινίζει τις συ-ντίδες ούλας, εγκλίματα σπιν-νίστα (πανόδες, σπιννίστα) ε-λόνισ και θεροσπείνει την τωιν-πτασίαν

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Έλένη Κικίδου
(ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ)
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
(ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΔΙΟΡΑΣΕΩΣ)
Ψόδι έπισκεψέας 9.1 και 5.7
ΜΕΤΣΟΒΟΥ 19
Ετάσις Μουσίου Τηλ 63-673

ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΜΕ **ΗΛΙΟΛ**
ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΛΥΜΑΤΑ

Είπε έξούρσις της μαγειρίσσης μου...

— Έχουν ωραιότατα σχή-ματα, επεν ο Σερνίν. Έλπίζω ότι και ή γεύσις των θα επε πολύ καλή... «Ε. Σείριε, δεν θα ήθελες να δοκιμάσεις;

Και, με μια άστραπιαία κί-νησι, έχωσε ένα μπισκότο μέ-σα στο στόμα του ζωού.

Πέρασαν μερικά λεπτά.

Ξαφνικά, ο σκύλος γούρλω-σε τα μάτια του, σφαιρογύρι-σε δύο ή τρεις φορές και σω-ριάστηκε άναίσθητος.

Ήταν νεκρός.
Ο Σερνίν έσκασε στα γέ-λια.

— Βαρώνε, επε όταν πρό-κειται να δολοφονήσης ένα φί-λο σου, σε συμβουλεύω να προσπαθής ώστε ή φωνή σου να μένη ήρεμη και το χέρι σου λα-νυγνί τομή... Διαφορετικά, προκαλείς τίς υποψίες του και αυτό άκριδώς επε εκείνο που συνέβη και σε μένα... Ήστώσα μου επε πη ότι δεν σ' ένοθυ-σίαζαν τα εγκλήματά...

— Με το μαχαίρι ναι, ά-πάντησε ο βαρώνος, χωρίς να δείξη καμιά ταραχή. Άλλά επε πάντα τη ζωνη έπιθυμία να δηλητηριάσω έναν άθωο-πο... Οπωσδήποτε, σε συγ-χαίρω για τη διάσωσί σου.

— Ενωριστώ, επε ο Σερνίν. Νομίζω, όμως, ότι εγώ πρέπει να σε συγχαρώ, Γιατί αν οι φί-λοι μου δεν μ' έβλεπαν να γυ-ρίζω στις τρέεις και μισή θα είδωποισαν την άσπυνιά μου άκριας... Και δεν θα επε τον κακό ούτε να εξαφάνισες το πτώμα μου...

— Αυτό δεν το είχα σκεφθή, απάντησε ο βαρώνος.
Ο Σερνίν γαμνέλασε.
— Άς γίνωμε φίλοι, επε. Νομίζω πως επε το καλύτερό που έχωμε να κάμουμε.

Δυο άνθρωποι που μισούνται θανάσιμα

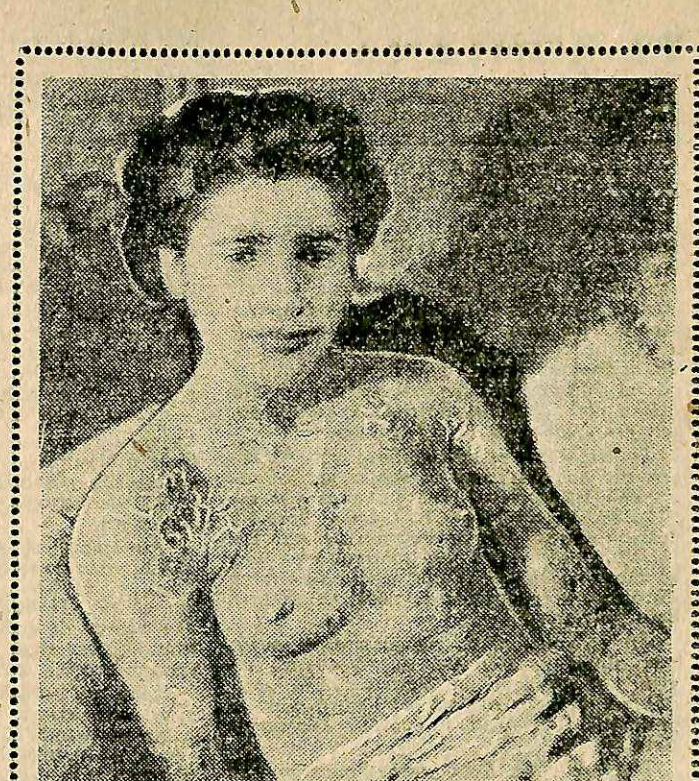
Ο Σερνίν και ο «Αλτενχά-ιμ» είχαν γίνει άχωριστοι από εκείνη την ημέρα. Έρωσαν μαζί, διεσκέδαζαν, πήγαιναν στο θέατρο και, βλέποντας κα-νείς τον ένα, θα υπορούσε να επε βέβαιος ότι ο άλλος δεν βρίσκονταν μακριά.

Ήταν ένα περίεργο παιχνί-δι αυτό που έπαίζαν. «Αληθινό παιχνίδι του θανάτου. Γιατί ο λόγος που τους έκανε άχωρί-στους ήταν ότι ήθελαν να κα-σκοπεύουν ο ένας τον άλλον. Και καθένας από τους δύο κα-ραδοκούσε την κατάλληλη ευ-καιρία για να άπαλλάγη από τον αντίπαλό του.

Ήθεσαν, άλλωστε, πώς ή λύσις δεν θ' άργούσε. Και ή λύσις θα ήταν ο θάνατος του ενός από τους δύο.

ΕΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

MENTIUM
Έλένη Κικίδου
(ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ)
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
(ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΔΙΟΡΑΣΕΩΣ)
Ψόδι έπισκεψέας 9.1 και 5.7
ΜΕΤΣΟΒΟΥ 19
Ετάσις Μουσίου Τηλ 63-673

Η νέα με το φιδίσιο δέρμα

Μία καταπληκτική περίπτωση
Η νέα αυτή με το ωραίο ανατολίτικο πρόσωπο, τα σπασμένα μάλλια και τα αρμονικά χαρακτηριστικά, που πολλές άλλες γυναίκες θα ήθελαν, παρουσιάζει μια από τις άνωμαλίες εκείνες, που επε εξαιρετικά σπάνιες στη ζωή και που ή επιστήμη δυσκολεύεται πάντα να εξηγήση. «Ολοκληρω το σώμα της, εκτός από το πρό-σωπό και τα χέρια, επε σκεπασμένο μ' ένα ψυχρο και άγριο δέρμα φιδιού, που δεν έχει πόρους για να επιτρέψη την άσπλη άσπληση και που ξεκολλάει σε ώριμμένες έποχές και άντικαθί-σταται με καινούργιο, όπως συμβαίνει στα έρπετα. Έξ άλλου, οι άστραγαλοι, τα γόνατα και οι άγκυλές της επε σκεπασμένοι με δέρμα ελέφαντος!

Και να πως συνέβη το κακό:
Κατά το 1926, το περίφημο Ιπποδρόμιο Μπάρνομ, που βρί-σκόταν τότε στο Σίδερ Σίτι, κοντά στη Νέα Υόρκη, έπιασε ξα-φνικά φωτιά.

Σκληρές άπεριγράπτες φρίκης ξετυλίχθηκαν τότε στον περίβο-λό του. Γιατί ή πυρκαγιά μεταδόθηκε γρήγορα παντού.
Τα θηρία έβρεθηκαν, ξαφνικά, εκεώθερα. Και, μαζί με τους άν-θρώπους, έτρεχαν προς τη μοναδική έξοδο για να σωθούν.

Την εποχή εκείνη, βρίσκονταν στο Ιπποδρόμιο μια νεαρή άκρο-στάτι, που ήταν έγκυος. Είχε βρεθή όπως και οι άλλοι συνάδελ-φοί της μέσα στις φλόγες και παρακολουθούσε με φρίκη και άγνο-νία τις άγριες κινήσεις που ξετυλιγόταν γύρω της. Μια άπ' αυτές ήταν τόσο άσπυνίστικη, που της έκαμε εξαιρετική έντύπωσι.

Ήταν ή παλιή ένας ελέφαντος κι' ένας πελωριό έδω. Στο τέλος, το άσπυρυστικό έρπετο επνίξε το μεγάλο παχύδερμό...

Η νεαρή άκροστάτι λιποθύμησε βλέποντας αυτή τη σκηνή. Κάποιος την σήκωσε τότε στα χέρια του και κατέρωθε με με-γάλο κόπο να την μεταφέρει έξω. Είχε σωθή.

Το Ιπποδρόμιο Μπάρνομ, αφού αναδιοργανώθηκε, πήγε κατό-πιν στο Παρίσι. Κι' εκεί, ή νεαρή άκροστάτι έφερε στον κόσμο, επετα από τρεις μήνες, ένα κοριτσάκι.

Άλλα ποση ήταν ή εκπλήξις της μητέρας της και των γινα-τρών μόλις το είδαν. Το κοριτσάκι αυτό, εκτός από το πρόσω-πο, που ήταν κανονικό, έμοιαζε σαν τέρας. Γιατί, όπως είπαμε, ολοκληρω το σώμα του, εκτός από το πρόσωπο και τα χέρια, ήταν σκεπασμένο με δέρμα φιδιού. Σε τρία σημεία, στους άγκυ-λεις, στους άστραγάλους και στα γόνατα, το δέρμα του φιδιού πα-ραχωρούσε τη θέσι του σ' ένα δέρμα όμοιο με το ελέφαντος.

Οι μεγαλύτεροι δερματολόγοι των Παρισίων άσολήθηκαν με την περίπτωση της «Έλενας — αυτό ήταν το όνομα που δόθηκε στο κοριτσάκι. Άλλα, παρ' όλες τις προσπάθειες και τα μέσα που έχρηματοποίησαν, δεν κατέρωθαν να την άπαλλάξουν άπ' αυτό το δέρμα.

Κατά τα πρώτα χρόνια, ή ζωή της μικρής ήταν πολύ δύσκο-λη. Γιατί, εκτός από το ότι το σκληρό και φοβερό δέρμα του φιδιού παρεμπόδιζε την άσπλη άσπληση του σώματος, ή «Έλενα» παρουσιάζε επίσης μια εξαιρετική ευαίσθησις στο κρύο. Χειμά-να και καλοκαίρι το σώμα της επε, και σήμερα άκόμη, κατεψύ-χρα. Και κοιμάται πάντα με «μπαγιόλετες». Ντύεται επίσης πολ-λύ βαρεία και το παλτό και το κασκάβ δεν λείπουν ποτέ από την τουαλέτα της. Πριν από τον πόλεμο, εξ άλλου, έπαιρνε λούτσια μέσα σε γάλα, όπως ή Κλεοπάτρα ή ή Αικατερίνη της Ρωσίας, που μαλάκωναν κάπως το δέρμα της.

Οι προσπάθειες για να εμφανισθή σε διάφορα Ιπποδρόμια δεν έλειψαν στην «Έλενα από την ηλικία των έκα χρόνων. Άλλά δι-στάσε πάντα και μόλις τώρα ήπρε την άπόφασί της. Είπε σήμερα 21 έτους. Και ή επιτυχία της επε και περισσότερο από έξηφαλί-σμένη. Γιατί ή γυναίκα — φίλοι — έλεφας επνίξε ένα φαίνόμενο μο-ναδικό σ' όλο τον κόσμο.

Η περίπτωση αυτή επε γνωστή στην επιστήμη. Λέγεται ίδε-σπληνία. Κατι δηλαδή που κάνει βράζει έντυπια σε μια έγκνη γυναίκα, μια παραμόρφωσις, κάτι το τερατώδες άποτυπώται στο νεογνό που θα φέρη στον κόσμο.

ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ «κοσμήματα»

Τά διάτομα, ή ζωή των και ή χρησιμότης των

Ποιν από 250 χρόνια, ο Όλλανδός Άν-τόνιους, δάν Λέβενχοκ έβγαζε ένα πρωτό-γονο μικροσκόπιο — δίχως μάλιστα να-χη πολλές έπιστημονικές γνώσεις — κι έξέτασε μ' αυτό μια σταγόνα «καθαρού» νερού. Είδε τότε με κατάπληξη να κολυ-μπούν μέσα στο ύγρο πολυάριθμα περίε-ρα «ζωύδια», όπως τα ονόμασε. Αργότε-ρα, οι έπιστήμονες ανέκαλυσαν ότι τα πιο πολλά απ' αυτά δεν ήταν ζώα, αλλά φυ-τά τ' άνωμασαν δε «διάτομα».

Τό άτελέστατο μικροσκόπιο του Λέβεν-χοκ δεν του επέτρεψε άσφαλώς να θαυμά-ση όλη τη λεπτεπίλεπτη άωροφία των δι-ατόμων. Χρειάστηκαν 150 έτών έρευνας, τελειοποιήσεις των μικροσκοπίων και θυ-ελλώδεις συζητήσεις των έπιστημόνων, για να διαπιστωθεί επί τέλους τί ακριβώς ήταν αυτοί, οι μικροοργανισμοί και να μελετη-θούν τελείως.

Τά διάτομα είναι μονοκύτταρα φυτά, που συγγενεύουν στενά με τα φύκια. Έ-χουν τόσο μικρές διαστάσεις ώστε χρει-άζονται δισεκατομμύρια απ' αυτά για να γεμίσουν ένα γυάρο 1 κυβικού έκταστο-μέτρου!

Παράγουν ένα ύγρο, άποτελούμενο από καθαρό πυριτικό οξύ, που σκληνύεται γύρω απ' το σώμα τους και σχηματίζει ένα προστατευτικό περικάλυμμα, ένα εί-δος κρυστάλλινου κουτιού. Τό «κουτί» αυ-τό άποτελείται από δυο χωριστά μέρη, που έσσωμαζούν τελείως μεταξύ τους και συγκρατούνται ένωμένα μ' ένα έλαστικό σύνδεσμο, ο όποιος έπιτρέπει στο φυτό να μεγαλύνει μέσα στο περικάλυμμα του. Είναι τόσο λεπτό τό «κουτί» των διατό-μων ώστε βαραίνει έλάχιστα και δεν έμ-ποδίζει το φυτό να πλέν μέσα στο νερό. Δεν άφίνει να είσχωρήσει νερό στο έσωτε-ρικό του, έχει όμως άμέσπητους μικρούς πόρους απ' τους όποιους άπορροφά τό διάτομον την τροφή του και τό νερό του.

Τά διάτομα άποταμύουν την τροφή τους όχι ως άμυλον ή ζάχαρον, όπως τά άλλα φυτά, αλλά ως σταγόνες λαδιού. Γι' αυτό πολλοί έπιστήμονες φρονούν ότι τά κοιτάσματα του πετρελαίου σχηματίστη-καν σιγά — σιγά απ' τη ζωή και τη θά-σι των διατόμων.

Τό έξωτερικό περικάλυμμα των διατό-μων έχει τόσο ώραία και κανονικά σχήμα-τα, όταν τό βλέπουμε με τό μικροσκόπιο, ώστε τά φυτά αυτά έχουν έπονουασθή «κοσμήματα του φυτικού βασιλείου». Συγ-γρόνας όμως τά κανονικά αυτά σχήματα είναι σοφά μελετημένα, ώστε ν' αύξύνουν τη φυσική στερεότητα του περικαλύμμα-τος.

Οι φυσιολογικοί έχουν Βοή και κατατάζει περισσότερα από 10.000 είδη διατόμων, με διάφορα σχέδια και μενέθη.

Η ζωή κάθε διατόμου είναι συντομι-ωτάτη ως μια βδομάδα τό πολύ. Σ' αυτό όμως τό διάστημα δημιουργεί άρκετούς απογόνους, με τον άπλο τρόπο του χωρι-σμού του σε δυο ίσα κομμάτια, που τό καθένα γίνεται ένα ανεξάρτητο ζωντανό διάτομον. Έτσι, τά διάτομα πολλαπλα-σιάζονται ταχύτατα και γεμίζουν τό πο-τάμιο, τις λίμνες, τους ώκεανούς... Στο νερό που πίνουμε πρένγονται όχι λίγα απ' τά άόρατα αυτά φυτά.

Μόνον στο άπεσταγμένο νερό δεν ύπά-ρουν καθόλου διάτομα. Αλλά και σ' αυτό άκούη, αν μείνη έσκέπαστο, πέφτουν απ' την ατμόσφαιρα σπέρματα διατόμων κι' άρνίζονται τά πολλαπλασιάζονται ταχύτατα.

Όταν πεθάνει ένα διάτομον, τό περικά-λυμμα του πέφτει στο βυθό του νερού, ό-που έχουν ήδη μαζευτή άμέτρητα άλλα ό-μοια. Μ' αυτό τον τρόπο συνηθίστηκαν σιγά — σιγά, σε προϊστορικές έποχές και μέσα σε έκατομμύρια χρόνια, τά στρώμα-τα της λεγομένης «γής διατόμων». Τέτοια στρώματα ύπάρχουν σε διάφορα μέρη της

Γης κι' άποτελούν δλόκληρα βουνά, από έκατοντάδες έκατομμύρια τόννους στε-ρεού ύλικού. Φαντασθήτε τώρα πόσα νε-κρά διάτομα σχημάτισαν αυτούς τους όγ-κους, έφ' όσον, όπως είπαμε, γωρούν δλό-κληρα δισεκατομμύρια σ' ένα κυβικό έκ-ταστομέτρο!...

Άκούη κι' οι άρχαίοι Ρωμαίοι έξεμε-ταλλεύοντο τά κοιτάσματα της γής δια-τόμων. Ονόμαζαν δε τά κομμάτια της «πέτρες που κολυμπούν». Γιατί τό ύλικό αυτό είναι 7½ φορές έλαφρότερο απ' τό νερό, και συνεπώς έπιπλέει.

Σήμερα ή γή διατόμων δεν χρησιμοποι-είται πιά για οικοδομικούς σκοπούς, γιατί δεν έχει στερεότητα. Ωστόσο οι Ρωμαίοι τη μεταχειρίζονταν όταν ήθελαν έλα-φρότατο ύλικό για άωσιμένα κτίρια.

Ός τό 1870, ή γή διατόμων εύρισκε έ-λάχιστες πρακτικές έφαρμογές. Κατόπιν όμως ο Νόμπελ τη μεταχειρίσθηκε για την κατασκευή της δυναμίτιδος που δεν ήταν παρά γή διατόμων έμποτισμένη με νιτρο-γλυκερίνη.

Αργότερα, οι τεχνικοί Βοήκαν πολλές άλλες χρησιμοποίησεις των διατόμων. Οι φακοί π. χ. των μικροσκοπίων δοκιμάζον-ται με την εξέταση διατόμων. Αν δείνουν δλοκάθαρα τις καλλιτεχνικές γραμμές των, σημαίνει ότι είναι καλής ποιότητας και ή κανονιστική μεγεθυντική δύναμώς.

Κατά τη μεταφορά ίσχυρών ηηικιών ό-ξών, τά γυάλινα δοχεία τους περιέχονται μέσα σε περιβλήματα από γή διατόμων. Αν τύχη λοιπόν να σπάσουν τό ύλικό αυ-τό άπορροφά και συγκρατεί όλο τό οξύ και δεν τό άφίνει να προκαλέση ζημίες.

Η γή διατόμων χρησιμοποιείται έπίσης για τόν καθαρισμό της ζάν-οης στα είδι-κά έργοστάσια. Αν προστεθή στα διάφο-ρα βερνίκια και χρώματα, τά κάνει άνθε-κτικώτερα, γιατί σχηματίζει πάνω στη βαμμένη έπιφάνεια ένα λεπτό προστατευ-τικό στρώμα, που δεν άφίνει να σκάση ή να ξεφύση ή υπονία. Έπίσης ανακατε-μένη με τό τσιμέντο, αύξάνει τη στερεότη-τά του. Μαζί με άσφαλο, δίνει ένα υίγ-μα, που μαλακώνει δυσκολώτερα με τη ζέση και δεν σκάει εύκολα με τό κρύο. Με άμύαντο, άποτελεί ένα περίφημο ύλικό άπομονωτικό της θερμότητας και του ήχου, για τά μοντέρνα σπιτία. Στόν πόλεμο τά διάτομα Βοήκαν ένα πλήθος έφαρμογών. Η σπουδαιότερη απ' όλες ήταν για τό φιλοπόρισμα και τόν τέλειο καθαρισμό, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, του νερού που έπιναν οι Άμερικανοί στρατιώτες έ-στω κι' αν προερχόταν από μολυσμένη πη-γή ή πιστάμ.

Τέλος, τά διάτομα χρησιμοποιούνται στη σαπωνοποιία, στη βιομηχανία της υε-λάνης και των καλλυντικών, στη χαρτο-ποιία, κ.λπ. Έχουν σήμερα έκατοντάδες πρακτικές έφαρμογές ενώ πρό 40 έτών ήταν άκούη έλάχιστα γνωστά έξω απ' τους έπιστημονικούς κύκλους.

E. ΝΕΛΣΟΝ

Οι ιδιότητες του ταχυιού

Μιά αγγλική έπίθεωρησι άποδίδει στη χροή του ταχυιού τό προτερήματα που έ-χουν οι Άγγλοι. Άκούστε λοιπόν ποιες είναι οι πολυτιμες ιδιότητες του προϊόντος αυτού της Άνατολής και πως πρέπει να τό χρησιμοποιήτε.

«Έφτά φυτζάνια — γράφει ή αγγλική έπίθεωρησις — είναι άρκτά για να σας κάνουν να ζυγνήσατε τό πρωί και άλλα έννέα για να κοιμηθήτε τό βράδυ. Αν ζεσταίνουσατε τό τσάι θα σας δροσίση και αν κρυώνετε θα σας ζεστανη. Πάρτε ένα φυτζάνι κατά τις ένδεκα τό πρωί, θα πολλαπλασιάση την ικανότητά σας για εργασία. Πάρτε άλλο ένα φυτζάνι τό απόγευμα, θα σας έξκουράση και θα φέση καινούργιες ιδέες στο υυαλό σας. Τα φυτ-ζάνια αυτά είναι άπαραίτητα. Τιποτε ό-μως, δεν έμποδίζει να πιήτε όσα άλλα θέλετε στο μετσάμι».

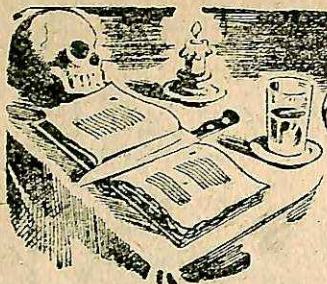
Νά τώρα, σύμφωνα με την αγγλική έ-πίθεωρησι πως θα καταλάβετε αν τό τσάι σας είναι καυμένο όπως πρέπει. Αν — γράφει — τό κουταλάκι σας υπορρή να στα-θι λίγες σ'ιγνιές δροθι υέρο στο φυτζάνι, αυτό σημαίνει ότι τό τσάι σας είναι καλό, ούτε πολύ βρύ, ούτε πολύ έλα-φρό. Αν γέρνι προς τά πλάγια, τό τσάι σας είναι έλαφρό!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Είκονογραφημένο σταχυρόλεξο

Οι λέξεις που έπρεπε να βρήςτε ή-σαν οι έξης:

1) Πυρός, 2) Άνθος, 3) Άνθος, 4) Άνθος, 5) Άνθος, 6) Άνθος, 7) Άνθος, 8) Άνθος, 9) Άνθος, 10) Άνθος, 11) Άνθος, 12) Άνθος, 13) Άνθος, 14) Άνθος, 15) Άνθος, 16) Άνθος, 17) Άνθος, 18) Άνθος, 19) Άνθος, 20) Άνθος, 21) Άνθος, 22) Άνθος, 23) Άνθος, 24) Άνθος, 25) Άνθος, 26) Άνθος, 27) Άνθος, 28) Άνθος, 29) Άνθος, 30) Άνθος, 31) Άνθος, 32) Άνθος, 33) Άνθος, 34) Άνθος, 35) Άνθος, 36) Άνθος, 37) Άνθος, 38) Άνθος, 39) Άνθος, 40) Άνθος, 41) Άνθος, 42) Άνθος, 43) Άνθος, 44) Άνθος, 45) Άνθος, 46) Άνθος, 47) Άνθος, 48) Άνθος, 49) Άνθος, 50) Άνθος, 51) Άνθος, 52) Άνθος, 53) Άνθος, 54) Άνθος, 55) Άνθος, 56) Άνθος, 57) Άνθος, 58) Άνθος, 59) Άνθος, 60) Άνθος, 61) Άνθος, 62) Άνθος, 63) Άνθος, 64) Άνθος, 65) Άνθος, 66) Άνθος, 67) Άνθος, 68) Άνθος, 69) Άνθος, 70) Άνθος, 71) Άνθος, 72) Άνθος, 73) Άνθος, 74) Άνθος, 75) Άνθος, 76) Άνθος, 77) Άνθος, 78) Άνθος, 79) Άνθος, 80) Άνθος, 81) Άνθος, 82) Άνθος, 83) Άνθος, 84) Άνθος, 85) Άνθος, 86) Άνθος, 87) Άνθος, 88) Άνθος, 89) Άνθος, 90) Άνθος, 91) Άνθος, 92) Άνθος, 93) Άνθος, 94) Άνθος, 95) Άνθος, 96) Άνθος, 97) Άνθος, 98) Άνθος, 99) Άνθος, 100) Άνθος, 101) Άνθος, 102) Άνθος, 103) Άνθος, 104) Άνθος, 105) Άνθος, 106) Άνθος, 107) Άνθος, 108) Άνθος, 109) Άνθος, 110) Άνθος, 111) Άνθος, 112) Άνθος, 113) Άνθος, 114) Άνθος, 115) Άνθος, 116) Άνθος, 117) Άνθος, 118) Άνθος, 119) Άνθος, 120) Άνθος, 121) Άνθος, 122) Άνθος, 123) Άνθος, 124) Άνθος, 125) Άνθος, 126) Άνθος, 127) Άνθος, 128) Άνθος, 129) Άνθος, 130) Άνθος, 131) Άνθος, 132) Άνθος, 133) Άνθος, 134) Άνθος, 135) Άνθος, 136) Άνθος, 137) Άνθος, 138) Άνθος, 139) Άνθος, 140) Άνθος, 141) Άνθος, 142) Άνθος, 143) Άνθος, 144) Άνθος, 145) Άνθος, 146) Άνθος, 147) Άνθος, 148) Άνθος, 149) Άνθος, 150) Άνθος, 151) Άνθος, 152) Άνθος, 153) Άνθος, 154) Άνθος, 155) Άνθος, 156) Άνθος, 157) Άνθος, 158) Άνθος, 159) Άνθος, 160) Άνθος, 161) Άνθος, 162) Άνθος, 163) Άνθος, 164) Άνθος, 165) Άνθος, 166) Άνθος, 167) Άνθος, 168) Άνθος, 169) Άνθος, 170) Άνθος, 171) Άνθος, 172) Άνθος, 173) Άνθος, 174) Άνθος, 175) Άνθος, 176) Άνθος, 177) Άνθος, 178) Άνθος, 179) Άνθος, 180) Άνθος, 181) Άνθος, 182) Άνθος, 183) Άνθος, 184) Άνθος, 185) Άνθος, 186) Άνθος, 187) Άνθος, 188) Άνθος, 189) Άνθος, 190) Άνθος, 191) Άνθος, 192) Άνθος, 193) Άνθος, 194) Άνθος, 195) Άνθος, 196) Άνθος, 197) Άνθος, 198) Άνθος, 199) Άνθος, 200) Άνθος, 201) Άνθος, 202) Άνθος, 203) Άνθος, 204) Άνθος, 205) Άνθος, 206) Άνθος, 207) Άνθος, 208) Άνθος, 209) Άνθος, 210) Άνθος, 211) Άνθος, 212) Άνθος, 213) Άνθος, 214) Άνθος, 215) Άνθος, 216) Άνθος, 217) Άνθος, 218) Άνθος, 219) Άνθος, 220) Άνθος, 221) Άνθος, 222) Άνθος, 223) Άνθος, 224) Άνθος, 225) Άνθος, 226) Άνθος, 227) Άνθος, 228) Άνθος, 229) Άνθος, 230) Άνθος, 231) Άνθος, 232) Άνθος, 233) Άνθος, 234) Άνθος, 235) Άνθος, 236) Άνθος, 237) Άνθος, 238) Άνθος, 239) Άνθος, 240) Άνθος, 241) Άνθος, 242) Άνθος, 243) Άνθος, 244) Άνθος, 245) Άνθος, 246) Άνθος, 247) Άνθος, 248) Άνθος, 249) Άνθος, 250) Άνθος, 251) Άνθος, 252) Άνθος, 253) Άνθος, 254) Άνθος, 255) Άνθος, 256) Άνθος, 257) Άνθος, 258) Άνθος, 259) Άνθος, 260) Άνθος, 261) Άνθος, 262) Άνθος, 263) Άνθος, 264) Άνθος, 265) Άνθος, 266) Άνθος, 267) Άνθος, 268) Άνθος, 269) Άνθος, 270) Άνθος, 271) Άνθος, 272) Άνθος, 273) Άνθος, 274) Άνθος, 275) Άνθος, 276) Άνθος, 277) Άνθος, 278) Άνθος, 279) Άνθος, 280) Άνθος, 281) Άνθος, 282) Άνθος, 283) Άνθος, 284) Άνθος, 285) Άνθος, 286) Άνθος, 287) Άνθος, 288) Άνθος, 289) Άνθος, 290) Άνθος, 291) Άνθος, 292) Άνθος, 293) Άνθος, 294) Άνθος, 295) Άνθος, 296) Άνθος, 297) Άνθος, 298) Άνθος, 299) Άνθος, 300) Άνθος, 301) Άνθος, 302) Άνθος, 303) Άνθος, 304) Άνθος, 305) Άνθος, 306) Άνθος, 307) Άνθος, 308) Άνθος, 309) Άνθος, 310) Άνθος, 311) Άνθος, 312) Άνθος, 313) Άνθος, 314) Άνθος, 315) Άνθος, 316) Άνθος, 317) Άνθος, 318) Άνθος, 319) Άνθος, 320) Άνθος, 321) Άνθος, 322) Άνθος, 323) Άνθος, 324) Άνθος, 325) Άνθος, 326) Άνθος, 327) Άνθος, 328) Άνθος, 329) Άνθος, 330) Άνθος, 331) Άνθος, 332) Άνθος, 333) Άνθος, 334) Άνθος, 335) Άνθος, 336) Άνθος, 337) Άνθος, 338) Άνθος, 339) Άνθος, 340) Άνθος, 341) Άνθος, 342) Άνθος, 343) Άνθος, 344) Άνθος, 345) Άνθος, 346) Άνθος, 347) Άνθος, 348) Άνθος, 349) Άνθος, 350) Άνθος, 351) Άνθος, 352) Άνθος, 353) Άνθος, 354) Άνθος, 355) Άνθος, 356) Άνθος, 357) Άνθος, 358) Άνθος, 359) Άνθος, 360) Άνθος, 361) Άνθος, 362) Άνθος, 363) Άνθος, 364) Άνθος, 365) Άνθος, 366) Άνθος, 367) Άνθος, 368) Άνθος, 369) Άνθος, 370) Άνθος, 371) Άνθος, 372) Άνθος, 373) Άνθος, 374) Άνθος, 375) Άνθος, 376) Άνθος, 377) Άνθος, 378) Άνθος, 379) Άνθος, 380) Άνθος, 381) Άνθος, 382) Άνθος, 383) Άνθος, 384) Άνθος, 385) Άνθος, 386) Άνθος, 387) Άνθος, 388) Άνθος, 389) Άνθος, 390) Άνθος, 391) Άνθος, 392) Άνθος, 393) Άνθος, 394) Άνθος, 395) Άνθος, 396) Άνθος, 397) Άνθος, 398) Άνθος, 399) Άνθος, 400) Άνθος, 401) Άνθος, 402) Άνθος, 403) Άνθος, 404) Άνθος, 405) Άνθος, 406) Άνθος, 407) Άνθος, 408) Άνθος, 409) Άνθος, 410) Άνθος, 411) Άνθος, 412) Άνθος, 413) Άνθος, 414) Άνθος, 415) Άνθος, 416) Άνθος, 417) Άνθος, 418) Άνθος, 419) Άνθος, 420) Άνθος, 421) Άνθος, 422) Άνθος, 423) Άνθος, 424) Άνθος, 425) Άνθος, 426) Άνθος, 427) Άνθος, 428) Άνθος, 429) Άνθος, 430) Άνθος, 431) Άνθος, 432) Άνθος, 433) Άνθος, 434) Άνθος, 435) Άνθος, 436) Άνθος, 437) Άνθος, 438) Άνθος, 439) Άνθος, 440) Άνθος, 441) Άνθος, 442) Άνθος, 443) Άνθος, 444) Άνθος, 445) Άνθος, 446) Άνθος, 447) Άνθος, 448) Άνθος, 449) Άνθος, 450) Άνθος, 451) Άνθος, 452) Άνθος, 453) Άνθος, 454) Άνθος, 455) Άνθος, 456) Άνθος, 457) Άνθος, 458) Άνθος, 459) Άνθος, 460) Άνθος, 461) Άνθος, 462) Άνθος, 463) Άνθος, 464) Άνθος, 465) Άνθος, 466) Άνθος, 467) Άνθος, 468) Άνθος, 469) Άνθος, 470) Άνθος, 471) Άνθος, 472) Άνθος, 473) Άνθος, 474) Άνθος, 475) Άνθος, 476) Άνθος, 477) Άνθος, 478) Άνθος, 479) Άνθος, 480) Άνθος, 481) Άνθος, 482) Άνθος, 483) Άνθος, 484) Άνθος, 485) Άνθος, 486) Άνθος, 487) Άνθος, 488) Άνθος, 489) Άνθος, 490) Άνθος, 491) Άνθος, 492) Άνθος, 493) Άνθος, 494) Άνθος, 495) Άνθος, 496) Άνθος, 497) Άνθος, 498) Άνθος, 499) Άνθος, 500) Άνθος, 501) Άνθος, 502) Άνθος, 503) Άνθος, 504) Άνθος, 505) Άνθος, 506) Άνθος, 507) Άνθος, 508) Άνθος, 509) Άνθος, 510) Άνθος, 511) Άνθος, 512) Άνθος, 513) Άνθος, 514) Άνθος, 515) Άνθος, 516) Άνθος, 517) Άνθος, 518) Άνθος, 519) Άνθος, 520) Άνθος, 521) Άνθος, 522) Άνθος, 523) Άνθος, 524) Άνθος, 525) Άνθος, 526) Άνθος, 527) Άνθος, 528) Άνθος, 529) Άνθος, 530) Άνθος, 531) Άνθος, 532) Άνθος, 533) Άνθος, 534) Άνθος, 535) Άνθος, 536) Άνθος, 537) Άνθος, 538) Άνθος, 539) Άνθος, 540) Άνθος, 541) Άνθος, 542) Άνθος, 543) Άνθος, 544) Άνθος, 545) Άνθος, 546) Άνθος, 547) Άνθος, 548) Άνθος, 549) Άνθος, 550) Άνθος, 551) Άνθος, 552) Άνθος, 553) Άνθος, 554) Άνθος, 555) Άνθος, 556) Άνθος, 557) Άνθος, 558) Άνθος, 559) Άνθος, 560) Άνθος, 561) Άνθος, 562) Άνθος, 563) Άνθος, 564) Άνθος, 565) Άνθος, 566) Άνθος, 567) Άνθος, 568) Άνθος, 569) Άνθος, 570) Άνθος, 571) Άνθος, 572) Άνθος, 573) Άνθος, 574) Άνθος, 575) Άνθος, 576) Άνθος, 577) Άνθος, 578) Άνθος, 579) Άνθος, 580) Άνθος, 581) Άνθος, 582) Άνθος, 583) Άνθος, 584) Άνθος, 585) Άνθος, 586) Άνθος, 587) Άνθος, 588) Άνθος, 589) Άνθος, 590) Άνθος, 591) Άνθος, 592) Άνθος, 593) Άνθος, 594) Άνθος, 595) Άνθος, 596) Άνθος, 597) Άνθος, 598) Άνθος, 599) Άνθος, 600) Άνθος, 601) Άνθος, 602) Άνθος, 603) Άνθος, 604) Άνθος, 605) Άνθος, 606) Άνθος, 607) Άνθος, 608) Άνθος, 609) Άνθος, 610) Άνθος, 611) Άνθος, 612) Άνθος, 613) Άνθος, 614) Άνθος, 615) Άνθος, 616) Άνθος, 617) Άνθος, 618) Άνθος, 619) Άνθος, 620) Άνθος, 621) Άνθος, 622) Άνθος, 623) Άνθος, 624) Άνθος, 625) Άνθος, 626) Άνθος, 627) Άνθος, 628) Άνθος, 629) Άνθος, 630) Άνθος, 631) Άνθος, 632) Άνθος, 633) Άνθος, 634) Άνθος, 635) Άνθος, 636) Άνθος, 637) Άνθος, 638) Άνθος, 639) Άνθος, 640) Άνθος, 641) Άνθος, 642) Άνθος, 643) Άνθος, 644) Άνθος, 645) Άνθος, 646) Άνθος, 647) Άνθος, 648) Άνθος, 649) Άνθος, 650) Άνθος, 651) Άνθος, 652) Άνθος, 653) Άνθος, 654) Άνθος, 655) Άνθος, 656) Άνθος, 657) Άνθος, 658) Άνθος, 659) Άνθος, 660) Άνθος, 661) Άνθος, 662) Άνθος, 663) Άνθος, 664) Άνθος, 665) Άνθος, 666) Άνθος, 667) Άνθος, 668) Άνθος, 669) Άνθος, 670) Άνθος, 671) Άνθος, 672) Άνθος, 673) Άνθος, 674) Άνθος, 675) Άνθος, 676) Άνθος, 677) Άνθος, 678) Άνθος, 679) Άνθος, 680) Άνθος, 681) Άνθος, 682) Άνθος, 683) Άνθος, 684) Άνθος, 685) Άνθος, 686) Άνθος, 687) Άνθος, 688) Άνθος, 689) Άνθος, 690) Άνθος, 691) Άνθος, 692) Άνθος, 693) Άνθος, 694) Άνθος, 695) Άνθος, 696) Άνθος, 697) Άνθος, 698) Άνθος, 699) Άνθος, 700) Άνθος, 701) Άνθος, 702) Άνθος, 703) Άνθος, 704) Άνθος, 705) Άνθος, 706) Άνθος, 707) Άνθος, 708) Άνθος, 709) Άνθος, 710) Άνθος, 711) Άνθος, 712) Άνθος, 713) Άνθος, 714) Άνθος, 715) Άνθος, 716) Άνθος, 717) Άνθος, 718) Άνθος, 719) Άνθος, 720) Άνθος, 721) Άνθος, 722) Άνθος, 723) Άνθος, 724) Άνθος, 725) Άνθος, 726) Άνθος, 727) Άνθος, 728) Άνθος, 729) Άνθος, 730) Άνθος, 731) Άνθος, 732) Άνθος, 733) Άνθος, 734) Άνθος, 735) Άνθος, 736) Άνθος, 737) Άνθος, 738) Άνθος, 739) Άνθος, 740) Άνθος, 741) Άνθος, 742) Άνθος, 743) Άνθος, 744) Άνθος, 745) Άνθος, 746) Άνθος, 747) Άνθος, 748) Άνθος, 749) Άνθος, 750) Άνθος, 751) Άνθος, 752) Άνθος, 753) Άνθος, 754) Άνθος, 755) Άνθος, 756) Άνθος, 757) Άνθος, 758) Άνθος, 759) Άνθος, 760) Άνθος, 761) Άνθος, 762) Άνθος, 763) Άνθος, 764) Άνθος, 765) Άνθος, 766) Άνθος, 767) Άνθος, 768) Άνθος, 769) Άνθος, 770) Άνθος, 771) Άνθος, 772) Άνθος, 773) Άνθος, 774) Άνθος, 775) Άνθος, 776) Άνθος, 777) Άνθος, 778) Άνθος, 779) Άνθος, 780) Άνθος, 781) Άνθος, 782) Άνθος, 783) Άνθος, 784) Άνθος, 785) Άνθος, 786) Άνθος, 787) Άνθος, 788) Άνθος, 789) Άνθος, 790) Άνθος, 791) Άνθος, 792) Άνθος, 793) Άνθος, 794) Άνθος, 795) Άνθος, 796) Άνθος, 797) Άνθος, 798) Άνθος, 799) Άνθος, 800) Άνθος, 801) Άνθος, 802) Άνθος, 803) Άνθος, 804) Άνθος, 805) Άνθος, 806) Άνθος, 807) Άνθος, 808) Άνθος, 809) Άνθος, 810) Άνθος, 811) Άνθος, 812) Άνθος, 813) Άνθος, 814) Άνθος, 815) Άνθος, 816) Άνθος, 817) Άνθος, 818) Άνθος, 819) Άνθος, 820) Άνθος, 821) Άνθος, 822) Άνθος, 823) Άνθος, 824) Άνθος, 825) Άνθος, 826) Άνθος, 827) Άνθος, 828) Άνθος, 829) Άνθος, 830) Άνθος, 831) Άνθος, 832) Άνθος, 833) Άνθος, 834) Άνθος, 835) Άνθος, 836) Άνθος, 837) Άνθος, 838) Άνθος, 839) Άνθος, 840) Άνθος, 841) Άνθος, 842) Άνθος, 843) Άνθος, 844) Άνθος, 845) Άνθος, 846) Άνθος, 847) Άνθος, 848) Άνθος, 849) Άνθος, 850) Άνθος, 851) Άνθος, 852) Άνθος, 853) Άνθος, 854) Άνθος, 855) Άνθος, 856) Άνθος, 857) Άνθος, 858) Άνθος, 859) Άνθος, 860) Άνθος, 861) Άνθος, 862) Άνθος, 863) Άνθος, 864) Άνθος, 865) Άνθος, 866) Άνθος, 867) Άνθος, 868) Άνθος, 869) Άνθος, 870) Άνθος, 871) Άνθος, 872) Άνθος, 873) Άνθος, 874) Άνθος, 875) Άνθος, 876) Άνθος, 877) Άνθος, 878) Άνθος, 879) Άνθος, 880) Άνθος, 881) Άνθος, 882) Άνθος, 883) Άνθος, 884) Άνθος, 885) Άνθος, 886) Άνθος, 887) Άνθος, 888) Άνθος, 889) Άνθος, 890) Άνθος, 891) Άνθος, 892) Άνθος, 893) Άνθος, 894) Άνθος, 895) Άνθος, 896) Άνθος, 897) Άνθος, 898) Άνθος, 899) Άνθος, 900) Άνθος, 901) Άνθος, 902) Άνθος, 903) Άνθος, 904) Άνθος, 905) Άνθος, 906) Άνθος, 907) Άνθος, 908) Άνθος, 909) Άνθος, 910) Άνθος, 911) Άνθος, 912) Άνθος, 913) Άνθος, 914) Άνθος, 915) Άνθος, 916) Άνθος, 917) Άνθος, 918) Άνθος, 919) Άνθος, 920) Άνθος, 921) Άνθος, 922) Άνθος, 923) Άνθος, 924) Άνθος, 925) Άνθος, 926) Άνθος, 927) Άνθος, 928) Άνθος, 929) Άνθος, 930) Άνθος, 931) Άνθος, 932) Άνθος, 933) Άνθος, 934) Άνθος, 935) Άνθος, 936) Άνθος, 937) Άνθος, 938) Άνθος, 939) Άνθος, 940) Άνθος, 941) Άνθος, 942) Άνθος, 943) Άνθος, 944) Άνθος, 945) Άνθος, 946) Άνθος, 947) Άνθος, 948) Άνθος, 949) Άνθος, 950) Άνθος, 951) Άνθος, 952) Άνθος, 953) Άνθος, 954) Άνθος, 955) Άνθος, 956) Άνθος, 957) Άνθος, 958) Άνθος, 959) Άνθος, 960) Άνθος, 961) Άνθος, 962) Άνθος, 963) Άνθος, 964) Άνθος, 965) Άνθος, 966) Άνθος, 967) Άνθος, 968) Άνθος, 969) Άνθος, 970) Άνθος, 971) Άνθος, 972) Άνθος, 973) Άνθος, 974) Άνθος, 975) Άνθος, 976) Άνθος, 977) Άνθος, 978) Άνθος, 979) Άνθος, 9

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η μητέρα της Μαριούτσια

Η έκκλησία δεν είχε συχωρέσει ούτε τον Άγγελο Μορτάρα ούτε τη μικρή Μαριούτσια, τη γυναίκα του. Η ένωση τους ήταν ανήλικη και το τέλος τους δεν μπορούσε παρά να είναι οίκτρο, όπως και ήταν. Τους είχαν θάψει τώρα έξω από τον περίβολο του νεκροταφείου κι ένας μικρός σωρός από πέτρες έδειχνε μόνο τον τάφο τους. Κανένας σταυρός κανένα όνομα δεν υπήρχε πάνω στα δύο αυτά μνημάτα και κανένας παπάς δεν είχε σταθεί ποτέ μπροστά σ' αυτά, για να διαβάσει μία ευχή για τις ψυχές τους.

Μόνο μία γυναίκα έχο-
ταν κάθε τόσο και, γονατι-
στή άναμεσα στα δύο μνη-
μάτα προσευχόταν.

Η Άννα Κοζάκι είχε συχωρέσει από καιρό τους δύο νεκρούς. Ήξερε πως οι άνθρωποι δεν θα τους συχωρούσαν ποτέ. Κι' έκα-
παρούσε τώρα τη βεβη-
μένη σύγγνωμη για τις ψυχές των δύο κολασμένων.

Πώς είχε γίνει αυτό το μεγάλο κακό;

Θυμωταν ακόμη την επο-
χή που ήταν ένα μικρό κο-
ριτσάκι, μόλις δέκα έφτα
χρόνων.

Εκείνη την εποχή το ό-
νομα του Άγγελου Μορτά-
ρα έκανε όλους να τρέ-
μουν. Και, μία μέρα, ό τρο-
μέρος ληστές μπήκε στο
Δάγκε, το μικρό χωριό ό-
που έμενε η Άννα μαζί
με τους γονείς της.

Ήταν ένα όμορφο παλ-
λικάρι, που είχε δεν είχε
κλείσει τα είκοσι πέντε
χρόνια.

Οι χωριάτες λυγίζουν στα
δύο μπροστά του. Κι' εκεί-

ρός κι' είχε φέρει τη γυ-
ναίκα του στο μικρό χωριό
για να γεννήσει.

Στην απελπισία της, η
Άννα πήρε τότε την από-
φαση να πάει να ριχτεί στα
πόδια του για να του ζη-
τήσει την λύση και να
την βοηθήσει. Άς την είχε
δώσει άλλοτε, θα τον υ-
πηρετούσε σαν σκλάβο αν
την ήθελε. Κι' αν χρειαζό-
ταν θάμενε μέρα και νύ-
κτα στο προσκέφαλο της
γυναίκας του ως πού να
ζενανήσει.

Ποιά κακή μοίρα την είχε
σπρώξει να πάρει αυτή την
απόφαση;

Ο Μορτάρας την δέχτηκε
με καλωσύνη και την ώθη-
σε κοντά στην έτοιμη
γυνή.

Κι' η Άννα ανανήλωση
τότε στη γυναίκα του λη-
στού τη μικρή Μαριούτσια
την κόρη της.

— Άς είσατε καταραμέ-
νοι και οι δύο! φώναξε η
δυστυχισμένη, τρέχοντας
έξω από το σπίτι σαν τρελ-
λή.

Την ίδια μέρα, ο Άν-
γελος Μορτάρας, που ήταν
αυτοκτεντής ως τότε, πήγε
στο Τουρίνο και παραδόθη-
κε στους δικαστές.

Το κεφάλι του έπεσε λι-
γόν καιρό άγονότα από το
λεπίδι της λαμπτήρας.

Η Μαριούτσια είχε προη-
γηθεί στον τάφο. Είχαν αυ-
τοκτονήσει βυθίζοντας έ-
να μαχαίρι στην καρδιά
της μετά την τρώμερη απο-
καλύψι. Πήρε μαζί της και
το σάβω πλάσμα που είχε
μέσα στα σπλάχνα της.

Η Άννα κλαίει τώρα ά-
νάμεσα στους τάφους της
κόρης της κι' εκείνου που
ήταν ο αίτιος της δυστυχίας
της δικής της και της μι-
κρής Μαριούτσια.

Μέσα στην καρδιά της,
τους έχει συχωρέσει από
καιρό...

ΑΡΤΟΥΡΟ ΜΠΛΑΝΤΙ

Η Αγία Γραφή στη «μυζήρη»

Ποιος θα πίστευε ποτέ ό-
τι κι' η Αγία Γραφή ακόμη
βγίσκε... στη μυζήρη; Άρα
στην Ιαπωνία, η έπι-
σημη τιμή ενός αντιπύλου
είναι 3 γιέν (περίπου 3.000
δραχμές), δεν το βρίσκει
όμως κανείς παρά μόνο στη
μυζήρη αγορά πληθύνοντας
20 γιέν!

Κάθε χρόνο, πωλούνται
σ' όλο τον κόσμο 24.000.000
αντίτυπα της Αγίας Γρα-
φής. Τα 8.000.000 εξοδούν-
ται στην Κίνα, κι' άλλα 7.
000.000 στην Ευρώπη (απ'
τα οποία 5.000.000 πω-
λούνται στη Γερμανία). Το
παιδί του βιβλίου του κό-
σμου δηλαδή εξακολουθεί
πάντα να μη μεγαλείτερη
ζητσία.

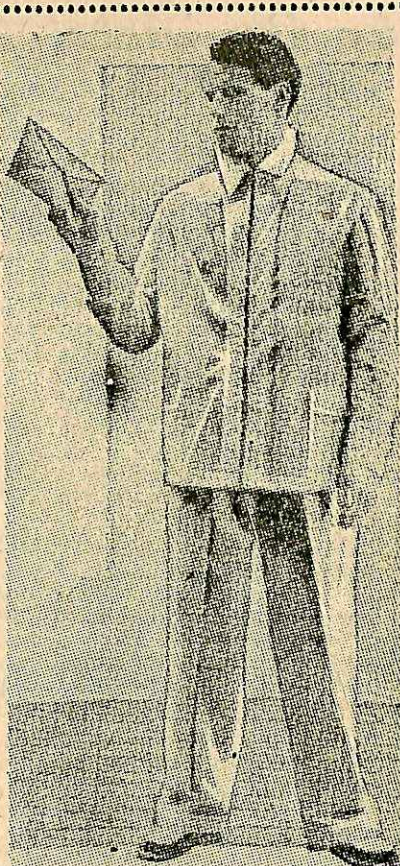
Κάτι που ενδιαφέρει τας Κυρίες

Ο πόλεμος επέφερε σε
νύχτες καταστροφές στενο-
χώριες. Θλίψεις αποτέλε-
σε αυτών οιγάσινα να άσ-
πρίσουν προσωπα τα υαλ-
λιά. Το Renalssance όμως τα
δυναμώνει και σινά σινά
τα επαναφέρει εις το άοχι-
κόν χρώμα, μύρο κοστ-
νό ά ζανθό ήταν

Αντιπροσωπεία : Όδός
Βερνάρδου 13 (Στοά Φε-
ζή) Α' όροφο, άριθ. 60.
Μοτίφι 108

Λιανική πώλησις: Φαρμα-
κασθήκη Βάκη Κανίννας
11 και Φαρμακασθήκη Φα-
μας, Κανίννας 15

Αντιπροσωπεία εν Ζακύν-
θω: Φαρμακείον Ευανγ. Μα-
κάη

ΠΥΤΖΑΜΕΣ ΑΠΟ ΝΑΥΛΟΝ

Μόνον οι γυναίκες είχαν έπιφωλεηθή
ως σήμερα από το ναύλον. Άλλα
φωίνεται ότι ήρθε και η σειρά των άν-
δρών! Στην τελευταία έκθεση άνδρι-
κής μόδας που έγινε στο Λονδίνο έ-
πιδείχθησαν όχι μόνο ολόκληρα άν-
δρικά κοστούμια από ναύλον αλλά
και πυτζάμες. Μία τέτοια πυτζάμα
από ναύλον είναι τόσο ελαφρά που
μπορεί να χωρέσει μέσα σ' ένα φά-
; κελλο!...

ΑΘΘΑΡΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ!...

Ένα νέο γυναικείο καπέλλο από
πλαστικό ούσια έκανε την εμφάνισή
του στο Λονδίνο. Το καπέλλο αυτό
δίνεται αναλλοίωτη τη φόρμα του,
είναι αδιάβροχο, δεν φθείρεται και
τέλος είναι ελαφρό σαν πουπουλάι...

Οι ηρωίδες της Εφταμέρας

Το γράμμα

—Τι φταίει ο Νικολάκης σου, Έφταλ-
ια μου; Φταίει οι σκουρόδουλές, οι σκουρο-
λούδες που τον βγάλαν απ' τα καύκαλά
του!...

—Καλέ που να φτύσει αίμα! Μη μοδ-
τον παρτικουλάρης, κυμπάρα μου, φώνα-
ξε άφρισμένη και φρενιασμένη η Έφτα-
λεια, κι' ήθελε την Άρκαδία τη δασκάλα
να τη διαβάσει το ραβασάκι που βρήκε
στην τσέπη του.

Ευτύς, η κυρία
Άρκαδία, με ύφος
μελοδραματικό πη-
ρε το γράμμα και
διάλεξε:

«Νικολάκη,
Δεν ξέρω πώς
να εξηγήσω αυτή
την διαγωγή σου.
Κανένας δεν σε ά-
νέγκασε να υπερ-
δευτής μαζί μου,
με τέτοιες υποχρε-
ώσεις! Σε περιμέ-
νω το δίχως άλλο.
Δεν υπογράφω για
να μην παραπέση
το γράμμα μου.

Και τό πόρη χαμπάρι η γυναίκα σου».

—Έξω φρενών η Έφταλεια ξεφώνισε:
—Ηθόι! Άς ήξερα ποιά είναι, να πάω
να την συρρομαδίσω την συρρομαδισμένη
Όλας γύρω σωπάσανε και την ακού-
γανε αστισμέντες.

—Μωρή, μπας κι' είναι η Μουρουξίθε-
να, η φουντουξήδενα, που βούιξε ό ντου-
νιάς τα ρεζιλίκια της; άναρωτιέται η Έ-
φταλεια. Για είναι η άλλη η Θοδώρα του
Ντάβλακα, που πήγε να τή ψήση μ' ένα
μωρό άμουςάκο, ή καττάκα:...

Στάθηκε λίγο και συνέχισε:

—Τι τούλειπε, καλέ, τού μουρνιάρη;
Έξωφανα, κατά την φωνή, μπήκε ο Νι-
κολάκης κι' η Έφταλεια ξεσπάσωσε:

—Τώρα θα βγάλω τ' άχτι μου! Κάντε
εσέρι.

—Βρέ γυναίκα, τί τσέρα είναι αυτή;
τη ρωτά ο Νικολάκης. Είπες τα μούτρα
σου, είναι ίδια πατημένη σαφουλόρωγα.

—Τα δικά σου, τα μουτζουρωμένα να
δής. Μωρέ σεσέμω, δεν φοβάσαι Θεό, ά-
θεόφοβος; Τα πράματα ξεσκεπαστήκανε
πιά. Βρήκα το νράμμα. Θα σε κάνω
μούμπυλικο!

Νταμπλάς τούρβες του Νικολάκη και
ντροπισσένος μουρμούρισε:

—Βρέ γυναίκα, να με συμπάθησες. Δεν
νά ένασκάνω πιά τέτοια κοπουράδα.

—Τι λές, βρέ;

—Βρέ Έφταλεια μου, δεν μπορώ ν' ά-
ποφύγω, ήμπελα. Έχω ναμρούσι...

—Έχεις υποχρέωση, μωρέ, να κάνεις
τέτοιες βρωμοδουλειές, κορδούκιο!

—Μά θα με πιάη στη δικαστήρια!

—Ηθόι! Καλέ, άκούτε ξεφτελισμοί
Ημάρτον, Θεέ μου!... Δεν τώξερα πώς
έχει δικαστήρια που μπράτσωνουν κι' ό-
περσοπίζουμε κάτι τέτοια... Γι' αυτό
πληθύνανε μέσ' στην Άθήνα κι' οι πρό-
συχες.

—Βρέ γυναίκα δεν μπορώ ν' άρηθώ.
Θες ν' άκουστό πώς είμαι άνίκανος να
εξεπλώσω τις υποχρεώσεις μου; Τώρα
πιά είναι πολύ άρνη. Πρέπει να περάσω
νε οι έννηπ άμνες!

—Όστε μετράς και τσού μέρες, άτιμεί!
—Τι να γίνη, Έφταλεια μου; Καμπε-
τλήσε είμαι το ξέρω

—Ά, πού να ξεραθής και να μαραθής;
Τ' όμολογείς, κακορύγε, ξετσίπωτε άν-
τρα!

—Βρέ γυναίκα, το κάτω κάτω τη
γραφής δικά μου πράματα ήσανε και τά-
εωσα. Έμένα τί σε κόφτει;

—Καλέ που να σε κόψη, και να σε
θερίσει! Ποιά πράματα σου ήδωκε, μω-
ρέ άσκημάντρα; Λένε γλήγορα, γιατί
δεν νταγιαντώ πιά. Θα λωλαθώ!

Και σαν άγριέμένος μουστουλουτζής ή-
πεσε άπάνω του με τ' άεραντιλί της.

Αρώσανε να τον πάρουν άπ' τη χέρια
της και να την κάνουνε ζάφτι. Κι' ό φο-
καράς ο Νικολάκης ως πού να τ' άξη-
γηση την παρεξήγησι μετρίσεις!

—Βρέ Έφταλεια, αυτό το γράμμα που
βρήκες είναι για να πλώρω τα ντερέ-
στα. Ήσασα άμιαντά για έννηπ άμνες το
ρωτάί μου και την καδένα μου, σ' ένα
σαράφι, γιατί μού χκρινάδες ένα χκερ-
μέ κι' ήθελες να σου πάρω παπούτσια,
κάστρες και τσάντα ναύλον! Αυτό είναι
όλο βρέ γυναίκα.

ΣΩΚ. ΡΩΝΑΣ

Τα ντέρτια του Κιρκόρ ΚΙΣΜΕΤΛΗΣ

Η Τακουίτσα με όλη την παρέα στο Ντου-
γρούτι βδομάδες τώρα, συζητούνε και μέρες έ-
τοιμάζονται για να πάνε έκδρομή.

Κιγμάδες, κονσέρβες πεπόνια, τυριά ντουά-
τες άγνυούρια... χίλια δυό κουδούνουνε γύρω οι
γειτόνοι.

Η Τακουίτσα άνασκουμπωμένη στην κουζίνα,
κάνει ταραμοσαλάτα κι' ένα υπόλικο ήμάι μπαίλ-
ντι. Και δεν μένει πιά παρά το ούζο που είχε
υποσχεθί πως θα πάρη στο ρουφενέ της.

—Κιρκόρ έξεις να ντώσες παράντες, για
θρούμ.

—Όχι, κουζούμ, ούλα ιζόντσεφα.

—Πας, υπρέ;

—Απόψε ύπνο μου μέσο, όνειρος ήθελεπα, έ-
νας μπροστά μου άράπης βρέθηκε και είπε:
«Κιρκόρ έφενήν τα πας Όμόνοιο, εκεί τα βορς
ένα άντρωπο ήμυλιέτα πουλάει, ήψας γιαθρούμ
και πάρε νομμερο 67.421».

—Μπρέ άβανάκ, τι ήκανες; ρώτησε περιερ-
η Τακουίτσα.

—Σηκώτκα, πάτο μου παπούτσια νομμερο ή-
γραφα να μη έσχάσω και το πρωί σαμπάλα· σαμ-
πάλα πλνα Όμόνοια και βρήκα άντρωπο...

—Και πάρες ήμυλιέτο;

—Ναι, υπρέ. Νομμερο 67.421! Τό βρήκα για
θρούμ.

—Ούλέν άχμάκ, μπουνταλά για μπιλέντα πα-
ράντες πέτσερε! Τώρα πώς τα πάρω ούζο; Ρε-
ζιλί τα κανής έμένα άμάν, άμάν σεσερεή άν-
τρα έκω!... φώναξε η Τακουίτσα και φυσούσε και
ξεφυσούσε.

Κι' ό φοκαράς ό Κιρκόρ που μυρίστηκε πως
βάχη πάλι ιστορίες φούνε, τρεχάτος και σε λίγο
επιστρέφει μ' ένα υποκάκι ούζο.

Ετσι την άλλη μέρα πρωί· πρωί, με δέματα,
καλάθια και μπόγουνες με φωνές κι' αλλαλαγμούς
ξεκίνησε ή παρέα.

—Ετσι, υπέ, γιαδός - γιαδός που πάμε. Βου-
λιαγμένη τέλος καλοκαίριού τα φτάδουμε! είπε
ό Κιρκόρ.

Επιτέλους έπειτα από δυό ώρες έφτασε το
λεωφορείο στο τέρμα.

—Βάι! — Βάι! εντώ μπέν — μίζιντες τσόκ βάρ!
φωνάζει ό Κιρκόρ και ξεροσαλίζει όσο βλέπει
χιλιάδες γυναικόκοσμο σε άκτες με χρώμετα
και σμάματα τουρλού τουρλού.

Ούτε τουρκούδια δεν βρήκαν να καθίσουν στη...
ακία της. Ό ήλιος έσκιζε πέτρες! Γι' αυτό η
Τακουίτσα τέντωσε δυό κουβέστες απ' τις τέο-
σερις γυνίες τους έβαλε όλους από κάτω σαν
άρνια μέσα το λάλορο κι' άνοιξε ένα - ένα τα
δέματα για να φάνε.

—Μπρόδο Βαχάν φωνάζει, χοντρο σουτζούκ-
ήφεςρε! Γιασά μπιν γιασά ήρανουχι, γιαλιντζή
μυλόκο ήφεςρε κανήνι τόπ τό κάνω!... Άσε-
ριμ, Σερκίζ, έσύ άγκούρες - μαγκούρες ήφεςρε!

Ρώτησε τέλος τον Όνικ ένα κοιλαρα, καλο-
φανά που ήσανε πλάι της:

—Έσύ, υπρέ τί ήφεςρε;

—Εκείνος πλνίσωσε άκάμα πιό κοντά στην Τα-
κουίτσα και είπε:

—Χέρι σου τσέπη μου πρινώ τα θάλης, χα-
θιάρ τα θάλης!

Δεν πρόφτασε όμως να βγάλη το χαθιάρ γιατί
έκελιν την στιγμή ένας εφημεριοπώλης φώνα-
ξε: «Όλοι οι κερδισμένοι άριθμοί του λαχείου».

Η Τακουίτσα πήρε εύτως μια εφημερίδα, έβριζε
μια ματιά, κι' έτρεξε κοντά στον άντρα της.

—Κάλκ Κιρκόρ, παπούτσια σου πάτο να βλέ-
πω νομμερο

Πραγματικώς το 67.421 κερδίσε ένα έκατομ-
μύριο. Ό φοκαράς ό Κιρκόρ πνδάζει ήμεως λές
και τον άνέκασε σκουρπίος άρπάξει άπ' τη χέρια
της την εφημερίδα, ρίχινε μια ματιά κι' έπειτα
πνέπει ξερός κάτω. Μπουναί τρέχουνε τα δά-
κρυα άπ' το μάτι του και φωνάζει άπελπισμέ-
νος:

—Άιάν! Άιάν! να μπού υπέ;

—Ούλέν, ήμ κλάς υπρέ, κισμετλής είσαι,
κερντισίμω. Πού είναι φέρε ήμυλιέτο, γιαθρούμ,
του σινάδες η Τακουίτσα.

—Ντεν έκω! μουρούρισε με σδυμένη φωνή,
ό Κιρκόρ.

—Γιατί ντέν έξεις υπρέ;

—Γιατί πουλημένο ήκανό έκτες, για να δέρω
ούζο που ήθελες.

—Ότου! άλλας ήμελινίθεριν ήμουνταλά!
φώναξε η Τακουίτσα, κι' έπεσε ξερή κι' αυτή
πλάι του.

Σ. Ρ.

Τα γηρκτεία

Ό άγροτικός ταχυδρομικός διανομέας για να
ξεκουρασθί λίγάκι, πιδάνε κουδέντα με μια γρη-
χωριάτσα:

—Φαντάσου, κυρα. Λένω, ότι είμαι υποχρεω-
μένος να παραδώσω αυτό το δελτάριο έκει πάνω.
δυό μιλία μακριά στον άνήφορο!

Και ή γρη χωριάτσα του λέει με συμπάθεια:
—Τόν κουμένε! Θα κοραστής πολύ Μήτσο! Μα
γιατί δεν τώρρινες καίμενε στο Ταχυδρομείο;

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Ζέστη

Πώς είπατε; Κάνει ζέστη; Αί. λοι-
πον; Τι μας τό λές δηλαδή; Μήπως δεν
το ξέραμε και περιμένουμε να μας το
πληροφορήσης έλθου σου; Και τί ήθε-
λες να κάνη; Κρύο; Καλοκαίρι; Είπε,
ζέστη θα κανη. Δεν μπορεί να χιονίση.
Γι' αυτό τό λένε καλοκαίρι άνθρωπέ μου.

—Άλλα έσύ έχεις ένα ύφος σα να τό πλη-
ροφορήσαι για πρώτη φορά και σαν να
μην έχη ξανασημείη να κανη ζέστη τον

Ίούλιο. Και άλλο
δεν κανείς από τό
πρωί, παρά να
παίρνης αυτό το
άπελπισμένο ύφος
και... να λές:

—Ζέστη!...

Κι' αυτή τη λέ-
ει την άκούω κάθε
πέντε λεπτά της
ώρας. Τό πρωί, τό
μεσημέρι, τό βρά-
δυ, τό πρωί άρχί-
ζει από την προ-
έλεψι:

—Σήμερα θα κά-
νη πολλή ζέστη!

Κατά τις δέκα
άρχίζει ή διαπίστωση:

—Ούφ! Ζέστη!

Και ως τό βράδυ μες παίρνεις τ' α-
τιά και μάς βασανίζεις τα νευρά με τη
ζέστη. Και τό πρωί, ή πρώτη σου κου-
δέντα μόλις θα έγουμε το μεγάλο δυσ-
τύχημα να σε ίδουμε, είναι:

—Ζέστη που έκανε τό βράδυ!...

Λοιπόν, βρέ Χριστιανέ μου, δεν έχεις
να σκεφτείς τίποτ' άλλο; Η μήπως σου
πέρασε ή ιδέα ότι μόνο έσύ έχεις τό προ-
νόμιο ν' αντιλαμβάνεσαι τη ζέστη, ενώ
έμεις δεν έχουμε τα κατάλληλα αισθη-
τήρια και κρώονουμε; Παράτα πιά αυτή
τη κουδέντα, να χαρής ό,τι άγάπας. Ζέ-
στη κανει, μάλιστα. Την αντιλαμβάνόμε-
θα κι' έμεις, υποφέρουμε, ιδρώνουμε, άλ-
λά δεν τό διατυμπανίζουμε κάθε λίγο
και λιγάκι. Ξέρουμε ότι τό καλοκαίρι
κάνει ζέστη. Έτσι τάχει φτιάξει ό Ύψι-
στος τα πράγματα κι' έμάς δεν μάς πέ-
φτει λόγος. Πολύ περισσότερο σε σένα,
ήλιε!

Έσύ μήπως μονάχα τό καλοκαίρι μάς
βασανίζει; Σ' έχω σταμπώσει κι' από
το χειμώνα που έχεις πάρει τό ίδιο βιο-
λι από την διάδοση:

—Πά πά! Κρύο!...

Λές και ό χειμώνας έχει υποχρέωση να
είναι ζεστός και τό καλοκαίρι κρύο. Ά-
κου, πράματα! Άκού, γελοιστήτες!

Και έπί τέλος τί μας νοιάζει έμάς αν
ζεσταίνεσαι; Αν καφώνης, πάρε βεντά-
λια και κάνε άέρα, πηγαίνε από κάτω
από τη βρύση και κάνε ντους, φώναξε
τον πυροσβεστικό λόγο να σε καταδρέη
με τις άντλίες του, πάρε μια κολώνα
πάγο και κάστε άπάνω, έμπα μέσα στο
φύελο, πηγαίνε στο Βόρειο Πόλο, κάνε
ό,τι δισόλο θέλεις, αλλά έμένα να μ' ά-
φισης ήλιον σε παρακαλώ.

Αν, μάλιστα, έκνευστικό μου άνθρα-
πε, Κάνει ζέστη και καλά κάνει που κά-
νει ζέστη. Να ξερωήνεσαι, να βράξεις,
να φοουκάνης να ιδρώνης, να τσουρού-
αλίζεσαι, για να ξαοίγη ή καρδιά μου,
θάλακ! Και σπατάλα το αυτό τό βιολί
μά, γιατί μού δίνεις στα νευρά. Μη σε
ενασκώσω να πής τη λέξι «ζέστη» γιατί
θα σε άρπάξω και θα σε βάλω μέσα σε
καμένα φούρω με πατάτες. Τ' άκουεις;

—Έγώ μια φορά μιλώ. Κόφτο, λοιπόν,
γιατί δεύτερη κουδέντα δεν έχει. Καί
ευθείαν στο φούρω, για να καταδρέης
τι θα πη αληθινή ζέστη. Όρίστε μας!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Στό ξενοδοχείο:
—Παιδί μου μία μπιγιά μέσα στή σου,
πα μου.

—Αδύνατον, κύριε.

—Γιατί αδύνατον;

—Γιατί πριν ός την σερίβρω έδνω-
λα όλες όσες είχαν μέσα!

Ό πελάτης: Μα σαν να μού φα-
λονται παραδωμένα τό σεντόνια!

Η καμαριέρα του ξενο-
δοχείου: Δεν είναι δυνατόν. Οι
προηγούμενοι ταξιδιώτες που κοιμή-
θηκαν πάνω στα ίδια δεν παραπονέθη-
καν καθόλου.

Φανταστικό διήγημα

Ο νεαρός Κρίστιαν είχε πάρει από κάμποσον καιρό το διπλώμα του γιατρού, αλλά μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν είχε κατορθώσει να βρή πούθενά εργασία. Τα νοσοκομεία και οι κλινικές είχαν συμπληρωμένο το προσωπικό τους και παντού όπου παρουσάζονταν τον έδιωχναν, δίνοντάς του άοριστες υποσχέσεις για το μέλλον. Από τ' άλλο μέρος, δεν μπορούσε να ελπίσει ότι θ' αποκτούσε πελατεια, γιατί οι δόκτορες πέλατες στο Βερολίνο και κανείς βέβαια δεν θαρρούσε να τον ζητήσει στο μικρό φτωχικό διαμέριό του όπου έμενε μαζί με την αδελφή του. Για μια στιγμή, είχε σκεφτεί να ζητήσει εργασία σ' ένα νοσοκομείο, αλλά πού θα μπορούσε να πάει στην κατεστραμμένη έπειτα από την ήττα της Γερμανίας;

Η ιστορία που σας αφηγούμαι θα συνέβη κατά τους τελευταίους μήνες του 1919. Ήταν μια εποχή φτώχειας και δυστυχίας για το γερμανικό λαό. Το νόμισμα είχαν εξευτελίσει, οι τιμές ανέβαιναν από τη μία μέρα στην άλλη σε ύψη δυσθεώρητα, ο πληθωρισμός έπειλούσε να συντριφεί τα πάντα και οι άνθρωποι ζούσαν μέσα στην απόγνωση και την αγωνία.

Ο δόκτωρ Κρίστιαν είχε εισπράξει εκείνο το πρωί μια επιταγή που του είχε στείλει ο πατέρας του και γύριζε άσκαπα στους δρόμους, κρατώντας στο χέρι του μια μικρή βαλίτσα, όπου είχε βάσει τα κορτονομίσματα που του είχαν δώσει στην τράπεζα.

Καθώς περνούσε από τη Βίλχελμστράσε, είδε μια συγκεντρωθεί κόσμο έξω από ένα σπίτι. Πουλούσαν εκεί σε δημοπρασία μερικά πράγματα που ανήκαν στον Κάιζερ. Τα είχαν κατάσει μερικοί από τους παλιούς υπαρκτές του, στους οποίους χρυσόστομο πολλούς μισθούς. Με το αντίτιμο της πωλησιμότητας των θα ικανοποιούντο οι απαιτήσεις αυτών των ανθρώπων.

Τα περισσότερα απ' αυτά τα πράγματα είχαν πουληθεί τώρα και είχαν απομείνει μόνο μερικά υπιμελο και διάφορα άλλα μικροπράγματα. Ανάμεσα σ' αυτά βρίσκονταν κι ένα δαχτυλίδι, που έκαμε άμεσως εντύπωση στον δόκτορα Κρίστιαν.

Κι' ωστόσο, ήταν ένα τιποτένιο δαχτυλίδι από χαλκό με μια γυάλινη χάντρα στο επάνω μέρος και μερικά μυστηριώδη και άκατανόητα γράμματα στο κάτω μέρος του.

Όταν έφτασε η σειρά του, ο υπάλληλος του πλειστηριασμού είπε:

Το χαλασμένο δαχτυλίδι

νο δαχτυλίδι με την κόκκινη πέτρα!

—Χίλια εκατό! άκου! σήκω μια φωνή.

Ήταν ένας φραγκοσκάνος μοναχός, που δεν είχε ανοίξει καθόλου το στόμα του ως τότε, σαν να περιμένα να έρθει η σειρά του δαχτυλιδίου για να μιλήσει.

Ο δόκτωρ Κρίστιαν δεν θα μπορούσε να πει τι ήταν εκείνο που τον έκαμε να μιλήσει:

—Χίλια πεντακόσια μάρκα!

—Δύο χιλιάδες! απάντησε ο μοναχός.

—Πέντε χιλιάδες! είπεν ο δόκτωρ Κρίστιαν.

Ο γιατρός και ο μοναχός στέκονταν τώρα ο ένας απέναντι στον άλλον και συζητούσαν έντονα βλαφήματα τους άστοφταν από θυμό.

Ο ανταγωνισμός τους φαινόταν παράλογος, γιατί αυτό το δαχτυλίδι δεν είχε καμία αξία. Είχαν ανεβή τώρα σε αστρονομικούς αριθμούς.

—Τρίντα εκατομμύρια μάρκα! είπε με μια στιγμή ο δόκτωρ Κρίστιαν.

Ο μοναχός σκούπισε τον ιδρώτα που έτρεχε σε χοντρές σταλαγμιές από το μέτωπό του, αλλά δεν απάντησε τίποτα.

—Ετσι, το δαχτυλίδι πέρασε στην κατοχή του δόκτορα Κρίστιαν, που, αφού πληρώσε το αντίτιμο, το έβαλε στην τσέπη του κι έφυγε.

Από εκείνη τη στιγμή, άρχισαν να συμβαίνουν περιεργα πράγματα στο νεαρό γιατρό.

Την ίδια μέρα, ο άσκαπός μιας αμερικανικής υποπρεσίας περιθάλμους τον επικάλεσε στο σπίτι του για να του προσφέρει μια θύλα διαβυνοτού κλινικής με ηγεμονικές αποδοχές. Και λίγη ώρα αργότερα, τον είδοντο στην ίδια μελαλήτη που είχε βραβευθεί από την ιατρική ακαδημία του Βερολίνου και ότι επρόκειτο να εκδοθεί σε λιγύρο με δαπάνες του ιδρυματος.

Ο νεαρός έπιστολίων η, τον ενθουσίασε από τις επιτυχίες του. Τον καλούσαν σε κοσμικές δεξιώσεις, του ζητούσαν να κάνει διαλέξεις τον φούτσαν με τιμητικούς τίτλους και διακρίσεις... Παντού όπου εμφανιζόταν η παρουσία του γινόταν άμεσως είδηση.

—Ανδρες και γυναίκες συνωστίζονταν γύρω του για να ακούσουν τα σοφά λόγια που βγαίναν από το στόμα του.

—Τι μου συμβαίνει, λοιπόν; αναρωτιόταν, όταν γύριζε στο σπίτι του.

Γιατί αισθανόταν και ο ίδιος μια τρομακτική δύναμη μέσα του κι' οι φιλοδοξίες του είχαν γίνει εσθινικά, περιόριστες. Πολλές φορές μονολογούσε:

—Τ' όνομά μου πρέπει να σκεπάζει όλα τα άλλα και να ακουστεί σ' όλο τον κόσμο.

—Επειτα από μερικά ημέρες, άκουσε να τυπώνουν στην πόρτα του κι' όταν πήγε να ανοίξει είδε μπροστά του τον θορυβώδη μοναχό, που είχε συναντήσει στη δημοπρασία.

—Ήρθα για το δαχτυλίδι, του είπε αυτός. Πληρωσατε 30 εκατομμύρια μάρκα για να τ' αποκτήσετε. Αυτοχώρα, δεν είχα περισσότερα χρήματα εκείνη την ημέρα... Άλλα, στο μετοχικό, συγκέντρωσα σημαντικά ποσά από έρραυος και μπορώ να σας προσφέρω τώρα οποιοδήποτε ποσό μου ζητήσετε για να υστερώτε αυτό το δαχτυλίδι... Πόσα θέλετε; Έκατό, διακόσια, τριακόσια εκατομμύρια μάρκα!

—Αλλά το δαχτυλίδι αυτό είναι χωρίς αξία, είπεν ο δόκτωρ Κρίστιαν. Κι' ενώ δεν μπορώ να καταλάβω γιατί έδωκα τριάντα εκατομμύρια για να τ' αποκτήσω... Είπε ένα πράγμα τόσο τιποτένιο...

Το πρόσωπο του μοναχού σκουρύνθηκε εσθινικά.

—Το δαχτυλίδι αυτό δεν είναι τόσο όμορφο όσο νομίζετε, είπεν. Έχει μια τρομακτική δύναμη, νικητική από τα ίδια τα χέρια του Σατανά... Γι' αυτό το πρέπει να καταστραφεί προτού προκαλέσει νέες καταστροφές στον ανθρωπινό γένος. Είναι το δαχτυλίδι που φορούσε στα χέρια του ο Ιούδας ο Ισκαριώτης όταν πρόδωσε τον Χριστό.

—Επειτα πέρασε στην κατοχή του Ζένγκι Χαν του Ισλαμλάνου του Αττίλα... Ο τελευταίος που το είχε ήταν ο Κάιζερ... Στον άνθρωπο που το φορεί, δίνει έναν απείριστο πόθο μεγαλείου, δόξας και δύναμης και τον σπρώχνει στο έγκλημα, στον πόλεμο, στην καταστροφή...

Ο δόκτωρ Κρίστιαν είχε γίνει κατακλυσμός.

—Νομίζω πως έχετε δικιο, είπεν. Κι' ενώ νοιώθω την επιθυμία να κυριαρχώ στον κόσμο από τότε που πήρα αυτό το δαχτυλίδι στα χέρια μου.

—Δότες το μου, ικέτευσε με δάκρυα στο μάτι ο μοναχός. Σε λίγο δεν θα μπορώ να τα γυρνάω σε αυτές τις ορείς ο ίδιος τον εαυτό σας και θα γίνετε μια δύναμη καταστροφής και ελάνθου... Οι άνθρωποι θα καταρρέουν! τ' όνομά σας...

Ο δόκτωρ Κρίστιαν τινάχκε το θρόνο.

—Δεν υπάρχει ανάγκη να με προκαλέσετε, πατέρα μου, είπεν. Θα σας δώσω πρόθυμα αυτό το δαχτυλίδι.

—Αλλά του κάκου έβρεξε να το βρή μέρα στο συτάρι όπου το είχε ριγμένο. Το δαχτυλίδι είχαν εσθινικά νικήσει.

Θωμάς τότε την αδελφή του και την γυναίκα που είχε υπήκοο στο δωμάτιό του κατά την απουσία του.

—Ο μόνος που μπήκε απάντησε αυτή, ήταν ένας σοβάτης. Τον είδα να φεύγει βιαστικά, σε μια στιγμή... Μου είπε πως θα γύριζε σε μια ώρα. Άλλα δεν ξαναείδωκε από τότε.

—Αυτός πήρε το δαχτυλίδι συμπεριφέροντας οι δύο ανδρες.

—Ξέρετε τουλάχιστον τ' όνομά του; ρώτησαν ο μοναχός όταν συνήλθε από την ταραχή του. Πρέπει να τον βρούμε άμεσα...

—Νομίζω ότι λεγόταν Αδόλφος Σχικελγκρούμπερ, απάντησε ο δόκτωρ Κρίστιαν.

—Αλλά του κάκου οι δύο ανδρες έβρεξαν να τον βρουν. Γιατί ο σοβάτης που είχε κλέψει το δαχτυλίδι είχαν αλλάξει στο μεταξύ τ' όνομά του και λεγόταν τώρα Αδόλφος Χίτλερ.

ΟΥΓΙΛΙΑΜ ΠΟΡΤΕΡ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ για την καλλονή

Η θαυματουργός «μάσκα» και η «μετάξινη πούδρα»

Η Αμερική έχει πραγματοποιήσει συνεχώς και απίστευτες προόδους στο πεδίο της αισθητικής και της περιποίησης της καλλονής. Κάθε τι που αφορά τη γυναίκα αφοσιωμένα, αποτελεί αντικείμενο σοβαρής μελέτης.

Τώρα λοιπόν οι αμερικανικές θαυματοποιίες έχουν καταφέρει να φέρουν στην «μάσκα καλλονής» δημοφιλές ένα «Αμερικανικό δερματολόγιο». Το πρόσωπό τους αποτελεί το μοναδικό τους κεφάλαιο. Η εξαιρετική κομψότητα δούλειά τους είναι φανερά ίσως στη φυσιογνωμία τους, που ο φακός τα μεγαλώνει ακόμη περισσότερα. Χρησιμοποιώντας λοιπόν ένα αποτελεσματικό τρόπο σταθεροποίησης και φρεσκαρίσματος της ωμορφιάς τους, και τους τον προσέφερε η νέα «μάσκα».

Ασ' ότου εφημερίσαν αυτή τη μέθοδο, οι νεύτρες του Χόλλυγουντ κι' οι Αμερικανίδες έν γεννη έπωσαν πια να γίνουν κι' επένδυαν μια καινούργια άνθησι της ωμορφιάς τους.

Οι συνθητικές καλές κρέμες δίνουν στο γυναικείο πρόσωπο μια ασυγκλήτη λάμψη, που γίνεται άμεση νόση, σε λίγες ώρες γιατί είναι επισκευαστική. Άλλα η «μάσκα του Χόλλυγουντ» επενεργεί στο δέρμα εσθινικά, όπως ακριβώς στη θεραπεία μιας αράφωσης καταπολεμάει τις ατίτιες κι' όχι το αποτέλεσμα. Μεταβάλλει την κατάσταση των κυττάρων του δέρματος, ζωνοειεί τις εκκρίσεις και την κυκλοφορία του αίματος και ξαναδημιουργεί μια αληθινή νεότητα.

Η μάσκα αυτή αποτελείται από φρισμένα σπάνια φυτά της Καλιφορνιας, που περιέχουν διάφορα αλάτα και ζωτικά στοιχεία, τα οποία χάνει ο οργανισμός μας με τα χρόνια και δεν είναι πια τη δύναμη να τα ξαναδημιουργήσει. Όταν τη χρησιμοποιήσει μια πολύ νέα γυναίκα, αποφεύγει τις ρυτίδες. Άς έχουν ήδη σχηματισθεί ρυτίδες στο πρόσωπό της χάνονται σιγά σιγά.

Ασού γίνη ένα μασάζ με μια λιπαρή κρέμα, αλλάζεται το πρόσωπο μ' ένα «ντάγκ», πολύ ζεστό, το οποίο πλέει, στροποειείται και σχηματίζει μια ολόκληρη μάσκα κι' εύλογη σαν γάντι. Αυτή ακριβώς είναι η «μάσκα» που μένει πάνω στο πρόσωπο 30-40 λεπτά τις ώρες. Για τα ιατρικά πράγματα, άσκι να χρησιμοποιηθεί 5 φορές. Για τα πιο ηλικιωμένα η κομψομένη κατόχοντα περισσότερες φορές.

Οι Αμερικανίδες την έχουν πια δώσει σε κοινή χρήση. Τώρα άρχισαν να γίνεται γνωστή και στο Παρίσι.

Δεύτερος σποισμός νεωτερισμός στην περιποίηση της ωμορφιάς είναι η «πούδρα από μετάξι» του Γάλλου ηνικού Χότζ.

Οι κοινές πούδρες αποτελούνται από τάλκ, καολίνη, στεατικό άσβεστιον, μαγνήσιον ή ψευδάργυρο έξείδιον ψευδαργύρου, διοξείδιον τιτανίου, χαρακτηριστικές και άρωματικές ουσίες, κλπ. Μια τέλεια πούδρα πρέπει να είναι άδυσχερής, πολύ ελαστική, άμυαλονής, να είναι μια βελούδινη άση και να σκεπάζει τη γυαλάδα της επιδερμίδος. Όλα αυτά λοιπόν τα προσόντα συνκεντρώνονται στην πούδρα από μετάξι, άρίστη για το δέρμα.

Οι ίνες του μεταξίου γίνονται σκόνη με ειδικά μηχανήματα. Άλλα η πρώτη αυτή σκόνη αποτελείται άκονη από κομμάτια ίνδν, όπως δείχνει η μικροσκοπική εξέταση. Υποβάλλεται λοιπόν σε άλλες διαδοχικές καταρνήσεις, σε ότου γίνη έντελώς λεπτή και άμυαλονής. Έπειτα η πούδρα αυτή χρωματίζεται και άρωματίζεται.

ΝΑ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ της ετυχίας!

Οι δέκα έντολές της ν. Τζιμπερσον

Ο κόσμος άναζητεί άνάκαθεν το κλειδί της ετυχίας... Πώς να γίνουν ετυχισμένοι; Να ο σκοπός που θέλουν να επιτύχουν οι άνθρωποι, άνάμεσα στις τόσες δοκιμασίες και τις άπογοτευσίες...

Είπε τόσο άπλό! δπλώνει μια Αμερικανίδα, η «δοκτορίσα» Τζιμπερσον, ειδική στις ψυχιατρικές έρευνες, που υπήρξε κατά τον παλιό μια άπ' τις έγκυρύτερες συμβούλους του Γραφείου Δημοσίας Υγείας των Ηνωμ. Πολιτειών.

Η γυναίκα αυτή μελέτησε το πρόβλημα υπό τις διάφορες άποψεις του. Έκαμε έρευνες συγκεντρώσε μαρτυρίες. Και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι πόλεμοι, οι πολιτικές διενέξεις, οι συζυγικοί καυγάδες, οι διαφωνίες των συνεταίρων τα διαζύγια, οι άσυνφωνίες χαρακτήρες, δεν έχουν παρά μια γενική αιτία: το νευρικό σύστημα.

Άν λοιπόν περιποιηθούμε τα νευρα μας θα γίνουμε ετυχισμένοι. Για να κερρί τη θεωρία της πιο άντιληπτή στο πολύ κοινό, η κ. Τζιμπερσον την συνώφισε στα έξι 10 παραγγέλματα που αποτελούν κατά τη γνώμη της, το κλειδί της ετυχίας:

1) Άναπαύσεθε πολύ, τρώτε τα φαγητά που σας άρεσουν και προσπαθήτε να ξεκατάσετε. (Ναι, αλλά ό! αυτά απαιτούν πολλά χρήματα και χρόνο διαδούμο, κι' η κ. Τζιμπερσον δεν μας λέει που θα τα βρούμε...)

2) Έχετε ένα σκοπό στη ζωή σας. Άν κατεύσεσθε στη ζωή άλλων και θέατετε ζεθούμοια στις φιλοσοφικές συζητήσεις.

3) Πιάνετε τη ζωή όπως έρχεται και μην έξερεθίζεσθε αν η κατάστασία σας δεν είναι όπως την επιθυμείτε.

4) Μην άφινετε ποτέ να κλονίζεται το ήθικό σας. Όταν βρούκεσθε σε μια δυσάρεστη θέση, σκεφθείτε ότι θα μπορούσατε να βρεθείτε σε μια άκονη πιο δύσκολη. Π.χ. σας χτύπησε στο όρνο ένα αυτοκίνητο και μέινετε μια δούμοδα στο νοσοκομείο; Πέστε στον εαυτό σας ότι θα μπορούσε να πάτε μια άδύσποτη σφούρα στο κεφάλι ή να σας κλονιστοποίησι η άτομική έδουδα...

5) Μάθετε να γελάτε. Θα σας άνακουφισή άφάνταστα, όταν νοιώθετε ήλπιη. Γελάτε... άκονη κι' όταν στο τραμ είστε στρωμωμένος άνάμεσα σε δύο κυριούς κολληράδες, ή όταν μάθετε ότι το παιδί σας έσπασε το πόδι του! Μα θα το κατορθώσατε άργον...

6) Όταν έχετε κάποια άμφιβολία παίρνετε μια γρήγορη άπόφαση. Και η μετανόηση ποτέ για τις άποφάσεις σας, όποιο κι' αν είναι το αποτέλεσμα τους.

7) Περιόριστε τον όριζοντά της ζωής σας κάθε μέρα σε 24 ώρες.

Ηρώρα και Ψώρα ΔΟΝΤΙΑ με τιν

OREODONT

ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Ηρώρα και Ψώρα

ΔΟΝΤΙΑ με τιν

OREODONT

ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4

Άσκοληθήτε ήλαδ ή με το όμμερα μόνον, σκεφθήτε ότι ή χθεσινή μέρα έχει περάσει κι' ότι ή αύριανή δεν ήρθε άκόμη. Είνε ή γνωστή μοιραολατρική συνταγή, που έφαρμόζουν οι Άνιστολίτες κι' οι Άσράδες, συνήθως με άσκητή έπιτυχία.

8) Μάθετε να διασκεδάσετε καλά. Κάνετε δεν έξερει όμμερα να διασκεδάσει άλμην. Πρέπει ν' άπολαμβάνετε τις διασκεδάσεις μ' ένα τρόπο «έπιστομικό». Δεν έννοου με μ' αυτό ό! όταν πάτε στο ρεστωράν με την άγαπημένη σας, πρέπει να της μιλάτε για τις θιταμίνες και τις θερμίδες των όρεκτικών φαγητών που σας σερβίρισαν...

9) Άποκτήστε ένα «δουτερεδον πάθος» μια άδωα μονομαχία όπως π.χ. είναι ή κηπουρική, ή φιλοτελισμός, ή μοιραική κλπ. Με μια λέξη, κάτι που θα μπορεί να σας διασκεδάσει στις έλευθερες ώρες σας.

10) Όταν πηγαίνουν άσκημα οι δουλειές σας μη πολυτενοχωριέσθε. Καμείτε κάτι άλλο, για ν' άποσκοληθήτε. Πηγαίνετε περίπατο άκλίστε τον κόπο σας κόψετε ζυλά για το κείμω, ή πηγαίνετε να ψωνίσετε. Μακριά να άπολαύσονται κι' οι μεγάλοι διπλωμάται αυτή τη συμδουλή! Όταν ήλαδ ή έπικρη θέαλλωδης άτμοσφαιρα στις θειδεις διασκεδεις, δεν θάταν άσκημα να παρή ο κ. Μπένι να παίξη ένα υπρίτζ κι' ο κ. Μολότωφ να παρακλώθησ ή μια παράσταση μπαλέτου. Θα ήρεμούν έτσι τα νευρα τους και κάτι θα κέρδιζε πάντως ή ύπόδρασι της ειρήνης...

Σημειώστε λοιπόν αυτές τις δέκα έντολές στο καρνέ σας, άποσπείστέ τις και άσκοληθήτε τις πιστά. Περιμνεστε με περιέργεια να μάς πείτε τ' άποτελέσματα...

Η βιταμίνη C γιατραις τη γυναικα

Η βιταμίνη C μπορεί να γιατρέψη τη γυναικα Αυτή είναι ή σπουδαία άνεκάλυψις την όποια άνκομίσσαν δύο γιατροί της Κομφορνιας στην «Εφημερίδα της Αμερικανικής Ιατρικής Εταιρίας».

Έχον έσθασμένο με έπιτυχία τη νέα αυτή μέθοδο σε 11 άτομα κ' έδωσαν τα 5 άπ' τον άσκατηρισμό του ποδίου τους, που είχε κριθεί άπαραίτητος.

Ός γνωστόν ή γάγγραινα είναι μια νεκρωσία των ιστών. Όφείλεται στη συμπίεσι των άμφορων άγγείων και το σταμάτημα της κυκλοφορίας του αίματος. Οι 11 άρρωστοί παρουσιάζαν όλα τα χαρακτηριστικά συμπτώματα: Το δέρμα των ποδιών τους ήταν πελιδνό, γκρίζο ή μελανωμένο. Σήμερα έχει πάρε έντελώς κανονική όψη, μερικοί δε άπ' αυτούς ξαναάρχισαν να περπατούν.

Η νέα θεραπεία συνίσταται σε ένδοφλέβεις ένεσεις βιταμίνης C και σε ένδομυκές ένεσεις μονοδροκλωροσινιδίνης. Έπίσης δίδεται βιταμίνη C άπ' το στόμα. Με την έπιδρασί της, τα όργανα παράγουν ισταμίνη που διαστέλλει τα άμφορα άγγεία και άνωρρεί την κυκλοφορία. Σιγά σιγά τα άρρωστα μέλη ξαναβρίσκουν έτσι τη ζωτική κόπτη και την εύαισθησία τους. Η ενεργεία της νέας μεθόδου είναι γρήγορη. Μετά 6 ώρες ώς 3 ήμέρες άπ' την πρώτη ένεση, οι πόνοι άρχίζουν να λιγυστεύουν κι' οι πάσχοτες αισθάνονται μια ευεργετική ζέση στα άρρωστα μέλη τους.

Η βιταμίνη C είναι πολύ άπασελεωατικώτερη άπ' τους όρους που έχρηματοποιούντο ως τώρα κατά της γάγγραινας.

Ο άνθρωπος που ζυγίζει 2½ τόνους

Συνεχίζονται στην Αμερική τα πειράματα της έκσφενδονισμς μ' ένα είδος κανονίου άλεχτηποιστών άπ' άεροπλάνα που πετούν ταχύτατα. Για το θέμα αυτό έκανε νάψει κι' άλλοτε. Υπολογίζεται ότι ένας άνθρωπος βάρος 70 κιλών, άποκτά, τη στιγμή της έκσφενδονισμς και για ένα κάβα δυνάμεις έλκοντος βάρος 1½ τόνου! Άν ζυγίζε κανονικά 90 κιλά φθάνει για μια στιγμή τους 2½ τόνους!

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ δεν δίνει κατασκόπους

Οι άστέρες χωρίς την αίγλην της τέχνης

Ένα κύμα ήθικής και σεμνοφύας έχει κατακλύσει το Χόλλυγουντ. Ο Έρρολ Φλυν δεν τσακώνεται πια. Η Γκέρν Γκάρσον έχει σταματήσει τα διαζύγια. Οι παραγωγοί άνταμείδουν με έπαίνους και με είσιτήρια όωρεάν ταξιδιών τις νεύτρες που με την ήουχη ζωή τους κάνουν «να μιλούν γι' αυτές» λιγώτερο.

«Όχι πια μοιραίες γυναίκες!». Αυτό είναι το νεοκτικό πρόσταγμα του Χόλλυγουντ.

Είνε λοιπόν πολύ άμφοβολον άν ο άντιναύαρχος Χιλλενκότερ, διευθυντής της αμερικανικής ύπηρεσίας κατασκόπειας, θα μπόρεση να βρή στον κινηματογραφικό κόσμο τις γυναίκες που άναζητεί για όργαυα του. Οι άστέρες του Χόλλυγουντ παριστάνουν τις κατασκόπους μόνο στα φίλμ — είναι άλλωστε τώρα της μόδας οι ταινίες κατασκόπειας.

Άλλα και στα κρόνια του πόλεμου, ο Μπίλ Ντόνοβαν, όμιοργός του «Γραφείου Στρατηγικής Υπηρεσιών» (άντιστοιχον με την άγγλική 'Ιντέλιτζενς Σερβις), δεν κατάφερε να στρατολογήσει γυναίκες προσωπικό άπ' το Χόλλυγουντ.

Ο Ντόνοβαν, πολιτικός, δικηγόρος και παλιός αξιωματικός, είχε έπιφορηθί άπ' το Ρούθβελτ να διοργανώσει την αμερικανική ύπηρεσία κατασκόπειας κι' είχε ως σκοπό του να γερμο ολόκληρο τον κόσμο από γυναίκες κατασκόπους. Άνασπούσε λοιπόν τις (μοιραίες γυναίκες) που θα ήταν ικανές να μάγνουν με τον έρωτα τους «μεγάλους άνδρες» των άντιπάλων και ν' άποσπάρουν τα μυστικά τους.

Κατά τη γνώμη του, ή ιδεώδης κατάσκοπος θάπρεπε να είναι μια γυναίκα του κόσμου, νοητευτική κομψή, έξυπνη, ίκανή ν' άντιστοιχίσει όποιαδήποτε κατάσταση, ίσως δε ηλικίας 30 — 45 έτών. Γιατί δεδομένο ότι οι «μεγάλοι άνδρες» δεν βρίσκονται πια στην πρώτη νεότητά, δεν μπορούν βέβαια να έχουν ως «έπισημη» φίλη τους μια κοπελλίτσα 18 ή 20 έτών... Η Όλγα Τσέχοβα κι' η Ζάρα Λεάντερ κι' οι δύο πράκτορες της σοβιετικής κατασκόπειας κατά τον πόλεμο, ήταν γυναίκες τέτοιου τύπου. Η πρώτη υπήρξε φίλη του Γκρίμπελς και του Ρόζενφελντ, ίσως δε και του Χίτλερ, κι' έδωσε τόσο πολύτιμες πληροφορίες στο Σοβιέτ το καλοκαίρι του 1942, ώστε λέγεται ότι έπαιξε βασικό ρόλο στη νίκη του Στάλινγκραντ.

Μ' αυτές λοιπόν τις σωτές άντιλήψεις, ο Ντόνοβαν έστράφη πρώτα προς το Χόλλυγουντ όπου ύπρχαν συγκεντρωμένες τόσες καλλονές παγκόσμιου όμης. Δεν άργησε όμως να καταλάβη πως δεν μπορούσε να βρή εκεί ό,τι ζήτοσε, για δύο λόγους: 1) Γιατί οι αμερικανικές πούριτανικές δεν θα άνεχόταν να ύποκρεωθί μια γυναίκα να προσέβη στο όμμα της για να συγκεντρώσει πληροφορίες, έρωτ και για τις Ηνωμ. Πολιτείες (που δεν είχαν γνή άκονη τότε στον πόλεμο). 2) Γιατί δεν ύπρχαν στο Χόλλυγουντ νεύτρες που να ήταν συγχρόνως και γυναίκες του κόσμου.

Πράγματι, μια έπισημη στατιστική απέδειξε τότε: «Ότι οι Αμερικανίδες (βάρη) δεν είναι γυναίκες του κόσμου. Ότι τ' 83% των έξυπνων Αμερικανίδων είναι άσχημες. Ότι τ' 87% των καλλονών είναι... άνόητες σαν χήνες! Ότι τ' 98% των άστέρων του Χόλλυγουντ είναι άνεπιδέκτοι διδασκαλίας για τις ύπηρεσίες κατασκόπειας κι' ότι όσες θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν γι' αυτό το σκοπό, δεν είχαν καμία διάθεση».

Το 1941, ένας σύμβουλος του Ντόνοβαν του έμπέδισε να δημιουργήσει ένα ειδικό όίκτυο... («μυμυθιωμένων νέων»).

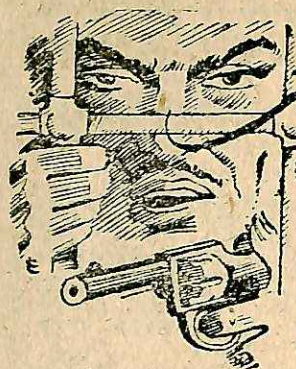
— Οι τύποι αυτοί του είπεν, άποτελούν μια άληθινή... διεθνή! Έχουν άκείρες ο' όλους τους κύκλους. Οι περισσότεροι έχουν άνεπτυγμένο άναλυτικό πνεύμα, που δεν συναντάται συνήθως, παρά υό, στις γυναίκες. Τέλος, δεν τους παίρνει κανείς στα σοβαρά, ούτε και τους ύποψιάζεται.

Υπενθύμιση κατόπιν στο Ντόνοβαν το παράδειγμα της νεοανήλικης κατασκόπειας, που χρησιμοποίησε ένα τέτοιο «είδικό» όίκτυο, ίσως άπ' τη διεύθυνση του Ρουζβελτ. Έα το όποιο έργαστο στην Μεγ. Βρετανία πριν άκούη άπ' το 1939. Έπίσης ένα τέτοιο όίκτυο τεχνολογικό είχε άναπτύξει ή δράση του στη Γερμανία, στους κύκλους της Βίλχελμστράσε.

Είτε όμως άπ' άπδια είτε άπ' δυσπιστία, είτε άπ' φόβο των σκολών του κόσμου, ο Ντόνοβαν άρνήθηκε να υιοθετήσει μια τέτοια πρόταση.

Όπωσδήποτε το Χόλλυγουντ δεν προμήθευσε ούτε άλλοτε, ούτε τώρα, πράκτορες στην αμερικανική κατασκόπεια. Γι' αυτό δεν είχε ποτέ τα μυστηριώδη παρασκήνια της Λαζάρους, του Άγιου Σεβαστιανού, του Κάιρου και των άλλων πόλεων που υπήρξαν παγκόσμια κέντρα κατασκόπων.

Ωστόσο, για κάθε ένδεχόμενον, ή Υπηρεσία άντικατασκόπειας διηπάει μέσα στο στρόντιον και γύρω άπ' αυτά μερικούς άπ' τους καλλίτερους πράκτορες της...

Αστυνομικό Διήγημα

Κινεζική έκδοκίσις

—Οχι, είπε ο αστυνομικός επιθεωρητής Μάκ Ντόναλντ στο φίλο του, τίποτε πια δεν συμβαίνει εδώ πέρα. 'Η κινεζική συνοικία έχει γίνει σήμε-
ρα μία απ' τις πιο ησυχές συ-
νοικίες του Λονδίνου.

Είχαν δειπνήσει το βράδυ έ-
κείνο στο μικρό ρεστοράν του
Κάου Λούν, όπου η μικρούλα
"Ιγκ" - Βα είχε χορεύει για χα-
ρί τους το χορό της Μασαμέ-
νης 'Αγάπης. Είχαν ιδη τον τυ-
φλό Λη - Χόι να οπιάνη μέσα
σε πέντε λεπτά καραόκια και
πόσωπα άγγέλων και δαυδι-
νων, σκαλίζοντας κουκούτσια
ροδάκινου με το σουβιά του.
Είχαν πιη ούισκυ με τον Ουάι-
Τοι, το μόνο Κινέζο στο Λον-
δίνο που εξακολουθούσε να
διατηρή κοιτάδα. Και τώρα προ-
χωρούσαν σιγά - σιγά κουβεν-
τιάζοντας στην 'Οδόν του Μι-
σοφένγχαρου.

—Άλλοτε, συνέχισε ο έπι-
θεωρητής, πριν από 15 - 20
χρόνια, θάποιε τη ζωή του ο
Ευρωπαϊσμός που θα τολμούσε να
περάσει τέτοια ώρα από δω.Εί-
χαμε κάθε νύχτα τρεις - τέ-
ρεσες φόνους. 'Η συνοικία ή-
ταν χωρισμένη σε στρατόπεδα,
που προσπαθούσαν ν' άλληλοε-
ξοντώθουν. Τό μαχαίρι, τό το-
-

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

'Η μονοδική συνταγή για να
διατηρηθούν τα μαλλιά σας
στο φυσικόν των χρώμα. Εάν
το μαλλιά σας είναι ήδη λευ-
κά, κάμειτε ολίγους έπαλειψεις
με το θαυματουργό

JEUNESSE

και άμέσως θα έπανακτήσουν
το φυσικόν των χρώμα.
Γνωστοποιούμε εία την ά-
ξιοτίμημεν ηελεστειν μας ότι
κατόπιν των άναγνωρισθέντων
κατοληκτικων, αποτελεσμάτων
του προϊόντος μας, άπεφασίσα-
μεν να του δώσωμεν έπαξίως
την όνομασίαν

JEUNESSE

Οδτω εις το έξής θα τό ζη-
τάτε με την νέαν όνομασίαν
του

JEUNESSE

Φαρμακείον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

ΔΟΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Τηλ. 53.291

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

Θεσσαλονίκη: ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΜΑΥ-
ΡΙΚΟΣ, Μ. Παπαδοπούλου 26.
(παρόδος Έλευθε Βενιζέλου).
Κρήτη: (Ηράκλειον): ΕΥΑΓ-
ΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ, Λακωνία (Μο-
-

Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ
και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Βαλαωρίτου 12, Τηλ. 33.039

κούρι, τό μεταξωτό σχοινί των
στραγγαλιστών δουλευειν αδια-
κοπα. Οι αστυνομικοί των περι-
πόλων ποαν πάντα ώπλιζόμενοι
με σιδερένια κλόμπ και περι-
στροφα.

—Μά σήμερα... Σε ποιά συ-
νοικία του Λονδίνου μπορείς
να βρης τέτοια απόλυτη γα-
λήνη; 'Α δεν χωρεί αμφιδο-
λία, άλλαξε η κινεζική συνοι-
κία...

—Ο τόνος του Μάκ Ντόναλντ
ήταν μελαγχολικός, σαν να νο-
σταλούσε τον παλλό καιρό, με
τους φόνους και τις συμπλο-
κές...

—'Αλα ούώχ, κύριε έπι-
θεωρητά!...

Τό καλοσπέρσιμα αυτό προ-
ερχόταν απ' τη σκοτεινή είσο-
δο ενός σπιτιού, όπου καζόνταν
ένος Κινέζος, καπνίζοντας την
πίπα του

—Μόκη καί, Σινγκ, άπάν-
τησε ο επιθεωρητής, 'Όλα έν
τάξει;

—Έν τάξει, κύριε επιθεωρη-
τά. Σας ευχαριστώ.

Οι δύο φίλοι συνέχισαν τον
περιπάτο τους. Κι' ο Μάκ Ντό-
ναλντ πρόσθεσε οί λίγος:

—Ο Σινγκ - Χό, ο Κινέζος που
με καίρετνος, είναι ένα ζωντα-
νό παράδειγμα της άλλης
που έπληθε σ' αυτή τη συνοι-
κία. 'Ηταν υπάλληλος του έπι-
πόρου Γκάου Γιν. Οι δουλειές
του αφεντικού του πγναιναν
περίφημα. 'Όλοι τον σεβόντου-
σαν και τον αγαπούσαν. 'Η γυ-
ναίκα του, η Λίλυ, ήταν η καλ-
λονή της συνοικίας... Ένα
βράδυ όμως, ο Γκάου βγήκε απ' το
σπίτι του για ν' αγοράσή
τοιγάρα και δεν ξαναγύρισε
πιά. Χάθηκε, χωρίς ν' αφήσθ
κανένα ίχνος. Κάλεσα τη Λίλυ
στο τηλέμα την εξέταση, άλλα
αυτή όρκιζόταν ότι άγνοούσε
τι είχε απογίνει ο άντρας της.

—Σε μερικές μέρες, ο Σινγκ -
Χό, εγκαταστάθηκε στο σπίτι
του Γκάου και τον αντικατέστη-
σε στο ταμείο του μαγαζιού του
και στο κρεβάτι της Λίλυ. Πέ-
ρασαν έτσι τρία χρόνια, εύτυ-
χιμένα και ξενώματα για τη
Λίλυ και το φίλο της, Σαφνικά
όμως, προχθές τό πρωί, παρου-
σιάστηκε ο Γκάου! Μόλις τόμα-
θα, μυρίστηκα φασαρία κι' έ-
τρεξα στο μαγαζί του. Βρήκα
τη Λίλυ κατάρχηνη και κλαμέ-
νη. 'Ο Σινγκ - Χό τότε σκό-
πηδώντας απ' το παράθυρο, 'Ο
Γκάου καθόταν στο ταμείο. Τό
βλέμμα του ήταν σκοτεινιασμέ-
νο, κι' είχε στο μέτωπο ένα
βαθύ σημάδι πληγής. 'Ήσσοο
οί τρόποι του ποαν ησυχος κι'
ευνεικοί.

—Μου μίλησε σαν νάκαμε μία
μέρα μόνο να ιδωθούμε. Με χί-
λιους κόπους τον κατάφερα να
μου διηγηθί την ιστορία της
έξο-άνισής του: Τη νύχτα
πούχε βγί ν' αγοράσή τοιγά-
ρα, καθώς έστριβε στη γυναι-
κα, είχε δεχθί ένα δυνατό χτύπη-
μα στο κεφάλι κι' είχε χάσει
τις αισθήσεις του. Όταν συνήλ-
θε, βρισκόταν, σ' ένα πλοίο που
είχε ξεκινήσει για τό Μπουένος
Άγρες... Τρία ολόκληρα χρό-
νια, ταξίδευε από λιμάνι σε λι-
μάνι, δουλεύοντας ως θερμα-
στής ή ως μούτσος και προσπα-
θώντας να νυρίση στην 'Αγ-
γλία. Τέλος, τό κατάφερε.

—Δέν μου κρυψε την, πεποιθ-
σί του ότι του είχε σκαρώσει ο
Σινγκ - Χό αυτή τη βρωμοδου-
λειά.

—'Ακουσε, φίλε μου, τόδ

είπα συμβουλευτικά. Δέν έχεις
στα χέρια σου κανένα στοιχείο
έναντίον του. Κάησε φρόνη-
μα!... Σε προειδοποιώ ότι, άν
του συμβή αυτές τις μέρες κα-
νένα άτύχημα, άν τον βρουν
όπλαδ ή με κανένα μαχαίρι φυ-
τεμένο στην πλάτη θα πρέπη
να παρουσιάσης άλλοθι άπράν-
ταχτο, για να υή σέ στείλουν
στην κρεμάλα!

—Κι' έτσι τό επεισόδιο έθεσε
ρήξη λήσαν, ρώτησε ο φίλος
του Μάκ Ντόναλντ.

—'Ακριβώς! 'Αν όμως συνέ-
βαινε άλλοτε κάτι τέτοιο, ο
Σινγκ - Χό θα πηγαινε να συ-
ναντησθί τις ψυχές των προγό-
νων του, δύο λεπτά μόνο μετά
την έπιστροφή του Γκάου!

—Μά ο Γκάου, αντί να προη-
θευθί μετάξωτό σχοινί ή ν' α-
κονισθί το τσεκούρι του, άρκε-
σθηκε να μεθύση για να ξεκά-
ση τις συμφορές του... Ένας
πόλιςμαν τον βρήκε σήμερα να
γυρίζη στους δρόμους μεθυμέ-
νος. Τόκαμε κάποια παρατή-
ρησι. 'Εκείνος τον έβρισε. Τό-
τε ο πόλιςμαν, τον έβρισε και
τον έκλεισε στο κρατητήριο,ό-
που θα μείνη δύο - τρεις μέρες
για να ξεμεθύση.

—Μά έτσι του εξασφαλίσατε
ένα περίφημο άλλοθι! Κι' ο φί-
λοι του μπορεί να τον αντικα-
ταστήσουν, για την έκδοκίσι
του...

—Ο Μάκ Ντόναλντ γέλασε κι'
άπάντησε:

—Σου τό ξαναλέω, άλλαξε
η κινεζική συνοικία. Δέν γί-
νονται πια τέτοια πράγματα...
Γυρίζοντας τώρα, θα ξαναπερά-
σουμε απ' το σπίτι του Σινγκ -
Χό, για να τον δής και πάλι να
καπνίζει την πίπα του στο κα-
τώφλι του ολόζώντενος κι' ά-
νεμόχλητος!

Πράγματι, μισή ώρα αργότε-
ρα, ο επιθεωρητής κι' ο φίλος
του ξαναβρήκαν τό Σινγκ - Χό

καθισμένον στο κατώφλι του.
Διέκριναν άόριστα τη σιλουέτ.
Τό του μέσο στο σκούαδι...
'Ο επιθεωρητής τον καλοσπέρ-
σε. Μα αυτός έμεινε άμιλητος.

—'Ε Σινγκ - Χό, γιατί δέν ά-
παντάς; του φώναζε ο Μάκ
Ντόναλντ. Κοιμήθηκε;

—Οχι, δέν είχε άποκοιμηθί ο
Σινγκ - Χό... Μία μεταξωτή έπ-
λειά, σφιγμένη γύρω στο λαιμό
του, τον είχε στείλει να βρή
τους προγόνους του!...

Δέν έχει άλλαξει η κινεζική
συνοικία του Λονδίνου όσο κι'
άν τό νομίζη ο επιθεωρητής
Μάκ Ντόναλντ!

Ο. ΜΠΑΡΟΥΝ

Τ' έ ρεύχθ έχ πλέοννται στέ
μέλλον με ήχητικα
χύμκτα!

Στό 'Ινστιτούτο έπιστημονι-
κών έρευνών του Λονδίνου έ-
γιναν τελευταία διάφορα πει-
ράματα για ν' άποδείξηθί ότι
τα ρεύχα λερώνονται και λε-
κιάζουν χάρις σέ μία ήλεκτρι-
κή έλξη των ιονίων που άπο-
τελούν τη λέρα ή τό λεκέ και
που είναι ανεξάρτητη από την
εξωτερική αίτια που προκαλεί
τό λεκίσμα. Χωρίς αυτή την
έλξη, ή λέρα ή τό λεκέ δέν θα
"καλλούσε" πύω στο ύφασμα.
Για να φύγη τό λεκέ θα χρεια-
σθί, λοιπόν, μία αντίθετη ή-
λεκτρική ένέργεια.

—Αντί της ηλεκτρικής ένερ-
γείας θα μπορούσαν έπίσης να
χρησιμοποιηθούν ήχητικά κύ-
ματα μεγάλης έντάσεως που
θα εξαφανίζαν άμέσως τη λέ-
ρα από τό ρούχο.

—Ετσι, θα είναι δυνατόν να
"πλένουμε" στο μέλλον τό ρού-
χα μας με ήλεκτρισμό ή ήχη-
τικά κύματα! 'Απομένει να εγ-
ρησθί ή κατάλληλη συσκευή,
που θα μας επιτρέψη αυτό τό
"πλύσιμο".

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

τό Α' τεύχος 1947-48
της α' μεταπολεμικής έκδόσεως
του από 5'ετίας εκδιδόμενου

“ΟΔΗΓΟΥ ΤΗΣ ΙΓΓΛΕΣΗ,,

(ΔΙΡΥΤΗΣ: † ΝΙΚΟΛ. ΓΕΩΡΓ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ 1900)

- 600 πυκνοτυπωμένες μεγάλες σελίδες με μικρά στοιχεία, σε καλό χαρτί και διχρωμίες.
- 65.000 ακριβείς ρειθυνώσεις έμπόρων, βιομηχά-
νων, έπιστημόνων, έπαγγελματιών κλπ.
- 11.000 στίχοι διευθύνσεων δημοσίων, δημοτικώ-
ν κλπ, ύπηρεσιών, πρεσβειών, οργανισμών

ΜΙΑ ΜΝΗΜΕΙΩΔΗΣ ΕΘΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΙΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ, ΟΥΚΟΝ ΚΙ' ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΒΟΗΘΗΜΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΟΥ
ΚΙ' ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΔΙΟ ΤΟΥΣ ΤΩΝ ΈΠΑΡΧΙΩΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Βασιλικός Οίκος, Βουλευτοί, 'Υπουργεία,
οριςτικός οδηγός κι' οδηγός εμπόρων, επαγγελματιών,
βιομηχανών, έπιστημ. κλπ. 'Αθηνών-Πειραιώς-Προαστείων

ΠΤΟΡΙΚΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΗΓΩΝ
Π.Λ.Λ.Σ.Ι.Σ: Είς όλα τα μεγάλα βιβλιοπωλεία, τό Κεντρ
κόν Πρακτορείον Έφημερίδων Σπ. Τσαγγάρης και :

ΣΕΙΔΙΟΥ 3Α • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 30-195

Η νύχτα της συγγνώμης

Οι φωνές και τα παιχνίδια των
μικρών κοριτσιών στην αυλή του
σχολείου, την ώρα του διαλειμα-
τος, μέσα στη χειμωνιάτικη αυτή
μέρα μοιάζουν με χαρούμενο ύ-
μενο που ανεβαίνει στον ουρανό. 'Η
δεσποινίς 'Ιωάννα, η δασκάλα του
μικρού σχολείου στο άσπασκρμε-
νο αυτό χωριό της Θεσσαλίας, βρι-
σκειται κι' αυτή στην αυλή και έ-
κουράζεται. 'Η μικρή 'Αννα τη βλέ-
πει και της κλωνελάει. 'Η 'Αννα,
είναι ένα κοριτσάκι ως δώδεκα χρό-
νων με χαριτωμένο προσωπάκι, με
ολόζονθα μαλλιάκια, με μάτια γο-
λανά. Έξωφθα γτάνει ή θυρωρός.
—Δεσποινίς κάποιας θέλει να
σας μιλήση, λέει στή δασκάλα. 'Ε-
νας παράξενος τύπος. Σας βεβαίω
φοβούμαι...

—'Η 'Ιωάννα ανεβαίνει στο γρα-
φείο της.

Σε λίγο στο διαδρόμο άντήκησαν
βήματα. 'Η πόρτα άνοίξε άπότομα
κι' ένας νεροδύνος χωριάτης,
ψηλός και καπνός άγριος, παρουσιά-
στηκε. Φορούσε τό καπέλλο του κι'
είχε τό χερία του στίς τσέπες.
Στάθηκε μπροστά στην 'Ιωάννα και
της είπε:

—Λοιπόν, ν' άναγνωρίσεις;
—Ποιος είστε; ρώτησε λίγο τρο-
μαγμένη η 'Ιωάννα.

—Ονομάζομαι Πέτρος Κορδς.

—'Η 'Ιωάννα θυμήθηκε άμέσως, 'Η
καρδιά της σφίχθηκε.

—Λοιπόν που είστε; τη ρώτησε έ-
κείνη.

—'Η 'Ιωάννα έδειξε την τάξη όπου
είχαν μαζεψή τό κορίτσια. 'Ο χω-
ριάτης πλησιάζε στο παράθυρο.

—'Οι έξέρείς; είπε ίσως να μην
την άναγνωρίσω. Έδώ και τρία χρό-
νια θ' άλλαξε πολύ.

—Θέλετε να τη δήτε; ρώτησε η
'Ιωάννα.

—Να τη δώ; είπε ο χωριάτης νε-
λώντας φυσικά άφου θα την πάρω
μαζί μου.

—Θα την πάρετε; φώναζε ή δα-
σκάλα, θα την πάρετε;

—Νομίζω πως έχω τό δικαίωμα!
Είπε κόρη μου.

—Επειτα φώναζε άνοιγοντας τό
παράθυρο της τάξεως που ήταν υα-
λομένο τό παιδί:

—'Αννα, ντύσου. Θα πάμε σπίτι.

.... 'Η 'Αννα έφυγε... 'Αχ! τι
δυσκολία πράγμα ή μοναξιά. 'Απόψε
για πρώτη φορά ύστερα από δύο
χρόνια, τό κρεβάτι της μικρής θα-
ναι άδειο.

Κάποιο πρωί - ή 'Ιωάννα τό θυ-
μάται τώρα - μία γειτόνισσα είχε
συνδεθεί την 'Αννα στο σχολείο.

—Σας την έφερα, δεσποινίς
'Ιωάννα, γιατί ή μητέρα της είναι
βαρεια άρρωστη κι' υπάρχει φόβος
να πεθάνη. 'Ο άντρας της ένας με-
θυστάκος δέν, ενδιαφέρεται για τό
παιδί του.

—'Η 'Ιωάννα συμπόνεσε τη μικρή
και της μίλησε γλυκά τη φίλησε τη
χάρισε. Της έτοίμασε ένα κρεβ-
βάτι στην καμάρά της και την έ-

—'Αννα, ντύσου. Θα πάμε σπίτι.

.... 'Η 'Αννα έφυγε... 'Αχ! τι
δυσκολία πράγμα ή μοναξιά. 'Απόψε
για πρώτη φορά ύστερα από δύο
χρόνια, τό κρεβάτι της μικρής θα-
ναι άδειο.

Κάποιο πρωί - ή 'Ιωάννα τό θυ-
μάται τώρα - μία γειτόνισσα είχε
συνδεθεί την 'Αννα στο σχολείο.

—Σας την έφερα, δεσποινίς
'Ιωάννα, γιατί ή μητέρα της είναι
βαρεια άρρωστη κι' υπάρχει φόβος
να πεθάνη. 'Ο άντρας της ένας με-
θυστάκος δέν, ενδιαφέρεται για τό
παιδί του.

—'Η 'Ιωάννα συμπόνεσε τη μικρή
και της μίλησε γλυκά τη φίλησε τη
χάρισε. Της έτοίμασε ένα κρεβ-
βάτι στην καμάρά της και την έ-

—'Αννα, ντύσου. Θα πάμε σπίτι.

.... 'Η 'Αννα έφυγε... 'Αχ! τι
δυσκολία πράγμα ή μοναξιά. 'Απόψε
για πρώτη φορά ύστερα από δύο
χρόνια, τό κρεβάτι της μικρής θα-
ναι άδειο.

νέλοβε υπό την προστασία της. Μία
βδομάδα αργότερα η καυμένη ή
μητέρα της πέθανε περισσότερο απ'
τη λύπη της παρά απ' την άρρώ-
στεια. 'Η 'Ιωάννα άγάπησε πειο πη-
λύ την άρρανή. Μ' άλλην της την
καρδιά, άφοσιώθηκε σ' αυτή σαν μη-
τέρα. Τώρα τα θυμάται όλα και ή
ψυχή της σφιγγεται με την ιδέα
πως ή 'Αννούλα δέν είναι πια κοντά
της.

Πέρασαν κιόλας δύο βδομάδες ά-
πό τότε που έφυγε ή μικρή. 'Η 'Αν-
να δέν ξαναγύρισε στο σχολείο. 'Ο
πατέρας της μένει σ' ένα σπιτάκι
έξω απ' τό χωριό. 'Η 'Ιωάννα δέν
ξανάδε την άναμμένη της μικρού-
λα. Έμειβε μονάχα απ' τις γειτο-
νισες πως ο πατέρας της της είπε:
«'Οχι δέ θα ξαναπάς σχολείο. Δέν
σου χρειάζονται τό γραμάτιο. Θα
δουλεύης μαζί μου». Έστανε υα-
λοισα τις ώρες που ήταν μεθυμέ-
νος να χτυπή τη φτωχή μικρούλα.

—'Η 'Ιωάννα τα μαθαίνει έλ' αυτά
και ή καρδιά της σφινγγόταν άπο
θλίψη. Της ήταν άδύνατο ν' άνεχθί
αυτήν την κατάσταση. Μία μέρα έ-
τρεξε στο σπιτάκι. Τό σπιτί ήταν ά-
δειο. Μα την ίδια στιγμή άκούσε ά-
πό μακριά τη γυνώμη φωνή. 'Ο Πέ-
τρος έρχόταν με την 'Αννα που
βαστούσε ένα βαρύ καλάθι. 'Η μικρή
μόλις είδε τη (μια) 'Ιωάννα) πα-
ράτησε τό καλάθι κι' έτρεξε κοντά
της. 'Ο πατέρας της μίλησε άσχημα
στή δασκάλα:

—'Όραιο! Έρχεσαι στο σπίτι μου
τώρα; Τι νυρεύεις;

—Την 'Αννα, άπάντησε ή 'Ιωάν-
να.

—Μπας και είσαι ή μάνα της;

—Όσο για τη μητέρα της, του εί-
πε ή 'Ιωάννα με άναγάτση, την
πέθανε! Τ' άκούς; Τη σκότωσε.Κι'
άν εξακολουθήσεις έτσι θα σκότωσής
και την κόρη σου.

—Γτάνει! Γτάνει! Τράβα από δω.
Είδεμή κι' έχω δέν ξέρω τι θα κάνω.

Δέκα πέντε μέρες πέρασαν από
τότε. Κι' έξωφθα ένα δειλινό χτυ-
πουν δυνατά την πόρτα της δασκά-
λας. 'Η 'Ιωάννα άνοίγει κι' ο Πέ-
τρος παρουσιάζεται μπροστά της.

—Έδώ είναι; Δός μου την κόρη
μου... φωνάζει.

—'Η 'Αννα δέν είν' εδώ...

—Λες ψέματα! Είμαι ο πατέρας
της. Δός μου την κόρη μου, είδεμή
θα φωνάξω τους χωροφύλακες.

—Σώπα! 'Η κόρη σου δέν είν' έ-
δώ. Μπορείς να ψάξης. Τι την έκα-
νες;

—Τότε που είναι;

—Πού θα νά ξέρω;

—Θα τη βρούμε μαζί;

—'Ο Πέτρος προσέφερε αυτή τη φορά
μαλοκά, ταπεινά, φοβάται μήπως
τό παιδί του χάθηκε. Σκοτεινιάζει
όσο παει. Και οι δύο τους διερχό-
ζουν την πλατεία του χωριού ανη-
συχoi. Κανείς δέν είδε τό παιδί.

Πού νά πάγε; Σαφνικά, μία ιδέα
περνάει απ' τό μυαλό της 'Ιωάννας.
Μήπως έπεσε στο ποτάμι; Σε λίγο
βρίσκονται εκεί.

—'Αννούλα! φωνάζει άπεληψμέ-
νος ο πατέρας. Έλα... θα έπε-
σε σ' αναπα... Δέ θα σε βρουν πιά.
Λές να πνιγής; ρωτάει τη δασκάλα.

—'Οχι, δέν τό φαντάζομαι, λέει
ή 'Ιωάννα άνασχηκ.

Σαφνικά κάποια μάζα κουνήθηκε
κοντά σ' ένα δέντρο. Είπε τό σκυλί
του σχολείου που άναγνώρισε τη
δασκάλα και τρέχει κοντά της, κου-
νώντας την ύδρα του. Λίγο παρακά-
τω ή 'Ιωάννα βλέπει κάποια οικία.
Τρέχει εκεί. Είπε ή 'Αννα που κοι-
μάται. Τό σκυλί την προστάζει να
την παρουσιάσει.

—'Ο Πέτρος δέν λέει τίποτα. Είπε
συνκινημένος. Κρατεί για πρώτη φο-
ρά στή ζωή του. Σηκώνει την κόρη
του στην αγκαλιά του τη φίλει και
λέει στην 'Ιωάννα:

—Παμε... Θα την πάμε στο σπίτι
σου...

—Θα την κρατήσης κοντά σου,
ως ότου να γινώ άείρος πατέρας. Θα
με βοηθήσης δέν είν' έτσι, δεσποί-
νίς 'Ιωάννα;

—Ναι, θα τον βοηθήση... Θα τον
συνχωρήση αυτή τη νύχτα θαναι ή
νύχτα της συγγνώμης.

... Πέρασαν μερικοί μήνες. Τώ-
ρα στό σπιτάκι που άλλοτε ο Πέ-
τρος καθόταν μονάχος, είναι άλλοι
δύο. 'Η 'Ιωάννα που την παντρεύ-
τηκε και ή 'Αννούλα. Και ζουνε και
οι τρεις εύτυχισμένοι, γιατί ο Πέ-
τρος έγινε ενάτιος, τίμιος - για-
τί έγινε ο καλός και άείρος πατέρας.

ΜΠΑΡΑΝΤΑ

ΠΟΙΑ ΕΞΟΧΗ δὰ διαλέξετε

Τό βουνό, ή θάλασσα και ή πεδιάδα

—Όταν μιλούμε για έξοχη έννοουμε την άπομή.
κρύναι μας από την πόλη. 'Αλλ' υπάρχουν πολλών
είδων εξέχες. Και καθένα απ' αυτές ταιριάζει σέ
έπισημένη κατηγορία ανθρώπων, ενώ άντενδεικνύται
σε άλλες και είναι δυνατόν μάλιστα να έπιφέρει ά-
ποτελέσματα αντίθετα από εκείνα που προσδοκώ.
Με τό ζήτημα της εξόχης που θα διαλέξωμε έχει,
λοιπόν, κεφαλαίωδη σημασία και ιδίως για τους
νέους και τά παιδιά.

—Σχετικά λοιπόν, ο δόκτωρ Ντυβαλ δίνει τις ακό-
λουθες συμβουλές:

1ον Τό βουνό

Τα ευεργετικά αποτελέσματα του βουνού άρχι-
ζουν να εκδηλώνωνται έπειτα από τό ύψος των 600
μέτρων.

Τό βουνό ένδεικνύται για τους άναίμικούς, που
τό άναπνευστικό τους σύστημα δέν λειτουργεί κα-
νονικά, που συνάχωνονται εύκολά τό κειμήλι και
που δέν έχουν άρεξί.

—'Η δροσερότης της άτμοσφαιρας άναζωογονεί τα-
χυτάτα τους εξασθενημένους οργανισμούς των νέων
και των παιδιών των πόλεων, που υποφέρουν άπο
τη ζέση του καλοκαιριού. Έξ' άλλου, οι άκτινοδο-
λίες του ήλιου γίνονται πιδ έντονες μέσα στον κα-
θαρό και σχετικά άραιότερο αέρα του βουνού και
καταπολεμούν την τάση προς τον ραχισμό, που εί-
ναι τόσοον συνηθισμένη μεταξύ των παιδιών των πό-
λεων. Στο βουνό, τέλος, τό σώμα γίνεται πιο έλα-
φρό και εύκλιντο και σ'άδανεται κανείς μεγαλυτέρη
διάθεσι για τον περίπατο και τις φυσικές άσκησης.

—Τα παιδιά γυρίζουν άπο τό βουνό με μεγαλυτέρη
ανάπνευστική ικανότητα, με πιο καλοσχηματισμέ-
νους και νερούς μύς με τό αίμα πιο πλούσιο σέ έ-
ρυθρά αιμοσφαίρια και με τη γνωση σκού

Ο ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΣΑΜΠΑΧ ΑΛΗ

— Κύριε λοχαγέ, διαμαρτυρήθηκε ο Σαμπάχ. Άλη, ένας υπηκόσμος, άντρας με σγουρά γένεια και βραχνή φωνή, κύριε λοχαγέ, γιατί αυτοί οι άνθρωποι μ' αναγκάζουν να κρατώ όπλο; Είμαι μελλονθάνατος, με πληγείτε στην άγχυλη... γιατί μου δίνετε να κρατώ όπλο;

— Ο Άγγλος αξιωματικός που βάδιζε δίπλα του κοβάλλα στ' αλογό του, χαμογέλασε και του απάντησε ειρωνικά:

— Θέλεις να μάθεις γιατί, Σαμπάχ Άλη; Σου δώσαμε να κρατάς αυτό το όπλο για να δείχνει ότι είσαι φονιάς. — Όπλο χωρίς σφαίρες; Οι άνθρωποι σ'ας είναι πολύ κακοί, κύριε λοχαγέ. Άφαιραν τις σφαίρες και μούδωσαν ένα άδριο όπλο. Πολύ σκληρά μου φέρνεστε.

— Σου άζειει του άπάντησε ο αξιωματικός. Κρατούσες όπλο και μ'ας πολεμούσες όταν έμεις δεν το θέλαμε. Σήμερα όμως μ'ας κάνει ευχαρίστησι να σε βλέπουμε να το κρατάς άδριο στα χέρια σου.

— Για λίγες στιγμές ακόμα, είπε ένας υπαξιωματικός, γιατί σε λίγο θ'άσε κρεμάσουν για το έγκλημά σου που διαπράξες.

— Σωπα, σ'υ παλαιοκύλο! φώναξε ο Σαμπάχ Άλη. Πως τομάς και διακόπεις τον άνωτερό σου την ώρα που μιλά;

— Ύστερα γυρίζοντας προς τον αξιωματικό ο Σαμπάχ Άλη συνέχισε:

— Δεν είμαι εγκληματίας. Είναι άληθεια πως σκότωσα πολλούς, αλλά πάνω στη μάχη... με το όπλο στο χέρι, σαν τιμωρ και γενναίος πολεμιστής.

— Δεν πρόκειται γι' αυτό, είπε ο αξιωματικός. Καταδικάστηκες σε θάνατο γιατί σκότωσες τον Σέιχ.

Σχολή νοσοκόμων

Άδελφών

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

Προκειμένου να γίνη υπό της Σχολής Νοσοκόμων Άδελφών του Ευαγγελισμού πρόσληψις μαθητρίων, καλούνται οι επιθυμούσας να προσληφώσιν όπως υποβάλλωσι σχετικώς αίτησιν εις την Διευθυντήν της Σχολής μέχρι της 30 Αυγούστου 1947 το βραδύτερον.

Απαραίτητα προσόντα: ηλικία τουλάχιστον 18 - 30 ετών και ενδεικτικόν Σπουδών Δ' εξετάσιου Γυμνασίου ή άλλων αντιστοιχών Σχολών.

Αντίστοιχον κανονισμό της Σχολής και σχέδια πιστοποιητικών υπεισιδηστικώς εξέτασως πέμπονται εις πάσαν αίτησιν.

Αι εν Αθήναις Πειραιεί και περιχώροις διαμένονσαι θύναται να προσέρχωνται αυτοπροσώπως καθ' εκάστην, έκτος της Κυριακής 9 - 11 ημ., εις την Διευθυντήν της Σχολής του Θεραπευτηρίου.

(Έκ του Θεραπευτηρίου)

που μούδωσε και πήγα στο σπίτι του πατέρα της άγαπημένης μου.

— Με υποδέχτηκαν με χαρές γιατί νόμισαν πως έφερα τις λίρες. Έσφαζαν ένα αρνί, έφερναν ευωδιαστά πιλάφι. Έγώ κρατούσα στη φουχτα μου το νερκωτικό και σε μία στιγμή έβριζα στα πιλά τους από λίγο, μέσα στο πιλάφι, ακόμα και στο πιλά της άγαπημένης μου για ν' άποκοιμηθί και να την πάρω να φύγω με πειθ εύκολα.

— Κανένας δεν με υποψιάστηκε.

— Κι' όταν τελείωσε το γεύμα έπλυναν τα χέρια τους και τρασάχτηκαμε σε μια γωνία για να καπνίσουμε και να μιλήσουμε. Σε μία στιγμή όμως τους είδα όλους να κρεμούν τα κεφάλια τους στο στήθος τους. Άποκοιμήθηκαν. Χαμογέλασα ευχαριστημένη. (Το νερκωτικό δούλεψε), σκέφτηκα. Και σκώπηκα για να πάω στο διπλανό διαμέρισμα των γυναικών. Μόλις μπήκα σκόνησα πάνω στο κορμί της υπέρτατης της άγαπημένης μου. Τη δρισκελίσσα άταράχως και προχώρησα. Το διαμέρισμα φωτιζόταν γλυκά από το φως του φεγγαριού. Έσφανω αντίκρουσα το ώκρο πρόσωπο της κόρης που άναπούσα, της φράζας Ζεϊνέμ. Καθόταν κατά γής και είχε άκουμπήσει έλαφρά το ώριο της κεφαλής πάνω στο μπράτσο της.

— Ήθεέ μου πόσο ήταν ώραια!... Σιγά... σιγά την πλησίασα και της ψιθύρισα: «Μη φοβάσαι, γλυκεριά μου Ζεϊνέμ... Είμ' εγώ ο Σαμπάχ Άλη, ο άγνωσμένος σου. Ξύπνα κι' έλα κοντά μου, άγάπη μου...»

— Μα το νερκωτικό, όπως νόμισα, είχε κάμει καλά τη δουλειά του. Έσκουσα τότε για να την πάρω στην αγκαλιά μου. Μόλις την άγγιξα όμως έβριζα. Ήταν νεκρή!... νεκρή!... Το ώριο... ώριον... κεφάλι της έγειρε πάνω στον ώμο μου. Κατάλαβα ότι η ώραία κόρη δεν κοιμόταν... Ήταν νεκρή άλλοιμονοί!... Και τότε είχα σκότωσει εγώ... με τα χέρια μου...!

— Έτρεξα τότε κοντά στη μπέρτα της. Ήταν νεκρή κι' αυτή! Μπήκα στο δωμάτιο που ήταν οι άντρες. Ο Σέιχ Όμαρ και τα παιδιά του, είχαν επίσης ζεφυχήσει!...

— Ο Σαμπάχ Άλη άναστέναζε βαρεία και άσπαρε. Είχαμε φτάσει στην πλατεία. Αντίκρουσε την άγχυλη και ψιθύρισε:

— Δίκαια τιμωρούμαι... Αυτή ήταν η θέλησι του Άλλάχ!... Δεν μπορούσα ποτέ να φανταστώ πως ο Χάν Σουλεϊμάν ήταν άσπας, άσπας έκθρος του Σέιχ Όμαρ ότι μούδωσε δηλητήριο αντί για νερκωτικό και φρόντισε κατόπιν να έσφανω!...

— Δίκαια λέω τιμωρούμαι. Σκότωσα τόσους ανθρώπους, θανάτωσα τη μόνη γυναίκα που άναπούσα. Κρεμάστε με... κρεμάστε με... Δεν θέλω να ζήσω, ξι, δεν θέλω να ζήσω. Τι να κάμω στον κόσμο αυτό της άδικίας και της κατάρτας;... Θέλω να φύγω... Η γλυκεριά μου Ζεϊνέμ με σπρώχνε για το φρικτό λάθος μου και με περιμένει στην άλλη ζωή... Την άγάπη που δεν χαρήκαμε σ' αυτό το μάταιο κόσμο θα τη χορούμε εκεί. Ζεϊνέμ... γλυκεριά μου Ζεϊνέμ! περιμένα με. Ζεϊνέμ λουλούδι της άσσεως, νούφαρο της λίμνης, σούρι της Έδεμ έρχομαι!... έρχομαι!...

— Αυτό το σχέδιο μου φάνηκε ώριο κι' εύκολο. Έδωσα μία καμήλα στον Χάν Σουλεϊμάν για το νερκωτικό

Ανατολίτικο Χότζας

Τα πάθημα του Χότζα

— Όταν ο Ναστραδίν Χότζας ήταν καδής έβγαζε άποφάσεις σοφές, πιο σοφές και από εκείνες του Σολωμώντος. Μία φορά ώστόσο σε μία ύπθεση τα βρήκε μπαστούνια.

— Και να πως συνέβη το περιστατικό αυτό: Μία μέρα παρουσιάστηκε μπροστά του ένα αντρόγυνο.

— Χότζα έφάνη, του είπε ο σύζυγος, τσακώθηκα με τη γυναίκα μου και θέλουμε να χωρίσουμε.

— Το μόνο εύκολο, του άπάντησε ο Χότζας, χωρίστε.

— Δεν είναι εύκολο, άναστέναξε ο σύζυγος.

— Γιατί μπρέ; ρώτησε ο Χότζας.

— Γιατί δεν συμφωνούμε στο μοίρασμα των παιδιών. Η γυναίκα μου θέλει να κρατήσει τα δυο παιδιά, αλλά κι' εγώ θέλω το ίδιο.

— Κρατήστε λοιπόν από δυο παιδιά ο καθένας σας.

— Δεν είναι εύκολο, καδή έφάνη, γιατί έχουμε τρία παιδιά.

— Βαί! Βαί! μουρμούρισε ο Χότζας και χάρθηκε να γενιάδα του.

— Λοιπόν τί να κάνουμε έφάνη καδή; ρώτησε το αντρόγυνο.

— Ο Χότζας συλλογίστηκε κάμποση ώρα και τους είπε:

— Έγώ θα σ'ας συμβιβάσω. Να γυρίσετε σπίτι σας, να ζήσετε ένα χρόνο ακόμα μαζί, ν' άποκτήσετε και τέταρτο παιδί και τότε χωρίζετε, κρατώντας από δυο παιδιά ο καθένας σας.

Το αντρόγυνο έφυγε ευχαριστημένο. Ένας χρόνος πέρασε.

Μία μέρα ο Χότζας συνάντησε το σύζυγο στο δρόμο και του είπε:

— Χωρίσες με τη γυναίκα σου, τζάνου;

— Βαί! Βαί! του άπάντησε εκείνος. Τώρα είναι που δεν μπορούμε να χωρίσουμε.

— Γιατί; άπόρησε ο Χότζας. Δεν γέννησε η γυναίκα σου;

— Γέννησε, καδή μου αλλά... έκανε διίδυμα.

Κόκκαλο ο Χότζας.

★

— Όταν οι δουλείες του Χότζα πήγαιναν καλά πήρε έναν υπηρέτη για να τον βοηθά στα κτήματα. Μία μέρα που ο Ναστραδίν έτοιμαζόταν να βγί έβλεψε πως τα παπούτσια του ήταν γεμάτα λάσπες.

— Βρέ τεμπέλη, φώναξε στον υπηρέτη του, γιατί δεν μου καθάρισες τα παπούτσια;

— Άφάνη, άπάντησε ο πονηρός κι' άκαμάτης υπηρέτης, μια και θα τα έβαλερώσες βγαίνοντας έξω σκέωθηκα πως είναι περιττό να τα καθάρισω.

— Ο Χότζας έπνιξε το θυμό του και δεν είπε λέξη.

Το μεσημέρι, όταν ο υπηρέτης του του ζήτησε το κλειδί του ιτουλαπιού για να φάν ο Χότζας δεν το έδωσε.

— Γιατί να φας, του είπε και να κάνης άδικα κόπο αφού σε λίγο θ'άναπεινάσής;

— Και τότε άφησε νηστικό.

ΕΣΤΙΝ ΑΡΘΡΟΝ	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Έτησία ...	63.000
Έξωμηνος ...	32.000
Τριμηνος ...	16.000
Εμπόσματα εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και έξωτερικού διά τραπεζικής ταξιακής προς τον κ. Γ. Παπανικολάου.	

Φίδια στο τραίνο

Παράξενο διήγημα

Μόλις είχε ξεκινήσει το έσπρες, ο Άλφρεντ έτρεξε να το προφτάση και άρπάχτηκε απ' την πόρτα του πρώτου βαγονιού που βρήκε μπρός του. Ο μοναδικός έπιβάτης που βρισκόταν μέσα στο διαμέρισμα, του άνοιξε άμέσως την πόρτα.

— Ο Άλφρεντ, λαχανιασμένος, πήδησε μέσα, σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα κι' έμεινε για λίγο με τα μάτια κλειστά, για να συνέλθη. Όταν κύτταξε γύρω του, άναστενάζοντας μ' άνακούφισι, είδε καθισμένον άντρου του έναν εύσωμο κύριο, με μαύρη γενειάδα και μάτια λαμπερά.

— Δεν έρω πως να σ'ας ευχαριστήσω για τη βοήθειά σας... άογισε.

— Μπα, δεν πειράζει! τον διέκοψε εκείνος. Έγώ μάλλον πρέπει να ευχαριστήσω την Τύχη, που μούστειλε μια συντοφία για το ταξίδι.

— Ξέρετε... αν έκανα αυτό το έσπρες, ν' αναγκάζομαι να πάρω σε μία ώρα το κοινό τραίνο, που πηγαίνει σαν γελώναι!

— Βέβαια, βέβαια.

Το πολυτέλες παλτό του άνθρου που με τη γενειάδα, με το γιόκα από άστραχάν, έδειχνε πως ήταν κάποιον σημαντικό πρόσωπο.

Συνχώρησε ο Άλφρεντ κατάλαβε, ό,τι είχε μπή σε βαγόνι πρώτης θέσεως, ενώ είχε εισιτήριο δευτέρας. Ταραχθηκε στη σκέψη των παρατηρήσεων που θα τούκανε ο έλεγκτής. Ήαυχασε όμως άμέσως, παρατηρώντας ότι το βαγόνι ήταν άπο κείνα που δεν είχαν διάδρομο.

— Ο έλεγκτής λοιπόν δεν θα μπορούσε να περάση για να έπιβερώρη τα εισιτήρια, παρά μόνον όταν θα σταματούσε το τραίνο. Στον πρώτο δωμαστοβό, ο Άλφρεντ έπρόκειτο να κατεβί.

Πρόσφερε τσιγάρο στο συνταξιδιώτη του. Μα εκείνος άσυνήθιστο.

— Ευχαριστώ, είπε. Δεν καπνίζω ποτέ, όταν πρόκειται να δώσω διάλεξη.

— Θα δώσετε διάλεξη;

— Ναί, άπόψε, στο Μπάκινγχαμ. Την περιμένει μ' άνυπομονησία όλος ο έπιστημονικός κόσμος.

Το Μπάκινγχαμ ήταν μία μεγάλη πόλις, ο μετεβόμενος σταθμός έπειτα απ' το Τίλντεν, όπου πήγαινε ο Άλφρεντ.

— Δεν γελάστηκα λοιπόν! σκέωθηκε ο τελευταίος. Πρόκειται για έπίσημο πρόσωπο.

— Ο άγνωστος άκουμπόυσε το ένα χέρι του πάνω σ' ένα μεγάλο κλειστό πανέρι, που βρισκόταν δίπλα του. Ο Άλφρεντ το κύτταξε με περιέργεια. Τι είχε άραγε μέσα;

— Σαν να μάντευσε τη σκέψη του, ο άγνωστος με τα γενεία πρόσφερε λακωνικά:

— Φίδια!

— Τι... τί είπατε; τραύλισε ο Άλφρεντ, και τυχάνθηκε σαν ναχε δεχθή ήλεκτροικό ρεύμα.

— Ναί, φίδια τριαντατεσσάρων ειδών... Τα φίδια μου είναι τα πιο δηλητηριώδη που υπάρχουν στον κόσμο... Γι' αυτά ακριβώς πρόκειται να μιλήσω άπόψε.

— Ο Άλφρεντ αισθάνθηκε ένα παγωμένο αίρος σ' όλο του το σώμα. Από μικρό παιδί, δε μπορούσε να ιδί φίδια, ούτε καν ν' άκούση τ' όνομά τους!

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

Μπιμπικία

Πολλά είναι τα γράμματα που παίρνω τελευταίως από γυναίκες, μία και από πολλούς άνδρες άκόμη, στα όποια με παρακαλούν να γράψω λεπτομερώς τον τρόπο και τα μέσα με τα όποια θ' άπελλάγουν από κάτι μπιμπικία και μαυράκια που παρουσιάζει πάντοτε η έπιδερμς του προσώπου των.

Τα μπιμπικία και τα μαυράκια είναι στίγματα του δέρματος, με μαύρη ή άσπρη κορυφή (μυτούλα), ένθυλασκάμενα μέσα σε κάθε διεσταλμένο πόρο του δέρματος. Συνήθως τα μπιμπικία και τα μαυράκια βγαίνουν, στο μέτωπο, στα πλάγια της μύτης και στο σαγόνι, σπανίως δε στα μανούλα, στο στήθος και στη ράχη.

Τα μπιμπικία και τα μαύρα στίγματα έχουν αίτια μόνον τοπική και έσωτερική. Τέτοιες αίτιες είναι το λιπαρό δέρμα, ο μη καλός καθαρισμός της έπιδερμίδος, η χρήση άκαταλλών για την ποιότητα της έπιδερμίδος καλλυντικών κτλ. Στις καταστάσεις αυτές της έπιδερμίδος βρίσκει πρόσφορο έδαφος προς ανάπτυξιν ένα είδος μικρόβιο, ο μικροβάκιλλος. Ο μικροβάκιλλος μολύνει άμέσως τα γόρω του μέρη του δέρματος στα όποια καλλιεργείται τοχέως και άσφαλώς. Κι' έτσι σιγά - σιγά γίνονται όμάδες διάφορες από άσπρα και μαύρα στίγματα. Όπως δηλαδή μερικά φυτά βέλουν κατάλληλο έδαφος για ν' άναπτυχθούν, έτσι και ο μικροβάκιλλος μόνο σε πολύ λιπαρά κι' άπεριποίητα δέρματα άναπτύσσεται εύκολότερα. Για τόν λόγο αυτό παρουσιάζονται τα μπιμπικία στα πιο λιπαρά συνήθως μέρη του προσώπου, το μέτωπο, το σαγόνι και στα πλάγια της μύτης, ενώ στα μάγουλα πούναι συνήθως ήσσονοτερα δεν βγαίνουν παρά σπάνια.

Τα μπιμπικία και τα μαύρα στίγματα αν δεν θεραπευθούν καταλλήλως πληθαίνουν καταπληκτικά, γι' αυτό πρέπει να λημβανώνται άμέσως τα κατάλληλα μέτρα για την καταστροφή των μολβς παρουςιασθών.

Και άς μη ξεχνάμε και το σπουδαιότερο: ότι τα μπιμπικία είναι το πρώτο στάδιο, μετά το όποιον συχνά παρουσιάζεται η άσπρη αντίαισθητική κι' έπιμωνη τις περισσότερες φορές, άκμη του προσώπου.

Η θεραπεία κα' η καταστροφή των μπιμπικιών και των μαύρων σιγμάτων έπιτυγχάνεται μόνον με μία άσπρη τοπική ύγιεινη της έπιδερμίδος.

Με την τοπική μόνο άντισηψία και την ύγιεινη περιποίησι της έπιδερμίδος μπορεί να κατανικήθ η προδιάθεσι της προς ανάπτυξιν του μικροβάκιλλου, στον όποιο, καθώς είπαμε, όφειλονται τα μπιμπικία. Μία πολύ καλή φθνή κι' άποτελεσματική λoσιόν για την θεραπεία της υπερλιπανσεως (λιπιδωματος) της έπιδερμίδος και συγχρόνως και άντισηψική είναι και η έξης: Καμφορόχον οινόπνευμα 30 γρ. Βάμμα βενζόνης 15 γρ. Υδρω κολωνίας 60 γρ. Την λoσιόν αυτή θ' άρχισετε να την χρησιμοποιείτε στην άρχή άραιωμένη. Δηλ. παίρνοντας ως μέτρο ένα ρακοπότρο θα βάλετε ένα τέταρτο απ' την λoσιόν και ¾ νερού. Σιγά - σιγά και έφ' όσον θα την ανέχεται το δέρμα σας, δηλ. δεν θα κοκκινίζει ή θα τoούρη την πυκνώνετε μέχρις ότου να την χρησιμοποιείτε άουτοια, δίχως νερό. Αν κατόπιν μακροχρονίου χρήσεως όπτε ότι έπαυσε να λιγιδίζει το δέρμα σας, σταματάτε την χρήση της. Την λoσιόν αυτήν μπορείτε να την χρησιμοποιήτε πρωί και βράδυ μ' ένα βαμβάκι.

Αν η έπιδερμς όμως του προσώπου έχει μπιμπικία και μαυράκια και δεν είναι εν τούτοις πολύ λιπαρά, τότε χρησιμοποιείτε πρωί και βράδυ την έξης λoσιόν: Μπιμποράν ντε σουντ 1.25. Γλυκερίνη 15 γρ. Υντρολάτ ντε φλέρ ντ' όρανζέ 150 γρ. Άπαράπιτο συμπλήρωμα της ύγιεινης αυτής περιποίησης της έπιδερμίδος είναι τα άπλοούτρα. Τούλαχιστον ός της έξοδωσος το βράδυ πάντοτε πoύ τοϋ άπνου, και άφου χρησιμοποιήθι πρώτα μία εκ των ως άνω λoσιόν (άναλόγως της ποιότητας της έπιδερμίδος) πρέπει κατόπιν να γίνεται ένα άπλοούτρο. Τόν τρόπο του άπλοούτρου τόν, έχομε πολλάκις περιγράψει. Πάντως άδες μεν έχουν λιπαρό δέρμα θα ρίχνουν μέσα στο άπλοούτρο ένα κουταλάκι του γλυκού βάμμα βενζόνης, άδες δε έχουν μέτριο ή έσπρ όλιγη άλτσε.

Ψωτύς η επάλειψις τοπικής των μπιμπικιών και των μαύρων σιγμάτων με αϊθέρα είναι άρκετά συντελεστική για την καταστροφή των.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος - Δερματολόγος

— Έγώ... θα κατεβώ εδώ... κατώδωσε να τραυλίσω. Άντίο σας...

— Ο άλλος τούσφιξε έγκάρδια το χέρι.

— Χαίρετε, κύριε! του είπε. Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία σας...

— Αν σ'ας μείνη ποτέ καιρός, έλάτε να με βρείτε, στο Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου. Να ζητήστε το δόκτορ Άρνολντ, το διευθυντή του Τμήματος Έοπετών. Είμ' εγώ... Θα σ'ας δείξω τότε την ώραιότερη συλλογή ένωντων φιδιών που ύπoρχει στην Εύρώπη...

Γύρισε προς το πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

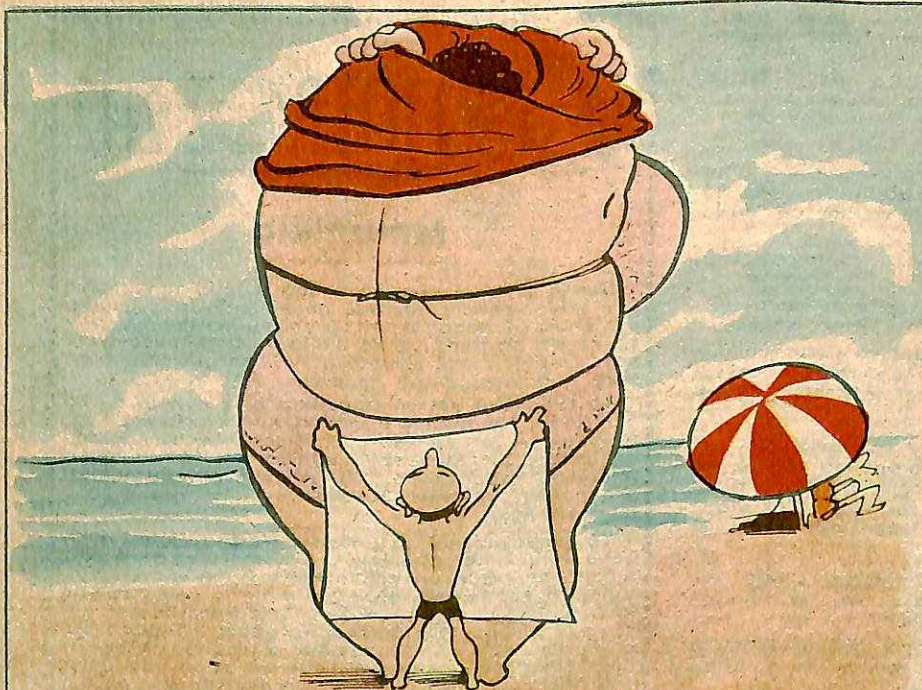
— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

— Έχω στο πανέρι, συνέχισε ο άλλος, τέσσερα είδη ενίδων, τα πιο σπάνια... ένα μαύρο κροταλί... ένα φιδάκι «κόραλ», μικροσκοπικό,

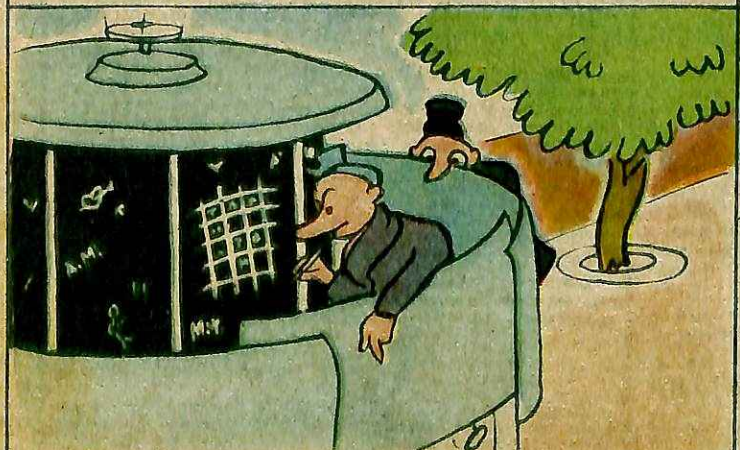
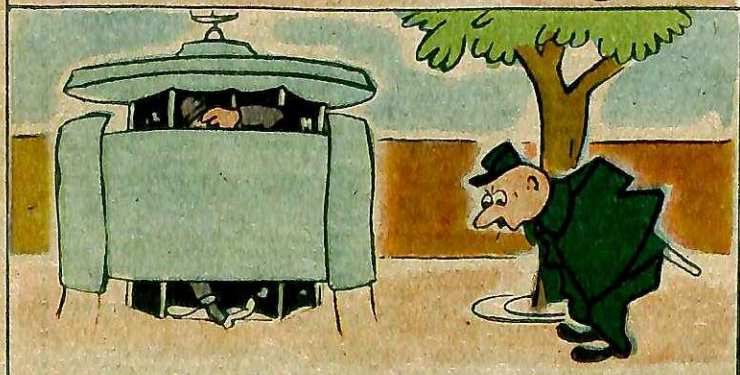
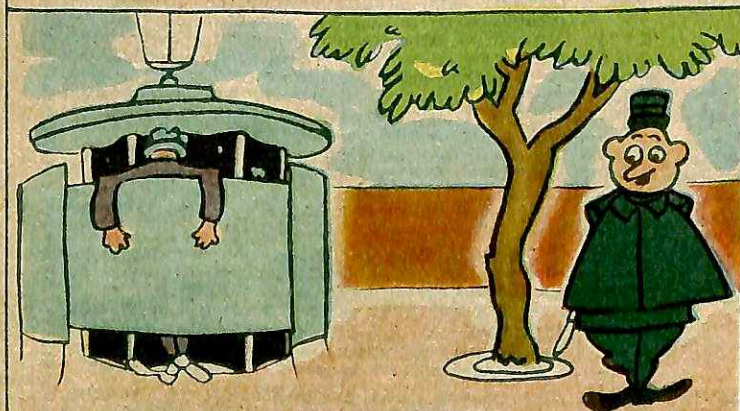

Ο Ζαχαρίας: Μή φοβάσαι, γυναίκα, δέν φαίνεται!...

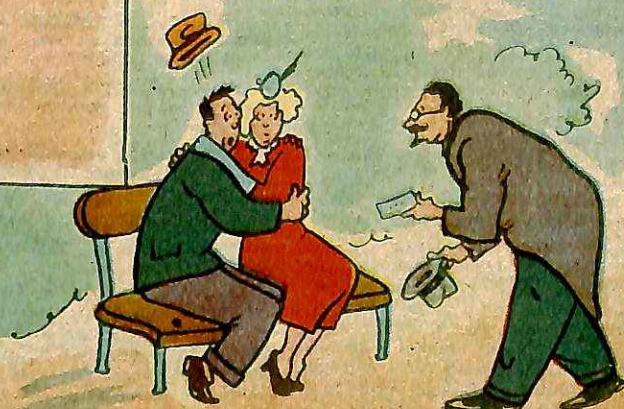

ΒΛΑΚΑΣ ΜΕ ΠΕΡΚΕΛΑΛΙΑ!

— Πόσα πράγματα είναι ανάποδα σ' αυτόν τον κόσμο! Για κύττα άγαστη μου, το άδυνατο φεγγαράκι πολεμάει να φωτίσει τη νύχτα, ενώ ο δυνατός ήλιος φεύγει την ημέρα, πού έτσι κι' αλλιώς έχει φως!

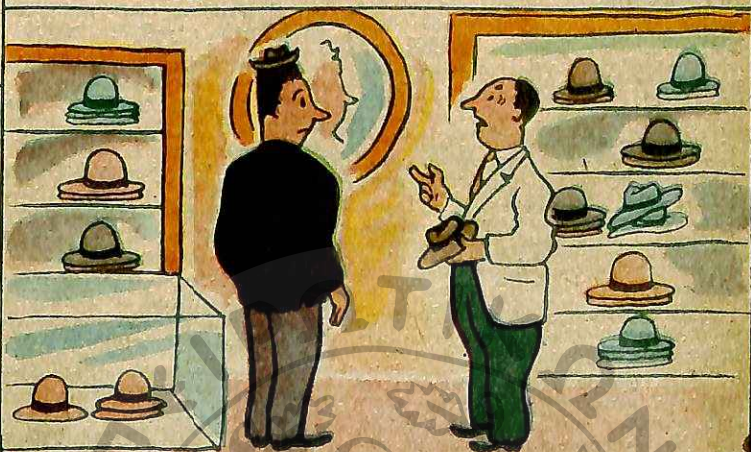

Σταυρολεξομανία!...

ΚΑΛΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

— Με συγχωρείτε για την ενόχληση. Αν τυχόν όμως χρειασθίτε θέρες, κρατήστε την κάρτα μου. Θα σας κάνω καλές τιμές!...

— Για δοκιμάστε το, κύριε και με κατεβασμένο μπούρ!...

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

— Κύριε! Κιττάξε το διπλανό μας... Κοιμάται από την πρώτη πράξη!

— Και για να μου το πητέ αυτό με ευπνήσατε;...